

Дейвид Хоган

**Митът за шестте
милиона**

Съдържание:

За автора	3
1. Отношението на Адолф Хитлер и националсоциалистите към евреите	5
2. Ограничения върху правата на евреите, наложени на евреите от националсоциалистите	5
3. Основи на антиеврейската политика на националсоциалистите, изложени от Бруно Аман	6
4. Трите периода в отношението на националсоциалистите към евреите преди Втората световна война	8
5. Напрежението и кризата от 1938 г.	10
6. Мита за покварата на Хитлер и националсоциализма	13
7. Някои еврейски мемоари и спомени от пребиваването в концлагери по време на Втората световна война	17
8. Историите на Вайсберг	21
9. Делото на Адолф Айхман	23
10. Безусловната капитулация, продължаването на войната и въздействието на тези фактори върху съдбата на европейските евреи	24
11. Леон Поляков и заявлението на Вислицени	28
12. Начало на войната с Русия от 22 юни 1941 г., Айнзацгрупите	30
13. Митичната конференция от 20 януари 1942 г.	32
14. Ролята на Рудолф Хьос в администрацията на концентрационните лагери по време на войната. Характерът на мемоарите на Хьос	33
15. Истинската същност на SS и тяхната роля в илюзията за геноцида	37
16. Полските евреи и легендата за изстреблението им	43
17. Преувеличенията на Курт Герщайн, дискредитиращи мита за унищожаване	46
18. Митът и истината за Аушвиц и другите „лагери на смъртта“	47
19. Лидерите на националсоциалистите и политиката на изстребление на евреите	50
20. Ханс Грим и неговия фундаментален анализ на националсоциализма на Хитлер и еврейския въпрос	57
21. Доклад на Международния комитет на Червения кръст за условията в германските концентрационни лагери по време на войната	61
22. Заключение	65
23. Приложения	66

За автора:

Изтъкнатият американски изследовател Дейвид Лесли Ногган (David Leslie Hoggan) принадлежи към плеядата от историци, споделящи нестандартен поглед върху събитията от Втората световна война. Хоган е роден 23 март 1923 г. в Портланд, щата Орегон. През 1948 г. завършва Харвардския университет, като защитава докторска дисертация на тема германско-полските отношения през 1938-1939 г.

Най-известната книга на Хоган е „Принудителната война“ (*The Forced War*). Историята на тази книга е доста невероятна. Този обемист труд е публикуван за първи път в Западна Германия през 1961 г. под заглавие „Der erzwungene Krieg“ и веднага привлича вниманието на широката общественост. В работата си авторът показва, че главната отговорност за избухването на Втората световна война носи не Адолф Хитлер, а лидерите на Великобритания и Полша. Наред с другите неща Хоган внимателно разглежда потискането на германското етническо малцинство в Полша, което изиграва важна роля в решението на Хитлер да започне война с полската държава.

През 1964 г. около книгата се разразява скандал. Западногермански десни организации присъждат на Хоган награда, носеща имената на най-известния немски историк Леополд фон Ранке и един от най-дръзките германски хуманисти - Улрих фон Хутен. Веднага последва реакция от страна на кръговете на историци и управляващи. Влиятелния седмичник „Берлинер Тагесшпигел“ публикува на първа страница опустошителна статия, в която обвинява Хоган в „изкривяване на историята“ и в опит за създаване на „нов исторически мит“. Асоциацията на немските писатели и изпълнителният орган на Съвета на германските профсъюзи подкрепят вестника, а тогавашния министър на вътрешните работи на Западна Германия в реч пред Бундестага описва наградата като „безочлива дързост“ от страна на групата на дяснорадикалните групи и обещава да проведе разследване. В крайна сметка правителството на Баден-Вюртемберг отказва да разреши връчването на наградата Хутен - планирано да се проведе в замък Хайделберг, а Баварската служба за дворци, градини и езера решава, че и резиденцията в Мюнхен не може да се използва за прием в чест на автора.

Независимо от преследването, „Der Erzwungene Krieg“ претърпява повече от 13 издания и са продадени над 50 000 екземпляра.

Видния ревизионист Хари Елмер Барнс пише за книгата: „Тя представлява не само първото задълбочено изследване на силите, отговорни за избухването на Втората световна война, но е вероятно години напред да остане окончателната ревизионистична работа по този въпрос”.

Дейвид Хоган публикува редица изследователски трудове за Втората световна война на английски и немски език. Дейвид Хоган умира на 7 август 1988 г. в резултат на сърдечен удар. IX Конференция на Института по преразглеждане на историята (*Institute for Historical Review*) през 1989 г. е посветена на неговата памет.

Предложената на читателя книга е първата на английски език, опровергаваща „холокоста“ - унищожаването на шест милиона евреи - уж проведено в Германия по време на Втората световна война. Тя е публикувана през 1965 г. под заглавие „The Myth of the Six Million“ и представлява компактен, но в същото време ценен преглед на тема Холокоста. Въз основа на строг научен подход и множество литературни източници авторът убедително доказва, че имаме работа с безпрецедентна фалшификация и конспирация.

Питър Хедрук

1. Отношението на Адолф Хитлер и националсоциалистите към евреите

На 30 януари 1933 г. Адолф Хитлер е назначен от президента Паул фон Хинденбург за канцлер на разгромената, раздробена и гладуваща Германия. Евреите по целия свят открито заявяват, че са потресени от новината за това събитие. Също така е ясно, че една кампания срещу все още непопулярните германци по еврейския въпрос би могла да бъде използвана за издигане на позициите на световното еврейство. Двадесет години по-късно на практика това е доведено до такъв мащаб, какъвто никой от евреите на времето не би могъл да предвиди. На 11 април 1953 г. д-р Макс Нюсбаум - бивш главен равин на еврейската общност в Берлин заявява: „Въпреки огромните загуби, еврейският народ по света днес заема позиции десет пъти по-силни от позициите, които е заемал преди двайсет години.“

Лидерите на съвременния германски Райх - от самото му създаване през 1871 г. до назначаването на Хитлер през 1933 г. обикновено са приятелски настроени към евреите. Хитлер обаче е открито враждебен към всяка проява на еврейското влияние в Германия. „Неизменната“ програма на неговата Националсоциалистическа партия - за първи път обявена в Мюнхен на 24 февруари 1920 г., призовава за премахването на отстъпките, предоставени на германските евреи в различни германски провинции в периода 1812-1848 г. Тези облекчения са направили германските евреи напълно равни по права с германците във всяко отношение. Хитлер е твърдо решен да върне часовника назад по отношение на третирането на евреите в Германия. Позицията му към евреите е много сходна с тази на Мартин Лутер в „За евреите и техните измами“ (*About the Jews and their Lies, Wittenberg, 1543*) и Хайнрих фон Трейчке (Heinrich von Treitschke), в „Слово за нашето еврейство“ (*Ein Wort ueber unser Judenthum* - Berlin, 1880). Назначаването на Хитлер като канцлер в коалиционно правителство с консервативната Германска национална народна партия му позволява да направи огромна крачка към позиция, от която волята му може да се превърне в закон по всички въпроси, засягащи германските евреи.

Откритата борба на Хитлер срещу евреите започва в момента, когато през 1919 г. се присъединява към малката антиеврейска Националсоциалистическа партия и след като на изборите през септември 1930 г. неговата партия печели 107 места в Райхстага, той става водещ претендент в германската политическа сцена. През 1933 г. тази борба навлиза в решителна фаза. Когато през януари 1933 г. Хитлер става канцлер, в Германия живеят приблизително 500 000 евреи.

2. Ограничения върху правата на евреите, наложени от националсоциализма

Първата основна директива срещу евреите - след еднодневния бойкот от 1 април 1933 г. е законът от 7 април 1933 г., който изисква уволнението на евреите от правителствените служби и освобождаването им от университетски длъжности. До 1939 г. този закон не е напълно прилаган на практика, въпреки че до края на 1933 г. много служители и учители са изпратени в пенсия. През 1939 г. в германската журналистическа и издателска дейност все още работят евреи, но през 1936 г. от тях е изискано да продадат дяловете си от финансовия контрол над германските вестници, издателства и филмова индустрия въз основа на извънреден указ за печата, издаден от

президента Хинденбург на 1 март 1933 г. в съответствие с член 48 от Ваймарската конституция.

Безспорно най-основният закон на Националсоциалистическата партия насочен срещу евреите е приет на заседание на Райхстага в Нюрнберг на 15 септември 1935 г. Тези известни Нюрнбергски закони включват закона за гражданството и закона за защита на германската кръв и чест. Като евреи внимателно са определени хората с четири или три еврейски баби и дядовци, с две еврейски баби и дядовци, които практикуват юдаизма или тези, които са в състояние на брак с евреи. Този закон лишава немските евреи от гражданство и право да се излизат под немските знамена, забранява на евреи да сключват брак с германски граждани, а също така предвижда, че сексуалната връзка между евреи и германски граждани е престъпление. На евреите не е разрешено да наемат германски камериерки на възраст под четиридесет и пет години. Допълнителен закон от 6 юли 1938 г. разрешава развод единствено на расова основа.

Следва да се отбележи, че до 1938 г. изолацията на евреите все още се ограничава до забрана на сексуални отношения и уволнение на евреите от университетски длъжности и държавни служби, както и забрана за притежаване на средства за масова информация и комуникация. Евреите са оставени да притежават и управляват бизнес, да ползват комуналните услуги в областта на отдиха, културата и транспорта, да упражняват професии като медицина и право, да постъпват на обикновена работа и да пътуват в чужбина. И наистина - много хиляди евреи, както и преди водят спокоен живот и работят в германското общество, докогато през 1945 г. страната им е окупирана от съюзническите войски.

Въпреки че политиката на националсоциалистите е трябвало да принуди евреите да напуснат Германия, са приети много либерални мерки, позволяващи на заминаващите евреи да вземат значителен дял от имуществото си. Още по-лесно е да изпратят или да вземат със себе си парите, получени от продажбата на имуществото си. Съгласно Хаварското споразумение без никакви ограничения в Палестина са прехвърлени милиарди марки.

3. Основи на антиеврейската политика на националсоциализма, изложени от Бруно Аман

Официалното отношение на националсоциалистите към евреите от 1933 г. до избухването на Втората световна война е най-добре обобщено от Бруно Аман в книгата му *Картината на световното еврейство: основите на антисемитизма сред народа*“ (*A Picture of World Jewry: the Foundations of Popular Anti-Semitism, Vienna, 1939*). Аман представя националсоциалистическата революция от 1933 г. като начало на нова ера за Германия, основана на демократичния принцип за общност на цялата нация и противопоставяне на класовите бариери от миналото. Неговото обвинение е, че след края на Първата световна война повечето евреи са много нелоялни, алчни и се явяват упадъчен елемент от немската култура.

Аман категорично отхвърля тезата на Ницше, че християнството бележи кулминацията на еврейската традиция. Той убедително твърди, че християнството е окончателния изход от концепцията на евреите като „избран народ“. Той отбелязва многобройните полемики на пропагандаторите - враждебни към Германия, че именно

Хитлер се стреми да направи германците „избран народ“. Аман отхвърля това и настоява за единна общност на европейската култура. Изразява идеята, че истинската християнска традиция призовава всички европейци да съхранят, както предпазливата враждебност, така и необходимия защитен фронт срещу евреите.

Аман вярва, че у работническите сили в останалата част на Европа в края на краищата ще се породи подобно отношение към еврейския въпрос. По това време Германия се е измъкнала от хватката на „чуждата и агресивна еврейска алчност над нейното духовно и материално наследство.“ Аман е категоричен, че мерките - предприети срещу германските евреи през 1939 г. са подходяща защита на интересите на Германия по всяко време.

Евреите са шокирани от новите доктрини и концепции не по-малко, отколкото самата Германия. Аман разглежда еврейския народ като разделен на привърженици на асимилацията и по-модерните ционисти, но не смята, че е толкова трудно да се предвиди окончателния и пълен триумф на ционизма. В националсоциализма и ционизма съществува единство в интересите за отхвърляне на еврейската асимилация. И това е причината германските власти да са готови за пълно сътрудничество с ционистите в организацията по концентриране на еврейското население в някои области. Ционизмът е роден от съвременните източноевропейски национални движения в контекста на особената еврейска традиция, а националсоциализма е роден от политическия, икономическия и военния крах на Германия през Първата световна война.

Началото на еврейското възраждане в Европа Аман проследява от първите постановления - публикувани в революционна Франция през 1791 г. Той разглежда тези актове като начало на сериозна заплаха за европейската цивилизация. Обръща специално внимание на внимателното проучване на привържениците на еврейската еманципация в Германия, като започва с Лесинг и завършва с пълното ѝ осъществяване през 1848 г. Аман твърди, че през Първата световна война евреите са обезпечени с господстващо положение в Германия и добавя, че тези влиятелни позиции най-вероятно не биха били сериозно оспорени, ако през 1918 г. не бяха довели до поражението на Германия. Аман счита различните обстоятелства, уреждащи позицията на евреите в различните страни, като основен обект за научни изследвания в Катедрата по еврейския въпрос и в сътрудничество с Националния институт по история.

Аман признава съществуващото през 1939 г. в световен мащаб съчувствие към потиснатите евреи в Германия. Това е заради явната солидарност и общи интереси между либералните евреи и техните поддръжници на Запад, от една страна, и болшевишкото еврейство на Изток - от друга. Както на Изток, така и на Запад не гледат с особена симпатия на Съветския съюз заради факта, че през 1917 г. унищожава антиеврейския царски колос и го заменя с режим, в който еврейското влияние е по-силно, отколкото във всяка друга страна в света. В революционния съюз на тези Източни и Западни сили срещу Германия, Аман вижда постоянна заплаха за мира. Една по-просветена позиция по отношение на еврейската заплаха на Запад може да бъде единствения начин да се преодолее тази опасност в обозримо бъдеще. Аман и не подозира, че традиционните британски разчети за равновесие на силите се възползват от съществуващите настроения за пораждаване на ужасна война в близко бъдеще, война от която той така се опасява.

Книгата на Аман не съдържа вулгарна антиеврейска пропаганда. Всъщност, това по никакъв начин не доказва необходимостта от антиеврейска политика, а по-скоро приема тази необходимост като баналност на базата на старите установени традиции. На тези традиции, разбира се, е придадено особеното значение на епохата на разпространение на комунизма. Книгата на Аман е далеч по-характерна за официалното немско отношение към евреите по времето на Хитлер, отколкото материалите на индивидуалиста от Нюрнберг, гаулайтер на Франкония - Юлиус Щрайхер в сензационния му вестник „Der Stürmer“. Това е единственият вестник по рода си в цяла Германия. През 1939 г. вестникът е спрял от германското правителство. „Der Stürmer“ съдържа много груб хумор, карикатури и призови към старите предрасъдъци. Независимо от това Съединените щати, Великобритания и Франция нямат никакво оправдание за сътрудничество си със Съветския съюз в Нюрнберг през 1946 г., когато успяват да екзекутират Щрайхер. По това време Съветския съюз е единствената страна в света, в която изказвания на антиеврейски идеи е углавно престъпление.

4. Трите периода в отношението на националсоциалистите към евреите преди Втората световна война

Отношението на германските националсоциалисти към евреите преди Втората световна война трябва да бъде разделено на три основни периода, от които без съмнение втория е най-важният. Тези периоди включват:

1) Времето от назначаването на Хитлер за канцлер, до чистката в националсоциалистическата партия от 30 юни 1934 г.

2) Последвалия период до приемането на допълнителните мерки след убийството на Ернст фон Рат (Ernst von Rath) през ноември 1938 г.

3) Периода от ноември 1938 г. до избухването на войната през 1939 г.

Втория период включва Нюрнбергските закони от 15 септември 1935 г., които лишават евреите от статут на граждани и забраняват сексуални и брачни връзки между тях и германските граждани.

По време на първия период има спорадични прояви на обществено насилие над евреи, като интересното е, че нито един еврейин не е убит. Много евреи са арестувани за марксистка дейност и за кратко са изпращани в концентрационни лагери. Според „SS: Алибито на нацията“ на Джералд Райтлингер, през втория период - 1934-1938 г. броят на концлагеристите рядко превишава 20 000 за цяла Германия, като броят на евреите в лагерите никога не е превишил 3 000. (*Gerald Reitlinger, The SS: Alibi of a Nation, London, 1956, pp. 253 и сл.*). По време на третия период - когато са приети няколко нови мерки срещу евреите, броят на концлагеристите остава почти непроменен. По време на първия и най-вече третия период има масово изселване на евреи от Германия, като през втория период броя на еврейското население остава забележително постоянен, докато Полша са напуснали много по-голям брой евреи.

В книгата „Жълтото петно: унищожаването на 500 000 германски евреи“ (*The Yellow Spot: the Extermination of 500 000 German Jews, Paris, 1936*), чийто автор е Лион

Фейхтвангер се описват типичните за втория период усилия за мобилизиране на еврейските сили за пропаганда срещу Германия. Жълто петно върху черен фон е средновековно обозначение на еврейските домове и институции; част от заглавието на книгата идва от този източник. Другата част - по отношение на така наречената кампания за унищожаване е описана в първите страници. Следва да се отбележи, че еврейските противници на националсоциализма от самото начало заявяват, че сами по себе си мерките на дискриминация срещу евреите са еквивалент на унищожаване и ликвидация. Терминът „геноцид“ е въведен от професор Рафаел Лемкин чак след битката при Сталинград през 1943 г.

В „Жълтото петно“ т.нар. унищожаване е представено по няколко различни начина. От една страна – обикновената емиграция на германските евреи се разглежда като изстребление – т.е. в преносен смисъл на думата. От друга страна - предвид зловещите слухове, че в случай на външна агресия срещу Германия в отговор няма да има старозаветен Пурим (*Пурим – еврейски празник, честван на 14 и 15 месец Адар в памет на избавянето на евреите от пълното изстребление*) и че в този случай труповете на евреите ще бъдат изложени пред всички. Съществуващите концлагери също са представени като потенциално средство за унищожаване. В последната си част книгата съдържа списък на затворниците, за които се твърди, че са загинали в лагерите. От особено значение е твърдението, че през 1936 г. в Дахау има задържани 100 евреи, 60, от които са там от 1933 г.

Националсоциалистическата кампания срещу евреите авторите определят като безсрамна, макиавелистична маневра за създаване на работни места за верните последователи с кафявите ризи. Като догматичен факт заявяват, че Хитлер възнамерява всеки момент да започне „империалистическа война“ (обърнете внимание на марксистката терминология), с което най-накрая ще може да изпълни своята вътрешна програма – уж за сметка на евреите. Въпреки Хитлер, по-голямата част от германския народ е описан като приятелски настроен към евреите и се смята, че истински лоялните германски евреи са принудени да отидат в опозиция заради предприетите срещу тях мерки.

Много шум се вдига по повод събота 1 април 1933 г. – националсоциалистическия бойкот срещу евреите, който в действителност се явява отговор на еврейските бойкоти, насочени срещу Германия и проведени в Ню Йорк и Лондон през предходните месеци. Този бойкот е изобразен като прелюдия към постоянна политика на задушаване. Предполаганото увеличаване на бракове между германци и германски евреи - уж състояли се през 1934 г. се разглежда като основна причина за обнародване на законите от Нюрнберг през 1935 г. и които са представени като подкрепа на държавата в една непопулярна политика.

Тази история за еврейските оплаквания срещу Германия, е основно допълнена от книгата на Ф. Р. Брененфийлд „Германците и евреите“ (*F. R. Brennefeld, „Germans and the Jews“, New York, 1939*), като се цели да бъде обхванат целия период преди Втората световна война. В нея се отдава особено значение на икономическата и социална дискриминация срещу евреите и предполагаемото малтретиране на затворници в концентрационните лагери, в които евреите винаги определено са били малцинство.

По-късно еврейския историк Т. Л. Ярман в книгата си „Възход и падение на нацистка Германия“ (*T. L. Jarman, „The Rise and Fall of Nazi Germany“, New York,*

1956) отбелязва, че в началото на Втората световна война германците имат само шест концентрационни лагера - Дахау, Заксенхаузен, Бухенвалд, Маутхаузен, Флосенбург и Равенсбрюк. В лагерите е имало 21 300 затворници, от които евреите са по-малко от 3 000. Ярман посочва, че за разлика от Съветска Русия, при националсоциалистите тероризмът остава на заден план. Той добавя, че „в годините 1933-1939 Германия до известна степен е отворена страна - каквато Съветска Русия никога не е била“ (*стр. 187*). Ярман вярва, че германците са постъпили „глупаво“, като са позволили сами да бъдат „въвлечени във войната“ през 1939 г. - точно както и през 1914 г., когато губят всичко и не печелят нищо. Интересно е да се отбележи, че такова тълкуване е станало възможно благодарение на факта, че на Запад съветския терористичен режим е много по-познат, отколкото по-меката германска система.

С течение на времето става все по-съмнително дали ще бъдат изпълнени ранните уверения на президента Рузвелт, дадени на германските лидери по еврейския въпрос. На 6 май 1933 г. Рузвелт заявява на президента на германската Райхсбанк Ялмар Шахт, че лично той не изпитва симпатии към евреите, но поради „старото англосаксонско разбиране за благородство по отношение на слабите“ съществува опасност да се развалят германско-американските отношения. Независимо от това Рузвелт уверява Шахт, че „тази бариера ще бъде преодоляна“ без какъвто и да е разрыв в немско-американските отношения. На 12 май 1933 г. Шахт се среща с Ню Йоркски евреи и ги предупреждава, че продължаващия натиск отвън може да влоши положението на германските евреи. Тези факти са описани в „Документи за германската външна политика „ (*Documents on German Foreign Policy, Series C. vol. 1, nos. 214, 233*).

През следващите месеци еврейската пропаганда срещу Германия набира още по-големи обороти и на конференция, проведена в Министерството на външните работи на Германия на 20 декември 1933 г. се представя разочароващото заключение, че американската преса изглежда като „най-мощната еврейска пропагандна машина в света“ (*нак там, vol. 2, no. 139*). На 3 август 1934 г. Рихард Салет съобщава от германското посолство във Вашингтон, че продължителния еврейски икономически бойкот срещу Германия продължава да налива масло в огъня и отбелязва, че еврейската пропаганда е по-остра от всякога. Съединените щати просто са залети с антигерманска литература и Салет заключава, че крайната цел на еврейството е разрушителна война срещу Германия (*нак там, vol. 3, no. 569*). През 1936 г. - когато Франклин Рузвелт не се поддава на еврейския натиск и решава да не бойкотира Олимпийските игри в Берлин, Германия си отдъхва. В книгата си „76 години от моя живот“ (*76 Years of My Life, Bad Wörighofen, 1953, p. 416*) Ялмар Шахт отбелязва, че въпреки все по-големия наплив на еврейска пропаганда е бил убеден, че еврейския въпрос няма да предизвика големи вреди на външните отношения на Германия.

5. Напрежението и кризата от 1938 г.

През 1938 г. ситуацията се влошава отново. Германците отделят значително внимание на насърчаването на еврейската емиграция като начин за окончателното решение на еврейския въпрос в Германия, но в периода 1933 - 1938 г. Полша са напуснали повече евреи, отколкото Германия. Между Германия и Полша върви истинско съревнование за насърчаване на емиграцията от страните им. През март 1938 г. полският парламент приема редица строги антиеврейски закони.

В началото на 1938 г., американската преса е залята от слухове за подобни дела от националсоциалистите - първо в Германия, а след това в Австрия и американските дипломати трябва да вземат отношение. Няколко такива примера са достатъчни. На 17 януари 1938 г. посолството на САЩ в Берлин отрича слуховете, че еврейските лекари и зъболекари са били лишени от участие в задължителната застрахователна програма (*Ortskrankenkassen*). На 26 януари 1938 г. същото посолство отрича слуха в американската преса, в който се твърди, че съществува разпореждане, ограничаващо еврейските паспорти и правото на евреите да напускат Германия. На 25 март 1938 г. служителят в американското консулство във Виена Джон Уайли опровергава нелепите слухове за общи погроми, които били последвали след Аншлуса като добавя - „доколкото ми е известно сред евреите не е имало жертви в резултат на насилие” (*Foreign Relations of the United States, 1938, vol. 2, pp. 355-9*).

Въпреки това за първи път от 1933 г. - на 18 юни 1938 г. е организиран протест на еврейските магазини в Берлин и Хю Уилсън съобщава на американското посолство, че през последните месеци в Берлин от провинцията са пристигнали допълнително 3 000 евреи и предупреждава, че в германската преса се изразява недоволство от бавния темп на еврейската емиграция от Германия. Дългоочакваният удар срещу еврейските позиции в Германия е нанесен със закона от 14 октомври 1938 г., според който от 30 ноември 1938 г. еврейските адвокати в Германия се лишават от правото на обща практика, а в Австрия - от 31 декември 1938 г. Уилсън докладва, че в началото на 1938 г. най-малко 10 на сто от практикуващите юристи в хитлеровия антиеврейски Трети райх са евреи. И това е въпреки факта, че евреите съставляват по-малко от 0,5% от общото население на Германия (*нак там, vol. 2, pp. 380-391*). В книгата си „Германия и световния мир“ (*Germany and World Peace (London, 1937)*), видният шведски учен и изследовател Свен Хедин, който отблизо е запознат с германските въпроси твърди, че при Ваймарската република в Германия евреи са 23% от практикуващите адвокати въпреки, че съставляват едва 0,8% от общото население на Германия

И в тази напрегната обстановка на 15 октомври 1938 г. полското правителство решава да приложи закон, приет през март същата година, според който лицата, останали извън Полша в продължение на няколко години може да бъдат лишени от гражданство от упълномощени представители на полските консулства. Това означава, че 55 000 полски евреи живеещи в Германия могат да бъдат оставени там завинаги - едностранно действие на правителството във Варшава. Подобни ограничения, наложени през 1885 г. от царското правителство на Русия принуждават Бисмарк (който по никакъв начин не е враждебен към евреите) да депортира чуждестранни евреи в Руската империя.

Германското външно министерство прави няколко напразни опита да убеди Полша да отмени директивата. Тъй като датата 29 октомври 1938 г. е крайния срок за подновяване на полските паспорти, на 27 декември германците започват да организират транспорт за експулсиране на полски евреи. Голямо внимание е отделено за транспортиране с влакове, тъй като пътниците имат повече удобства - включително много свободно място и добра храна. Някои от влакове успяват да преминат границата, но поляците скоро започват да се съпротивляват - дори преди изтичането на срока на паспортите и тази акция трябва да бъде изоставена. В резултат от това - от 55 000 полски евреи живеещи в Германия, в Полша се завръщат по-малко от една трета.

Тази странна и трагична ситуация има важни последици. Волфганг Диверг в „Делото Густлоф“ (*The Gustlouff Case, Munich, 1936, pp. 108 и сл.*) споменава предупреждението на министъра на пропагандата Йозеф Гьобелс от 1936 г., че всякакви по-нататъшни убийства на германски служители от евреи – както случаите с убийството на Густлоф от Дейвид Франкфуртер, ще доведат до репресии срещу германското еврейство. Сега ситуацията е адекватна за тази заплаха.

Родителите и сестрите на живеещия в Париж сифилистичен дегенерат Хершел Грюншпан са били в един от немските автомобили, изпратени към Полша. На 3 ноември 1938 г. Грюншпан получава картичка от една от сестрите си, в която тя описва ситуацията. Съобщението не съдържа никакви конкретни оплаквания. Въпреки това Грюншпан решава да убие германския посланик в Париж Велецек. Но след като не успява да застреля Велецек, случайно изпразва револвера си в съветника на посолството - Ернст фон Рат. Това се случва сутринта на 7 ноември 1938 г. 48 часа по-късно Фон Рат умира.

Тази случка е използвана от Гьобелс, за да направи мерките на германската политика към немските евреи по-тежки. На 10 ноември 1938 г. организирани групи от SA подпалват много еврейски синагоги и ограбват и нанасят щети на много търговски дружества - собственост на евреи. Хитлер нарежда на SS подразделенията, водени от Химлер да се намесят и да сложат край на насието. Тези антиеврейски демонстрации не са същите като погромите в царска Русия, тъй като нито един евреин не е убит. Тъй като това е в противоречие с техните представи за приличие и уважение към закона и реда, много германци са шокирани от унищожаването на еврейската собственост. Гьобелс обаче приветства инцидента, определяйки го като повратната точка, която ще доведе до премахване на еврейското влияние в Германия. Хю Уилсън, който в знак на американския протест е на път да се оттегли от Германия, на 16 ноември докладва, че британските дипломати в Берлин са доста учтиви по отношение на еврейския въпрос. Последните отбелязват, че германското обществено мнение не подкрепя неотдавнашните антиеврейски мерки и уверено заявяват, че такъв вид действия няма да се повторят. Това е последният доклад на Уилсън до Държавния секретариат на САЩ, преди да напусне страната (*FRUS, 1938, 2, pp. 398-402*).

След демонстрациите Гьобелс убеждава Хитлер да изझे от по-заможните и средно състоятелните германски евреи 1 милиард марки (250 милиона долара) като глоби. Гьобелс твърди, че в противен случай евреите ще приберат огромни суми от германските застрахователни компании, тъй като повреденото или унищожено на 10 ноември 1938 г. имущество до голяма степен е застраховано. По-бедните евреи, които са имали собственост на стойност по-малко от 5 000 марки са освободени от заплащане.

Немските застрахователни компании са осъдени незабавно да изплатят обезщетение на евреите за всички вреди, причинени на имуществото им на 10 ноември, като им е разрешено да използват част от парите за плащане на глобите на четири транша между 15 декември 1938 и 15 август 1939 г. Следващия германски закон от 9 ноември 1938 г. предвижда закриване на еврейските магазини в срок до 1 януари 1939 г. В същото време е обещано, че социалните помощи, пенсиите и другите мерки за социално подпомагане на обществеността ще продължават да се изплащат и да се оказват на евреите. До началото на Втората световна война няма промяна в германската политика към евреите. В същото време не трябва да бъде изненада, че събитията от ноември 1938 г. значително укоряват емиграцията на евреи от Германия и в този

смисъл целта на Гьобелс е постигната. (*Vide H. Heiber, „Der Fall Gruenspan“, in Vierteljahrshefte fuer Zeitgeschichte, April, 1957).*

В обобщение може да се каже, че германската политика към евреите преди Втората световна война се състои главно от законодателен натиск и редки публични актове на насилие, при които обаче нито един еврейин не е убит. Разбира се, някои евреи са загубили живота си в германските концентрационни лагери и преди Втората световна война, но със сигурност не е имало преднамерена политика за изстребление на евреите като такива, както и че броя на засегнатите евреи е много по-малък от броя на германците, подложени на подобно отношение.

Целта на немската кампания срещу евреите е премахването на мощното еврейско икономическо, политическо и културно влияние в Германия, а след това и с нарастващи обороти - насърчаване на обща емиграция на еврейското население от Германия. Целта на организираните контрамерки от евреи е насърчаване на военната кампания в съседните страни срещу Германия с надеждата за пълно унищожаване на националсоциалистическата германска държава чрез война. От само себе си се разбира, че има много просветени евреи, които не споделят тези цели - точно както в рамките на немското командване непрекъснато е имало и умерени сили за осигуряване на по-щедра политика към евреите от тази, която използва Хитлер.

Ще бъде полезно да се представят някои статистически данни за броя на еврейското население в предвоенния и следвоенния период. Смята се, че когато през януари 1933 г. Хитлер става канцлер, броят на евреите в Германия е около 500 000. До края на предвоенния период - в резултат на анексирането на Австрия и Судетите, както и създаването на протекторат Бохемия и Моравия, броят значително се покачва. Отношението към евреите, политиката и мерките прилагани спрямо тях довеждат до мащабно преселване на евреи от контролираните от националсоциалистите германски територии. Смята се, че преди войната в периода от януари 1933 до септември 1939 г. около 320 000 евреи са напуснали Германия и около 480 000 са емигрирали от Австрия, Судетите и Бохемия-Моравия. Когато през септември 1939 г. войната започва, на териториите - контролирани от германците живеят около 360 000 евреи, от които по време на войната емигрират около 65 000 души.

6. Мита за покварата на Хитлер и националсоциализма

Националсоциалистическата кампания срещу евреите завършва с пълно поражение и със смъртта на Хитлер на 30 април 1945 г. Този резултат се дължи на въвличането на Германия във Втората световна война. От първия ден се провежда огромна кампания, изобразяваща Хитлер като най-злия и безнравствен човек, който някога е живял на земята и заклеймяваща с вечен позор германския народ, подчинил се на властта на Хитлер. Използването на обстоятелства, свързани с отношенията на Хитлер към евреите по време на войната е бил и остава решаващ фактор в тази кампания.

Същността на обвиненията, изложени срещу Хитлер, като безпрецедентно чудовище е, че по негова заповед са били убити около шест милиона евреи чрез газови камери, създадени специално за тази цел, както във всички концлагери, съществували в Германия преди войната, така и в откритите по-късно на териториите - завладени от

настъпващите германски войски. Никога не е дадено нито едно твърдо доказателство в подкрепа на това обвинение като цяло и цифрата шест милиона по начало е чисто хипотетична - както е посочена в разгара на войната, когато подобен размах на такова унищожение е просто невъзможен, ако се приеме цифрата от 6 000 000 като общ брой на евреите, убити по време на цялата война. Ако се приеме, че Хитлер и неговите подчинени могат да хванат в ръцете си такъв голям брой евреи и до 1943 г. са унищожени 6 милиона, то до май 1945 г. тази цифра би трябвало да достигне най-малко 10 милиона – което, разбира се, не биха могли да направят.

Известно е, че обвинението срещу Хитлер и неговото правителство за масови убийства на евреи от цяла Европа за първи път са повдигнати в книгата на полско-еврейския адвокат Рафаел Лемкин „Управлението на Оста в окупирана Европа“ (*“Axis Rule in Occupied Europe“*), публикувана през 1943 г. Лемкин твърди, че нацистите са обгазили милиони евреи – вероятно 6 000 000. Тази точна цифра за първи път е потвърдена в „*New Jewish Frontier*“ в началото на 1945 г. Изтезаваните свидетели на Нюрнбергския процес потвърждават тази цифра, без да я превишават, въпреки че обвинението в Нюрнберг е готово да приеме цифрата от около 4 милиона. Напълно игнорирайки фактите, президентът Труман обявява, че 6 000 000 е точната цифра и често я повтаря, с което ѝ придава официален статут. Той цинично заявява, че желанието му да угоди на евреите е предизвикано от факта, че в Съединените щати еврейските избиратели са много повече от арабските.

Цифрата от 6 000 000 е пуснала корени най-вече поради факта, че евреите признават, че придържането към тази цифра е трудно и нейното превишаване би направило съвсем абсурдно безпочвеното твърдение. Въпреки това, в пресата тази цифра често достига до 7 - 8 000 000. Свързаните репарации, изплащани от Западна Германия на германските евреи и Израел с цифрата 6 000 000 обезпечава силен финансов интерес за трайно установяване на тази цифра.

Преди да започне разглеждане на литературата за легендата за унищожаването на шестте милиона евреи е полезно да се очертае общата ситуация. Убедителен отговор на този проблем не може да се основава на статистически данни поради липсата на такива в окончателен вид или в убедителна форма. Не е известно колко точно евреи е имало под немски контрол за нито един момент по време на войната - не говоря за това как германците се държат с евреите, след като им попадат в ръцете. Никой не знае със сигурност колко евреи е имало в окупираните от Германия области преди нападението над Русия от 22 юни 1941 г., или какво точно се е случило с евреите след нападението. Не е ясно и колко от тях са евакуирани дълбоко в Русия преди германското настъпление. Нито пък някой знае колко евреи са убити от различни славянски народи още преди пристигането на германците. Има изобилие от доказателства, че след началото на войната славянските народи са по-склонни от германците да убиват евреи, страхувайки се, че евреите ще отидат при руските партизани. Няма точна статистика за това колко евреи са били евакуирани в Русия, емигрирали в Палестина, в други европейски страни или САЩ по време на войната. Също така няма надеждни данни за това колко от евреите в териториите, окупирани от Германия са преживели войната. Преди и по време на войната германците са далеч по-склонни да гонят евреите, отколкото да ги интернират - стига да е възможно да се организира емиграция. А по време на война това не е толкова лесно да се осъществи.

Еврейските статистици са направили всичко възможно да увеличат броя на евреите в териториите, по-късно окупирани от Германия и просто фантастически занижават броя на оцелелите евреи към юни 1945 г. Малко е вероятно изискваната статистика някога ще бъде получена по по-задоволителен начин. И евреите и руснаците могат да разчитат на укриване на достъпните им статистическите данни, тъй като има вероятност тези данни да разкрият мащаба на провежданата измама. Дори някога руснаците да установят приятелство и съгласие с германците, те никога не биха разкрили цифрите, които могат да смекчат обвиненията срещу Германия по отношение на легендата за изстреблението. Най-доброто, което може да се направи е да се съберат цифрите и да направят изчисления, за да се докаже, че германците просто не могат да изстребят 6 000 000 - дори ако от самото начало са решили да го направят и че за политика от подобен род няма доказателства.

Известно е, че под германски контрол през 1939 г. има около 360 000 в Германия, Австрия, Судетите и Бохемия-Моравия. В частта от Полша, която Германия заема през 1939 - 1940 г. има около 1 100 000 евреи. В източната част на Полша, заета от руснаците през есента на 1939 г. има около 1 150 000 евреи. Колко от тях са избягали в Русия преди нападението на Германия от юни 1941 г. не е известно. Без съмнение германците поемат контрол върху голям брой евреи по време на нахлуването им в Русия, но в нито един момент по време на войната германците вероятно не са контролирали повече от 3,5 - 4 млн. евреи, като много от тях са останали, когато руснаците отново заемат тези територии. Ясно е, че по време на войната немците никога не са контролирали толкова много евреи - 6 000 000. За да унищожат 6 милиона, те трябва да са езекутирали всеки заловен еврейин - до един. Дори поддръжниците на легендата за изстребление не твърдят такова нещо да се е случило, тъй като представят голям брой евреи - използвани за работа във всички германски концентрационни лагери.

Въпреки факта, че обичайната германска политика по време на войната е интерниране на евреите - за да се предотврати подривна дейност и шпионаж, за пресичане на партизански действия, както и за използване на евреите като работна сила. Немската практика за интерниране на евреи не е толкова цялостен процес, какъвто е интернирането на японците в Съединените щати и Канада. След края на войната еврейният Филип Ауербах – главен прокурор на Баварския държавен отдел по компенсациите заявява, че германците са интернирали най-малко 11 000 000 евреи, но в светлината на всичко - дори и от частично достоверните данни е съмнително да са интернирали повече от 2 милиона, като при това не всички са изпратени в концентрационни лагери. Някои от тях са разположени в центровете на еврейската общност като Терезиенщад, който се ръководи от самите евреи. Не само наличните статистически данни за населението, но и логическото мислене прави невъзможно да се приеме за истина цифра като 11 или дори 6 милиона. Транспортирането, интернирането, управлението, храната и облеклото на шест милиона евреи би трябвало да парализира немските военни действия на обширния Източен фронт. Би било изключително трудно да се съберат, интернират и да се грижат и за три милиона евреи.

В началото при пускането на легендата за изстребление се твърди, че всички германски концентрационни лагери имат газови камери и във всеки от тях са унищожени голям брой евреи. Но след окупацията на Западна Германия от американците, британците и французите и след, като посещават лагерите, много експерти се убеждават и съобщават, че там не съществуват никакви газови камери.

След това започва да се твърди, че повечето от газовите камери са съсредоточени в Аушвиц в южна Полша – територия, която по това време е под съветски контрол. След края на войната руснаците около десет години не позволяват на никого да посети лагера - време, в което те биха могли да се реконструират Аушвиц така, че да може да се даде достоверност на твърдението за огромно количество обгазени евреи. Обаче е показателно, че никой жив, достоверен очевидец на умъртвяване на евреи с газ в Аушвиц никога не е представен.

Продължава да се твърди, че около половината от шестте милиона убити евреи са били убити в Аушвиц, но дори и еврейския статистик Джералд Райтлингер признава, че в периода от януари 1940 до февруари 1945 г. в Аушвиц са регистрирани само 363 000 затворници, като не всички от тях са евреи. Привържениците на легендата за геноцид твърдят, че много хора в Аушвиц не са били регистрирани, но това не води до никакво доказателство в подкрепа на тази теория. Дори и да приемем, че броят на нерегистрираните затворници е същия както и регистрираните, то пак ще се получат по-малко от 750 000. Е, трябва да е било много трудно да се обгазят около 3 милиона души, като в ръцете си имаш само 750 000. Въпреки това много догматични, но неинформирани писатели често твърдят, че в Аушвиц са убити между 4 и 5 милиона евреи. Освен това много хора, изпратени в Аушвиц са били прехвърлени на други места - особено в края на войната във връзка с настъплението на съветските войски.

И още малко логистически изчисления и данни за населението в развенчаване на мита за изстребление. Докарването на 3 милиона евреи и значителен брой от неевреи в Аушвиц трябва да наложи непоносима тежест върху немските транспортни средства, които са на ръба на своите възможности заради обезпечаването на обширния Източен фронт - особено, след като войната започва да не върви в полза на Германия. Не съществува вероятност до такава степен германците да рискуват военното си положение, че да изпратят в Аушвиц 3 милиона души и да започнат да се грижат за тях. Следователно, данните за населението и логистиката показват несъстоятелността на легендата за шестте милиона евреи - обгазени във всички лагери под германски контрол и за трите милиона убити в Аушвиц.

В допълнение ще бъдат изложени факти показващи, че няма доказателства германците да са приели програмата за масовото унищожаване на евреи по време на войната, или че поне един националсоциалистически лидер някога е заповядал това да се направи. Многобройните еврейски критики към Хитлер (особено Джералд Райтлингер) заявяват, че в началото на войната нацистките лидери приемат „окончателно решение“ на еврейския въпрос и се твърди, че това означава унищожаване на всички заловени евреи. За подобни обвинения основания нямат. Да - Хитлер, Химлер и Гьобелс наистина приемат „окончателно решение“ на еврейския проблем (доколкото могат да го контролират), но това решение се състои от насърчаване или принуждаване на евреите да напуснат цялата територия, контролирана от националсоциалистите и да се установят другаде. Именно емиграция, а не унищожение е решението, което предлагат всички тези нацистки лидери. Дори и нюрнбергската инквизиция не можа сериозно да свърже Гьоринг в еврейския въпрос, но няма никакво съмнение, че той е участвал в програмата, насърчаваща евреите да напуснат всички територии, контролирани от Германия, или които би могло да контролира.

7. Някои еврейски мемоари и спомени от пребиваването в концлагери по време на Втората световна война

Човек може само да си представи това, което днес чувства всеки бдителен немски патриот, четейки книгата на Юджийн Хаймлер „Нощ в мъгла“ (Night of the Mist, N.Y., 1960). Тази крайно възхвалявана и широко рекламирана книга се състои от така наречени мемоари от периода 1944-1945 г. Героят е чувствителен млад еврейски поет от Унгария, който събуждайки се на 19 март 1944 г. открива, че нацистите са окупирали страната му в резултат на опитите на регента Хорти да сключи военно примирие със Съветския съюз.

Пристигането на нацистите се възприема от всеки евреин като смъртна присъда. Убеждават нашият герой да се укрие като пациент в психиатрична клиника. Малко по-късно той тайно се жени за любимата си Ева. Заедно с други евреи са арестувани и на 4 юли 1944 г. са изпратени с камион за животни в концентрационния лагер в Аушвиц. Германски офицер обещава, че ще бъдат третирали много добре, но по време на пътуването охраната от SS била убила един от затворниците. Нашият герой твърди, че след пристигането си два пъти е бит жестоко. След като прекарва известно време в лагера Хаймлер научава, че жена му е починала от дизентерия. В рамките на няколко седмици има страстен роман с циганката Кара, но един нещастен ден тя не идва на среща в лагерното им убежище и той стига до заключението, че е била убита.

Пребиваването на Хаймлер в Аушвиц не трае дълго и през август 1944 г. се озовава в Бухенвалд. Там работи във фабрика, а по-късно – в една от кухните на лагера, където от SS го назначават за ръководител на група на работещи там неевреи. Един възрастен затворник - германски социалдемократ, започва да крещи, че няма да работи с евреин, но нашият герой бързо го успокоява, заплашвайки, че ще го пребие. По-късно звука на артилерийската канонада сигнализира за приближаването на американските войски, но есесовците принуждават група от затворници да заминат с тях в Бохемия. Там в края на войната ги освобождават и Хаймлер се връща в Унгария. Той успява да оцелее, но е отвратен от предполагаемите усилия на Хитлер да унищожи всеки евреин в окупирана Европа - и това е въпреки факта, че никога не е видял някой обгазен.

Примо Леви в книгата си „Ако това е човек“ (*If This is a Man N.Y., 1959*) излага уж от опит преживелиците си на млад и слаб италиански евреин, хванат в нацисткото менгеме. Мусолини е основал своята италианска социална република и на 13 декември 1943 г. и нашия герой - скитац из провинцията в търсене на печалба, е уловен от фашистката милиция. Това слага край на кариерата му на доброволец в Италианската комунистическа партизанска армия, опитваща се да свали Мусолини. През януари 1944 г. е въдворен в италианския лагер във Фосоли, близо до Модена.

На инспекция във Фосоли идват представители на германските власти и изразяват недоволство, че условията на задържане на затворници не са достатъчно здрави. Съобщение от 22 февруари 1944 г. обявява, че малка група от 650 евреи ще бъдат изпратени в Германия. Героят попада в Аушвиц и е разпределен да работи във фабриката за синтетичен каучук Буна. Условията са просто ужасни и монотонните неделни концерти и футболни мачове за него не са изобщо никаква утеха. На ръката си получава татуиран лагерен номер, с което той става просто още една цифра. Постоянно вървят слухове, че повечето евреи ще намерят края си в газовите камери.

След пролетта на 1944 г. на територията на лагера унгарския става втория език след идиш, тъй като нацистите са хванали голям брой унгарски евреи. В лагера постъпват много добри новини за затворниците. Те научават за дебаркирането на Съюзниците в Нормандия и за опита за убийство на Хитлер през 1944 г. Съюзническите самолети бомбардират Аушвиц от въздуха и отношението на охраната и условията в лагера стават все по-лоши. Най-накрая руснаците приближават Аушвиц и на 18 януари 1945 г. лагера е евакуиран, но много болни затворници са оставени. Един от тези затворници е Леви и на 27 януари 1945 г. е освободен от руските войски. Това е един много радостен момент за нашия герой и той го посреща с голям възторг.

Леви и Хаймлер си съвпадат в това, че основната цел на нацистите е била да унищожат, колкото се може повече евреи. Друг бивш затворник от Аушвиц - Миклош Нисли, в книгата си „Аушвиц: доклад на доктора- очевидец“ (*Miklos Nviszli, Auschwitz: a Doctor's Eye-Witness Account N.Y., 1960*) твърди, че там са съществували всички необходими съоръжения за изстребване на докараните от цяла Европа евреи. Тези хора смятат себе си за изключително щастливи, избягвайки контакт с газовите камери и крематориумите, за които вървят толкова много чудовищни истории.

Немският читател може да си зададе въпроса - какво са мислили унгарския регент Хорти и италианския премиер Мусолини за майсторския начин, по който Хитлер уж нарежда на своите верни есесовци да се разпореждат със съдбата на унгарски и италиански граждани? В своите „Мемоари“ Николас Хорти („*Memoirs (N.Y., 1957, pp. 174и сл.)*“) се оплаква, че преди Втората световна война еврейското малцинство в Унгария е получавало най-малко 25% от националния доход и че за унгарците еврейския въпрос е много сериозен. Той също така твърди, че през 1939 г. Хитлер е благоприятствал за мирно съжителство в Полша и че войната е наложена на Германия. Независимо от това Хорти е направил всичко възможно, докато е управлявал страната да защитава унгарските евреи от германска намеса. Същото се отнася и за Мусолини, който става по-зависим от Хитлер, след като Ото Скорцени освобождава италианския лидер от затвора след първоначалното му сваляне през юли 1943 г.

Луиджи Вилари в книгата „Италианската външна политика при Мусолини“ (*Luigi Villari, Italian Foreign Policy under Mussolini N.Y., 1956, pp. 197 и сл.*) обяснява, че до 1945 г. Дучето е направил всичко по силите си да предотврати немска намеса в делата на италианските евреи и е ходатайствал за тях, когато са изпращани в Германия. Това е чиста истина въпреки факта, че Мусолини искрено се е противопоставял на еврейското влияние в Италия. Немският наблюдател няма да пропусне да отбележи контраста между меката критичност в позицията на Хорти и Мусолини срещу евреите и откритата антиеврейска политика на Хитлер.

Чувствителността на Мусолини по еврейския въпрос е добре известна на Хайнрих Химлер - началникът на германските SS. На 11 октомври 1942 г. по време на посещение в Рим той казва на Мусолини, че германската политика към евреите по време на войната постепенно приема нов вид изключително поради съображения, свързани с военната сигурност. Химлер се оплаква, че хиляди евреи в териториите - окупирани от Германия, са партизани или провеждат саботажи и шпионаж. На 5 септември 1939 Хаим Вайцман - ционисткия лидер на еврейската агенция в Лондон, вече е обявил война на Германия от името на евреите по целия свят. Това е така, защото в критичния етап на войната Химлер вече защитава новата германска политика на

изпращане на евреите от окупираните територии в ограничени райони и лагери за интерниране.

Химлер изразява недоволството си и от факта, че има много случаи, когато еврейски жени и деца си сътрудничат със съветските партизани и признава, че за партизанска дейност германските войски в Съветския съюз са задържали и безцеремонно разстреляли много евреи. Химлер също споменава, че заловените съветски евреи са използвани във военното строителство в условията, на които се допуска, че процентът на смъртност е може би по-висок от нормалното. Мусолини твърдо напомня на Химлер, че католическата църква е категорично против всякакви крайни мерки срещу евреите и наемква, че политиката на германските ексцесии може да промени позицията на папа Пий XII, подкрепящ победата на Оста над Съветския съюз през Втората световна война (*Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, 1956/4*).

Позоваванията на Химлер относно съпротивата на съветските евреи са предназначени да оправдаят по-строгата германска политика към евреите след началото на съветско-германската война от 22 юни 1941 г. Канадският еврейски журналист Реймънд Артър Дейвис в книгата си „Одисея през ада“ (*Raymond Arthur Davies, Odyssey through Hell (N.Y., 1946)*) твърди, че основната заслуга за спасяването на живота на европейските евреи през Втората световна война трябва да се припише на съветската Червена армия. Дейвис възвисява военните постижения на съветските евреи, както на партизани, така и в редовната армия от двете страни на фронта. Шахно Епщайн - ръководителят на антифашисткия комитет на съветските евреи казва на Дейвис, че чрез евакуацията на евреите и с други мерки, Съветския съюз е спасил живота на най-малко 3,5 милиона европейски евреи. При такива обстоятелства на нацистите би трябвало да бъде още по-трудно да успеят да унищожат 6 милиона.

По-голямата част от войната Дейвис прекарва в Съветския съюз и е убеден, че в никоя друга воюваща страна ролята на евреите не е толкова значима, колкото тук. Той подчертава, че хиляди съветски военни заводи са управлявани от евреи и че необичайно голям брой евреи заемат ръководни длъжности в съветските въоръжени сили и администрация. Той отбелязва, че през 1939 г. 250 000 полски евреи от германската окупационна зона са преместени в Съветския съюз и могат да бъдат намерени във всяка съветска провинция. Дейвис е получил официална съветска информация, според която най-малко 35 000 евреи от Европа са се борели при Тито в незаконната партизанска война срещу Германия. Той предполага, че по-голямата част от румънските евреи дочакват края на войната невредими поради въздействието, което румънската политика има върху немците при поражението при Сталинград. Дейвис има контакти с много американски евреи, които са емигрирали в СССР през 30^{-те} години и играят важна роля в съветската военна индустрия. Той се среща и с много еврейски офицери от Червената армия, които се хвалят, че германските военнопленници са били застрелвани в гигантски масови екзекуции. Дейвис отива в Берлин заедно с Червената армия и нарича варварското унищожаване и изнасилванията в града правилни и справедливи. Веднага след падането на столицата на Райха, Дейвис установява тесни връзки с ръководителите на еврейската общност в Берлин. Един от водещите членове на тази общност е Хилдегард Бенямин, който по-късно като министър на правосъдието в комунистическата съветска централна Германия принуждава германците да приемат съветската правна система вместо тяхната собствена.

Дейвис тържествува, че тези хиляди берлински евреи също са освободени от руснаците, а не от Запада. Той е убеден, че ционизмът е станал излишен за евреите в съветските среди въпреки факта, че сред широките маси в много части на Съветския съюз продължават да съществуват антиеврейски настроения.

Ралф Нюнберг в книгата си „Сражаващият се евреин“ („*Ralph Nunberg, The Fighting Jew (N.Y., 1945)*“) привежда обективна и нагледна оценка на ролята на съветските евреи през Втората световна война. Нюнберг с гордост отбелязва, че не по-малко от 313 съветски генерали от предните линии са евреи. Той смята, че под егидата на Карл Маркс (друг сражаващ се евреин) СССР ще победи. (пак там *p. 198*).

Нюнберг признава, че много евреи от Централна, както и от други части на Европа са станали жертви на гигантските съветски чистки в периода 1936-1939 г., но тези кланета са инцидентни и избиването по идеологически причини не е част от пряката антиеврейска политика на Сталин. Съветския съюз и някои от бъдещите му сателити са единствените страни в света, където антиеврейските изказвания се считат за углавно престъпление. Но именно съветската инициатива доведе до изгонването на „нежеланите“ евреи в Германия по време на съветско-германския пакт за ненападение от 1939-1941 г.

В книгата си „Под две диктатури“ Маргарете Бубер (*Margarete Buber, Under Two Dictators, London, 1950*) представя спомените си на германска еврейка, която през август 1940 г. е изпратена в германския концентрационен лагер Равенсбрюк, след като е прекарала няколко години в нечовешките и примитивни условия на съветски концентрационен лагер. Бубер смята за твърде опасно да я пуснат на свобода в Германия - тя отбелязва, че е единственият евреин от контингента депортирани от Русия, който не е освободен незабавно от Гестапо. Тя установява, че условията в Равенсбрюк са в рязък контраст с мръсотията, безредието и глада в съветския лагер.

През август 1940 г., германските концентрационни лагери и броя на затворниците в тях са малко - за разлика от многобройните съветски лагери. Вече стана дума, че броя на лишени от свобода във всички германски концентрационни лагери до началото на войната през 1939 г. е 21 300. Повечето от тези затворници са обикновени престъпници, а евреите съставляват един малък процент от общия им брой. След една година война, общата населеност в лагерите все още е по-малко от 40 000 - за разлика от милионите затворници в съветските лагери.

Лагерът в Равенсбрюк, в който попада Бубер е безупречно чист, с просторни тревни площи и цветни лехи. Редовни бани и смяна на спалното бельо всяка седмица. Струва и се истински лукс в сравнение с преживяното преди. Първата и вечеря се състои от бял хляб, колбаси, маргарин и сладка каша от овесени ядки със сушени плодове. Бубер не може да устои и пита съседката си по маса: При вас какво - 3 август празник ли е, или има специален повод? Съседката отваря уста от учудване. Маргарет започва да разпитва дали храната всеки ден е толкова добра. Съседката отговаря утвърдително, но не разбира защо това трябва толкова да радва някого. Маргарете не се и опитва да и обясни. Бараката си в Равенсбрюк тя намира като истински дворец в сравнение с претъпканата мръсна колиба в съветския лагер. Нейната първа неделна закуска с гулаш, червено зеле и картофи е истински празник. Бубер прекарва много години в Равенсбрюк. От 1943 г. лагера вече е препълнен. Предишната чистота изчезва и много цветя са стъпкани. Това е в резултат от безкрайната война. Към края на войната

нахлуват затворници от Аушвиц и от други лагери. Бубер отбелязва, че в началото на 1945 г. затворниците от Аушвиц пристигат „недохранени и изтощени.“ Добре е да си припомним, че в същото време десетки хиляди бежанци от Източна Германия буквално умират от глад. През януари 1945 г. пощенската връзка между затворниците от Равенсбрюк и външния свят напълно прекъсва и наставка обръкване. Когато идва края и германските пазачи са се разбягали, нашата героиня е свободна. Тя е свидетел на прогресивното влошаване на условията в лагера. Телесни наказания за тежки нарушения са въведени след пристигането ѝ, а от зимата на 1941-1942 г. до нея започват да достигат злонамерени слухове, че в някои случаи се практикува умъртвяване с газ.

Друга политическа затворничка в Равенсбрюк - комунистката Шарлот Борман в книгата си „Гестапо ви кани“ (*Die Gestapo läßt bitten*) твърди, че слуховете за газови камери са нагли измислици, които комунистите умишлено разпространяват сред затворниците.

Комунистите така и не приемат Маргарете Бубер в своята група, тъй идва от затвор в СССР. Мемоарите на Шарлот Борман никога не намират издател. На процеса в Радщат във френската окупационна зона, където се провежда процесът срещу администрацията на Равенсбрюк, страната на обвинението не ѝ разрешава да даде показания. Това е най-обикновената и типична съдба на авторите, опитали се да представят историята от гледната точка на тези, които отричат легендата за изстребление.

8. Историите на Вайсберг

Един от еврейските комунисти, изгонени от Съветския съюз и успели да избягат от немски затвор по време на войната е Александър Вайсберг-Цибулски. Той е написал книгата „Сбор на вещици“ (*Hexensabbat, Frankfurt a.M., 1951; Am. ed., The Accused, N.Y., 1951*). Вайсберг е роден в Краков и след 1938 г. запазва австрийско гражданство. До ареста му през чистката от 1937 г. той е виден научен инженер от втората съветска петилетка. През 1938 г. Алберт Айнщайн напразно ходатайства за него пред Сталин. Вайсберг е написал най-съдържателната книга (до момента) за гигантските съветски чистки. След депортирането му от Съветския съюз в края на 1939 г. Вайсберг тихо се отправя към Краков, където остава до края на войната, когато е принуден да бяга от съветските окупационни сили, приближаващи града. Вайсберг очаква германците веднага да го изпратят в концлагер и призовава съветските власти да му позволят да отиде направо от Съветския съюз в Швеция. Искането му е отхвърлено.

Впоследствие Вайсберг написва забележителната си книга „Историята на Джоел Бранд“ (*Die Geschichte von Joel Brand (Köln, 1956; Am. ed., Desperate Mission, N.Y., 1958)*) Откакто на 20 юли 1944 г. в-к „London Times“ съобщава новината, че Бранд е пристигнал от Будапеща в Истанбул с предложението на Гестапо да се даде възможност за емиграция на един милион евреи от Централна Европа в самия разгар на войната, Историята на Джоел Бранд предизвиква международен интерес. Гестапо признава, че такова мащабно преместване ще удари германската военна икономика поради необходимостта от използване на голям брой превозни средства, но са готови за изпълнение на плана срещу 10 000 товарни автомобили, които да бъдат използвани единствено на Източния фронт. От само себе си се разбира, че приемането на такъв

план ще доведе до гигантски разрыв на отношенията между Съветския съюз и западните съюзници. Въпреки това, един от еврейските лидери в Будапеща - Джоел Бранд се застъпва за приемането на плана. Това кара британците заключат, че Бранд е опасен нацистки агент. Той заминава за Кайро, където е арестуван незабавно.

Едно от най-спорните твърдения в книгата на Вайсберг е, че по време на войната германските нацисти неотклонно следват зигзагообразна политика между изгонване на евреите от Европа и тяхното физическо унищожаване. От самото начало Вайсберг признава пълната липса на документални източници доказващи, че Хитлер някога е планирал физическото унищожение на евреите като такива, но въпреки това сляпо приема широко разпространения мит за унищожаването на шест милиона евреи. Той също отрича, че Хорти е унгарски защитник на евреите и твърди, че през 1919 г. Унгария е била под „терористичен антиеврейски режим“ (пак там, с. 9).

Водещата роля в книгата се приписва на такива нацистки водачи като Дитер Вислицени - ръководител на Гестапо в Словакия и Адолф Айхман – шеф на SS и от 1934 г. официален експерт по еврейския въпрос в Европа. След 1945 г. Вислицени напразно се опитва да спаси собствения си живот, като помага на обвинението в Нюрнберг. Айхман не е толкова важно лице в йерархията на нацистите, колкото може да изглежда от заеманата от него длъжност. Така например, по време на кариерата си Айхман никога не се е срещал с Хитлер.

Основната теза в книгата на Вайсберг е, че унгарските евреи са поели инициативата за сключване на сделки с германците, че много от техните сделки са били успешни и че следователно е било възможно по време на Втората световна война да се преговаря с германците за евакуация на цялото еврейско население на Европа. По този начин е показано, че режимът на Хитлер все още облагодетелства емиграцията като реално решение на еврейския въпрос. Една от най-нешастните последици от книгата е сянката на подозрение хвърлена върху Рудолф Кастнер – главният унгарски еврейски лидер. На места Вайсберг го показва почти като Хитлер. Впоследствие по време на бясната истерия, която придружава израелските национални избори през 1955 г., Кастнер е убит от млад еврейски терорист в Израел. В началото на 1955 г. в израелски издания се появяват цитати от заключенията на Вайсберг.

Бурната ситуация в Унгария през 1944-1945 г. - когато храбрият унгарски народ върви към крайното поражение пред комунизма генерира много странни ситуации, но никоя от тях не е толкова невероятна, както историята на Раул Валенберг. Той е шведски еврейин, който няма дипломатически статут и на когото шведският външен министър Гюнтер разрешава от името на шведското представителство в Будапеща да ръководи гигантско и рисковано начинание по продажба на шведски паспорти. По-късно голословно се твърди (без никакво основание), че Валенберг е убит от „фашистки“ последователи на унгарския премиер Ференц Салаши. В резултат на това Валенберг е почти канонизиран и в продължение на десет години е смятан за безкористен герой, дал живота си на защитата на унгарските евреи от германското Гестапо и техните унгарски кохорти. В действителност Валенберг е направил цяло състояние от продажбата на паспорти на същите тези „фашисти“ и поради тази причина е арестуван и депортиран от съветските окупационни власти. Шведското правителство е напълно информирано от Александра Колонтай в Стокхолм, но истината за случая достига до обществеността чак след публикуването на статията на еврейския автор Рудолф Филип, копирана в сензационния шведски вестник „VI“ на 14 януари 1955 г.

9. Делото на Адолф Айхман

Съдбата на Адолф Айхман достига наистина монументални и сензационни пропорции след така наречения му арест от израелски агенти на 12 май 1960 г. В Аржентина. Израелските власти решават цяла година да държат света в напрежение за това как ще представят бившия германски офицер пред съда при условия, в които всеки намек за справедлив съдебен процес би изглеждал нелепо.

Така наречените мемоари на Айхман са публикувани в списание „Лайф“ („Life“) на 28 ноември - 5 декември 1960 г., без да се обръща никакво внимание на факта, че в предишни години фалшиви мемоари са причинили не един скандал. Човек може само да си представи как се е почувствал Герхард Риттер (Gerhard Ritter) - председател на Германското историческо общество през 1953 г. казва, че „Разговорите с Хитлер около трапезата“ („Хитлер Tischgesprache“, Ню Йорк, 1953 г., подготвени за печат през 1952 г. година са груба фалшификация. Въпреки това записките от 1960 г. – за които се твърди, че са извадени от коментари на Айхман от доста съмнителен помощник през 1955 г. са приети като окончателни мемоари. Те трябва да докажат, че „нацисткия изрод“ Айхман определено е стопроцентовия демон, какъвто се опитват да го изкарат. Обезоръжаващия опит да се изложат като истински мемоари е представен в следващата част. Айхман заявява, че неговия приближен Хьотл (Hoettl) е свидетелствал в Нюрнберг, че бил споменал за т.нар. убийство на милиони евреи („Time“ на 6 юни 1960 обяви, че Айхман казва около 5 милиона евреи; „Нюзуик“ на 6 юни 1960 г. посочва, че е говорил за 6 милиона).

Количеството неправдоподобни детайли в статията на „Лайф“ прави цялото начинание почти толкова неудобно, както типичните комунистически фалшиви мемоари. Например - Вайсберг споменава, че Айхман е направил предложението пред Бранд за емиграция на евреите с изричното разрешение на Химлер на 25 април 1944 г. в хотел „Маджестик“ („Majestic“) в Будапеща. В статията на „Лайф“ се посочва, че през 1944 г. когато райхсфюрерът Химлер поема командването на резервната армия, разрешава замяна на еврейски имигранти срещу военно оборудване“. Но Химлер поема командването на „Volkssturm“ през август 1944 г. - след опита за убийство на Хитлер от 20 юли 1944 г.

Статиите в „Лайф“ всъщност представляват компилация от три сензационни и взаимно противоречиви книги: „Министър на смъртта, историята на Айхман“ („смъртта на министъра - историята на Айхман“, Ню Йорк, 1960; автори - Ефрем Katz (Ефрем Katz) Ziway Aldubi (Zwy Aldouby) и Куентин Рейнолдс (Quentin Reynolds)); „Делото срещу Адолф Айхман“ („Делото срещу Адолф Айхман“, Ню Йорк, 1960; автор - Henry A. Zeiger (Henry A. Zeiger)); „Айхман: Човекът и неговите престъпления“ („Айхман: Човекът и неговите престъпления“, Ню Йорк, 1960; Автор - Comer Кларк (Comer Clarke)). Нито веднъж не е изказано твърдение, че Айхман е участвал в изстребването на евреи, но заявяват, че съзнателно е организиран изпращането им по местата за унищожение.

Въпреки цялата международна сензация и наводнилият света след май 1960 г. мощен поток от безотговорни публикации за Айхман няма ни най-малкото съществено доказателство, че Айхман някога съзнателно е давал заповед да бъде изпратен в газовата камера на немски концентрационен лагер поне един евреин, да не говорим, че е изправен да отговаря за унищожаването на шест милиона евреи, като е контролирал

процеса. Това би било вярно, въпреки че е дал показания в процеса срещу него за отговорността му за унищожаването на повече от 6 милиона евреи или че е написал така наречената „искрена изповед“ - даваща същата, ако не и по-голяма цифра. Но всяка такава декларация на Айхман може да бъде:

1) доказателство за степента и ефекта на изтезанията и промиването на мозъка, на които е подложен от еврейските похитители;

2) в резултат на негово решение (тъй като знае, че така или иначе ще го екзекутират) да предостави сензационна история за това как той отстранява евреите, които ненавижда - дори ако не е опитал да ги унищожи, го прави от самолюбие;

3) в резултат от преживяното става психически неуравновесен.

Може би и трите обяснения до известна степен са верни. Въпросът е следният - ако всички важни данни свидетелстват за факта, че по време на войната не е имало систематично и масово унищожаване на евреи от Германия, то никакво самохвалство за големи постижения в унищожаването им не може да се приеме като имащо нещо общо с реалността. Това трябва да бъде продукт на болно въображение, а не самата действителност.

10. Безусловната капитулация, продължаването на войната и въздействието на тези фактори върху съдбата на европейските евреи

Както се твърди Айхман е отговорен за депортирането на хора като Хаймлер и Леви. За разлика от случая с Маргарет Бубер, опитът на Хаймлер и Леви от пребиваването в лагерите започва доста по-късно от публичните изявления за безусловна капитулация на американския президент Франклин Делано Рузвелт, направени в Казабланка на 13 януари 1943 г. Много експерти смятат, че това твърдение оказва голямо влияние върху продължаването на войната и насърчаване за постигане на комунистическите цели в Европа. Желанието на Германия да сключи компромисен мир през лятото на 1942 г. в никакъв случай не се ограничава до германската опозиция на Хитлер. Валтер Шеленберг (Walter Schellenberg) в книгата си „The Schellenberg Memoirs“ („Мемоарите на Schellenberg“, Лондон, 1956) разкрива факта, че още през август 1942 г. Хайнрих Химлер е готов да обмисли компромисен мир приблизително въз основа на териториалното положение за Германия от 1 септември 1939 г. Специфичните усилия на Химлер през 1942 г. да сключи мир, впоследствие бяха потвърдени от шведски официални източници. Шеленберг става ръководно лице в СД (служба за безопасност в СС) след убийството на Райнхард Хейдрих в Бохемия през 1942 г. от британски агенти и постоянно оказва ограничаващо влияние върху Химлер.

Без съмнение безусловна капитулация означава продължаване на войната до горчивия край и е в полза на Съветска Русия. Ген Дж. Ф. Фулър (J.F.C. Fuller) в книгата си „Втората световна война“ („Втората световна война“, Лондон, 1948, стр. 258-9) обяснява, че „Русия ще бъде най-голямата военна сила в Европа и следователно ще доминира на континента“. Полковник Ф. Микше (F. C. Miksche) в книгата „Безусловната капитулация“ (Лондон, 1952, стр. 255) твърди, че „политиката на безусловна капитулация, обявена от президента Рузвелт в Казабланка и подкрепена от лекомислената пропаганда, е невнимателно приведена в действие“.

Джордж Н. Крокър в книгата „Road Рузвелт в Русия“ („Рузвелт по пътя си към Русия“, Чикаго, 1959 г., стр. 182) отбелязва, че германците се бият с отчаяна смелост и че „думите на Рузвелт са се обвили около шията Америка и Великобритания като загиващ албатрос”.

Заявлението за безусловна капитулация, не е внезапна идея, хрумнала на Франклин Рузвелт в Казабланка. Комптън Макензи (Комптън Макензи) в книгата си „Господин Рузвелт“ (NY, 1944, стр. 251) датира произхода на плана за безусловна капитулация към периода на „семеината беседа“ на Рузвелт от 29 декември 1940 г. - около година преди формалното влизане на Съединените щати във Втората световна война.

Алфред Вагтс (Alfred Vagts) в статията си „Безусловна капитулация – преди и след 1943“ („безусловна капитулация - преди и след 1943“, Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, 1959/3) подробно описва как въз основа на безусловна капитулация от момента, когато Съединените щати официално влизат във войната, Втората световна война в действителност се е превърнала в „кръстоносен поход“. Както преди, така и след Казабланка от вътрешния кръг на Рузвелт няма почти никаква критика на тази политика (William Bullitt (William C. Bullitt) е щастливо изключение). Елиът Рузвелт (Elliott Roosevelt) в книгата си „Като го видя“ (NY, 1946, стр. 117) заявява, че се създава впечатлението безусловната капитулация да е изобретил самия „чичо Джо“ - Сталин.

Но в действителност идеята за безусловната капитулация на Германия не е само с американски произход въпреки факта, че този лозунг е обявен от Рузвелт. Политиката от този вид е започната от британците. В действителност нейната основа присъства във военните планове на лорд Халифакс далеч преди в септември 1939 г. Потвърждението идва в началото на септември 1939 г., когато Халифакс и британците отказват да приемат италианския план за слагане край на войната между Германия и Полша - план, за който Хитлер е дал съгласието си. След това в края на германско-полската война британците отхвърлят предложението за мир на Хитлер. След Дюнкерк британците отново отхвърлят щедро предложение на Хитлер. Както при Халифакс, така и при Чембърлейн и Чърчил британците смятат, че Германия трябва да бъде унищожена.

След известно колебание, Рузвелт изглежда осъзнава недалновидността на политика от този вид и на 23 май 1944 г. изпраща нота до Чърчил и Сталин, съветвайки връщане към политиката на Удроу Уилсън и предлага да се отправи апел към германския народ през главата на Хитлер и неговото правителство, предлагайки мир, ако германското националсоциалистическо правителство бъде свалено. Чърчил веднага отхвърля предложението и на 24 май изнася реч в Камарата на общините, в която заявява, че Великобритания няма да приеме нищо друго освен безусловна капитулация. На 26 май Сталин също налага вето на предложението на Рузвелт. След това Рузвелт не прави опит за да спре кръстоносния поход за безусловна капитулация (Gerhard Ritter, „The German Resistance“, Ню Йорк, 1958 г., стр 274; John L. Snell, „Wartime Origins of the East-West Dilemma over Germany“, New Orleans, 1959, стр. 128).

Много книги са написани за опитите на германската опозиция на Хитлер през 1942 г. за постигане на задоволително споразумение със западните сили, за получаване на достатъчна подкрепа за създаване по революционен начин на ново правителство, което, разбира се, не би било антиеврейско. Ханс Б. Гизевиус (Hans B. Gisevius) в книгата си „To The Bitter End“ („До горчивия край“, Ню Йорк, 1948 г., стр. 448 и сл.) И

Фабиан фон Шлабрендорф (Fabian von Shlabrendorff) в книгата си „Бунтът срещу Хитлер“ (Ню Йорк, 1948 г., стр. 117 и сл.) подчертават значението на задоволително споразумение между Германия и западните сили относно условията за мир. Алън Дълес (Allen Dulles) в работата си „Подмолната Германия“, Ню Йорк, 1947 г., стр 167 и сл.) обръща внимание на факта, че той - ръководителят на Бюрото на стратегическите служби и шеф на американския шпионаж в Швейцария, през 1942 г. е подкрепил споразумение с германската опозиция и категорично е представил възгледите на американските власти. Герхард Ритер (Gerhard Ritter) в книгата си „Карл Гьорделер унд Германската Widerstandsbewegung“ (Stuttgart, 1954;.. Am Ed, The German Resistance, Ню Йорк, 1958) разкрива факта, че Гьорделер (който е посочен да оглави бъдещото правителство на опозицията) се е отчаял, изслушвайки заявлението за безусловна капитулация.

Има неопровержими доказателства, че американските власти са имали основателна причина да вярват, че след дебаркирането в Северна Африка и поражението на Вермахта при Сталинград са създадени благоприятни условия за сключване на мир и войната може да бъде доведена до бърз край и са представени на Германия от Швейцария чрез представители на немската опозиция. Робърт Шерууд (Robert Sherwood) в работата си „Рузвелт и Хопкинс“ (NY, 1948 г., стр. 650и сл..) разкрива факта, че основната причина Рузвелт да направи изявлението за безусловна капитулация през 1943 г. е да се попречи на едно въстание в Германия и приемливо предложение за мир - дори и без специалните поощрителни условия от страна на западните сили. По това време Рузвелт очевидно не иска Германия да избегне окончателно и пълно поражение във войната – така, както е при преговорите за условна капитулация с президента Уилсън през 1918 г.

Прави впечатление, че след края на войната повечето от критично настроените към безусловната капитулация писатели почти изцяло се фокусират върху печалното влияние на политиката на продължаване на военните действия и съдействието за постигане на окончателен комунистически контрол в Европа. Това е изненадващо, тъй като от общия брой на произведенията за Втората световна война, на тема влиянието на войната върху евреите в Европа е придадено много по-голямо значение, отколкото на всяка друга. Без съмнение е можело да се очаква бързо и всеобхватно проучване относно последствията и ефекта от безусловната капитулация върху съдбата на европейското еврейство. Сега много страни твърдят, че през лятото на 1942 г. американските еврейски лидери са получили доклади от Европа убеждаващи ги, че Хитлер иска буквално да извърши физическо унищожение на всички европейски евреи. Ако тези истории са напълно верни би било логично американските еврейски лидери да се опитат да спасят европейските евреи от такава ужасна съдба с помощта на възможно най-бързо спиране войната. Края на войната би бил единственото ефективно средство за оказване на съдействие при твърдените обстоятелства. Смята се, че американското еврейство е далеч по-шокирано от декларацията за безусловна капитулация на Рузвелт през януари 1943 г., в сравнение с назначаването на Хитлер за канцлер на Германия през януари 1933 г.

Хенри Моргентхау (Henry Morgenthau, Jr.) в статията „The Refugee Run-Around“ (списание „Colliers“, 1-ви Ноември, 1947) твърди, че правителството на САЩ още през август 1942 г. е знаело, че евреите били масово унищожавани. Въпреки това Моргентхау и неговия помощник - комунистът Хари Декстър Уайт (Harry Dexter White) са пламенни привърженици на безусловната капитулация, както преди, така и след Казабланка. Те

също се явяват американски поддръжници на Съветския план за превръщането на Германия в пасище за добитък. Този план е приет от Рузвелт и Чърчил по време на конференцията в Квебек през 1944 г. и скоро за него научават, както Хитлер, така и останалата немска опозиция.

Има много видни американски еврейски лидери, които биха могли да подбудят Рузвелт да последва съветите на Алън Дълес и да спре войната, но те не го правят. Маргарет Л. Коит (Margaret L. Coit) в книгата си „Г-н Барух“ (Бостън, 1957 г., стр. 468 и сл.) доказва, че Бернард Барух е имал по-голямо влияние върху Рузвелт, отколкото Уилям С. Булит, който се противопоставя на безусловната капитулация, въпреки че през 1939 г. Булит добре се е потрудил върху президента Рузвелт, провокирайки избухването на войната в Европа. През 1942 г. Барух (както и Моргентау и други еврейски съветници на Рузвелт) е страстен привърженик на безусловна капитулация, въпреки че тази политика е разчетена да причини възможно най-много жертви сред евреите.

Човек може само да се надява, че скоро ще се намери честен и добре информиран еврейски писател, който ще обясни подробно това явление, което е трябвало да бъде невероятно чудовищно и просто непонятно в светлината на докладите за твърдяното изстребване на евреи през 1942 г. Освен това политиката на интерниране, провеждана от правителството на Германия от март 1942 г. означава ужасни страдания на много евреи в светлината на политиката на безусловна капитулация провеждана от Рузвелт. Да не говорим за предполагаемата политика на Германия за умишлено унищожаване на всички евреи.

Исаак Цаар (Isaac Zaar) в книгата си „Rescue и Liberation: Част Америка до раждането на Израел“ (. „Спасение и освобождение - ролята на Америка в раждането на Израел“, Ню Йорк, 1954 г., стр. 39 и сл.) възторжено описва големия еврейски конгрес в Ню Йорк от 9 март 1943 г. При тези обстоятелства това изглежда тъжно и иронично. На конгреса Бен Хехт (Ben Hecht) представя драматичната еврейска постановка „Ние никога няма да умрем“ („We Will Never Die“; музика - Курт Вайл (Kurt Weill), производство – Били Роуз (Billy Rose), режисьор - Мос Харт (Moss Hart)). Само няколко седмици по-рано чрез публичното обявяване за безусловна капитулация, американският президент е гарантирал дълги и ненужни страдания, както на милиони европейски евреи, така и на стотици милиони други европейци.

Сайръс Адлер (Cyrus Adler) и Аарон Маргалит (Aaron Margalith) в книгата „С твърдост в дясно: американски дипломатически мерки, влияещи на евреи, 1840-1945“ („With Firmness in the Right: American Diplomatic Action Affecting Jews, 1840-1945“, Ню Йорк, 1946 г., стр. 418 и сл.) твърдят, че на 21 август 1942 г. Рузвелт прави изглежда правилен ход предупреждавайки, че за всички ексцесии срещу евреи ще има възмездие. Акцентът тук е явно отмъщение, а не незабавно съдействие на европейските евреи. Неограничената американска юрисдикция в следвоенна Германия, равностилна на „безусловна капитулация“ е ясно изразена в предположението, че САЩ ще е в състояние да наложи възмездие за всички случаи, при които е имало ексцесии. Тази заплаха е повторена на 17 декември 1942 г. и изглежда много странно в контекста на официалната политика на безусловна капитулация, приета през следващата година.

През април 1943 г. е организирана „Спешна конференция за спасяване за евреите в Европа.“ Единственият човек, който по време на конференцията се противопоставя на

безусловна капитулация е Хърбърт Хувър (Хърбърт Хувър), където е само почетен председател. Приетото решение в много отношения е подобно на това, което по-късно приема и Бранд и предвижда емиграция на евреите от Европа в рамките на продължаването на военните действия. Това е меко казано утопична и незадоволителна политика в сравнение с насърчаване към бърз край на войната. Това е особено вярно предвид нежеланието на тази група да проведе преговори с германците. Немското предложение за цялостна емиграция на европейските евреи – представено от Адолф Айхман в Лисабон през 1940 г. и още веднъж - в Берлин през 1941 г. не донася никакви резултати и след избухването на войната между Германия и на Съветския съюз през юни 1941 г. всяка мащабна емиграция на европейските евреи всъщност е спряна.

През март 1942 г. Великобритания забранява влизането в Палестина на германския параход „СС Щрума“ („S.S. Struma“) със 769 пътници - европейски евреи. Малко след това корабът потъва, като оцелява само един човек. Още по-ужасяваща е историята, случила се преди това с френския лайнер „Патрия“ („Patria“). На 25 ноември 1940 г. корабът е опожарен и потопен от британски военни кораби в близост до Хайфа. Тогава са убити 2 875 евреи. На конференция във Вашингтон на 27 март 1943 г. Антъни Идън обобщава британските възражения срещу евакуацията на европейските евреи по време на войната. (Adler и Маргалит, пак там, стр. 396, Sherwood, пак там, стр. 717).

В допълнение към имиграцията „Спешната конференция“ предлага бомбардировки на концентрационните лагери. Мотивът за това е не толкова желание да се намали промишленото производство свързано с лагерите, колкото желание да се изтрият от лицето на земята. Това се основава на наивното предположение, че затворниците няма да бъдат убити и ще могат да избягат. Просто е немислимо да си представят, че могат да избягат толкова голям брой затворници. Големите загуби на човешки живот в резултат на бомбардировките и унищожаването на средствата за обслужване на затворниците ще бъдат неизбежни. През 1945 г. бомбардировките, заедно със съпътстващите ги кръвопролития и трудности действително са извършени, създавайки без съмнение най-лошите условия, на които са подложени германските концентрационни лагери (Zaag, пак там, стр. 60).

Последвалите от безнадеждния контекст за безусловна капитулация усилия - с изключение на ефективното разпределение на хуманитарна помощ за затворниците от концентрационните лагери от страна Международния комитет на Червения кръст не са значими. На 22 януари 1944 г. Франклин Рузвелт нарежда на своя помощник Моргантау да финансира специален военен комитет за бежанците. През юли 1944 г. малка група от 984 европейски евреи е взета под негова защита в специален лагер за бежанци в Осуего (New York) Окупацията на Унгария през месец март 1944 г. най-вероятно не би се осъществила, ако не е била заплахата от безусловна капитулация, довела до свикването на конференция на унгарските евреи на 2 април 1944 г. в Ню Йорк. Групата настоява Сталин да ускори военните действия срещу унгарците като решаващо средство за подпомагане на унгарските евреи. Това е най-добрата помощ, която те биха могли да предложат на унгарското еврейство (Zaag, пак там, стр. 78-141).

11. Леон Поляков и историята на Вислицени

След бруталната декларация за безусловна капитулация, легендата за геноцида започва да се разпространява с повишено усърдие. След края на Втората световна

война, от няколко затворени при съюзниците германски подсъдими са изтръгнати многобройни заявления за документално потвърждаване на обвиненията за постепенно преминаване към политика на изстребление на европейските евреи след началото на войната между Германия и Съветския съюз от юни 1941 г. Много от тези така наречени ключови твърдения се появяват в книгата на Леон Поляков (Léon Poliakov) и Йозеф Вулф (Josef Wulf) „Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsätze“ („The Третия райх и евреите: документи и статии“, Берлин, 1955). Поляков е директор на Центъра за документация „Juive Contemporaine“ в Париж, открит от Айзък Шнеерсон (Isaac Schneersohn) през 1943 г., по време на германската окупация. През 1944 г. временният френски президент Шарл де Гол предоставя на Центъра картотека на германското посолство в Париж. Неговата колекция от материали за германската политика към евреите в периода 1933-1945 г. е по-обширна, отколкото всяка друга - включително и от тази на Центъра за документация на нацистките престъпления в Хайфа и аналогичната библиотека Алберт Винер в Лондон.

Най-известният ключов „документ“ е заявлението на Дитер Вислицени, направено на 18 ноември 1946 г. в затвора в контролираната от комунистите Братислава. Вислицени, който е бил журналист преди да отиде на работа в полицията е асистент на Адолф Айхман в еврейския отдел на Главна дирекция на Държавна сигурност, след което е назначаван в Словакия. По време на задържането си Вислицени стига до нервно изтощение и до неговата екзекуция изпада в неконтролируеми пристъпи на плач в продължение на часове.

Заявлението на Вислицени започва достатъчно убедително. В него се уточнява, че райхсфюрерът от СС Хайнрих Химлер е пламенен защитник на еврейската емиграция. В периода от март 1938 г. до януари 1939 г. германците са убедили над 100 хиляди евреи да напуснат Австрия. Впоследствие тази цифра достига 222 000 от общо 280 000 австрийски евреи. Специалният Институт за еврейската емиграция в Прага дава забележителни резултати за периода след март 1939 г. и заключава окончателната емиграция на числото 260 000 евреи.

Точките, изложени по-горе не предизвикват съмнение, но те са последвани и от коментар – уж на Вислицени - че през 1939 г. войната с Полша добавя повече от 3 милиона евреи в германската сфера на влияние. Това е голяма статистическа грешка за всеки експерт по европейското еврейство. В частта от Полша, която е окупирана от Русия има повече от 1 млн. и 130 хиляди евреи и цифра над три милиона е малко вероятно да бъде истинска - дори за цялата предвоенна Полша. Смята се, че преди войната от Полша емигрирали 500 000 евреи. Преброяването в Полша от 1931 г. установява, че броят на полските евреи е 2732600 души (Reitlinger, „Die Endlösung“, Берлин, 1956 г., стр. 36). Освен това през 1939 г. най-малко 250 000 евреи са евакуирани от западна Полша в съветската окупационна зона. Ако извадим 1 880 000 от 2 732 600 и отчитайки естествения прираст на еврейското население, броя на полските евреи под германски контрол в края на 1939 г. едва е достигал 1,1 милиона души („Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte“, Мюнхен, 1958 г., стр. 80).

Заявлението на Вислицени подчертава и факта, че емиграцията на евреи от териториите, заети от Германия продължава и след началото на войната. Типичен пример е емиграцията на евреите от Данциг през Румъния и Турция през септември 1940 г. Идеята на Химлер и Айхман за преселване на евреите в Мадагаскар са взели от поляците. През 1937 г. те изпращат до Мадагаскар експедицията на Михал Лепецки

(Michal Lerecki), който е придружаван от еврейски участници. Теодор Херцел (Theodor Herzl) - основателят на ционизма, също счита Мадагаскар за добра основа за евентуална бъдеща еврейска държава. За Химлер и Айхман Мадагаскар означава „окончателното решение“ на еврейския въпрос. Дори и след избухването на войната със СССР, планът за Мадагаскар остава в процес на обсъждане в продължение на много месеци.

Заявлението на Вислицени продължава с твърдението, че до юни 1941 г. условията за живот на евреите в Германия, включително Австрия и протекторатът Бохемия-Моравия не са по-лоши от преди войната. В Полша евреите се връщат към обичайния си традиционен живот в гетата, където са построени военни заводи, за да се предостави на евреите подходяща работа.

12. Начало на войната с Русия от 22 юни 1941. Айнзацгрупите

След избухването на войната с Русия последват две важни събития. През юли 1941 г. Хитлер издава заповед да се разстрелват политическите комисари, пленени със съветските части. (Още през 1939 г. в Червената армия има 34 000 от тези политически агенти със специални правомощия). Според т.нар изявление на Вислицени - специални оперативни Айнзацгрупи са използвани за изпълнение на задачата, да унищожават партизаните, а скоро получават заповед да разширят своята дейност до „масово унищожаване“ на съветските евреи. През март 1942 г. е решено всички европейски евреи да се концентрират в полското генерал-губернаторство или в концентрационни лагери, като това е трябвало да е прелюдия към унищожаването на европейското еврейство (*Poliakov and Wulf, Ibid., pp. 87 и сл..*)

Дейността на Айнзацгрупите изиграва основна роля в делото, представено от съветския прокурор Руденко на главния процес в Нюрнберг, а така и в трите последвали процеси срещу лидери на SS. Обвинението срещу създадените през май 1941г - в навечерието на превантивната война на Германия срещу Съветския съюз четири Айнзацгрупи е подготвено от американския прокурор Телфорд с помощта на СССР. Той заявява, че предназначенията за борба с партизаните и политкомисарите четири групи са убили най-малко 1 000 000 цивилни евреи в Западна Русия и Украйна само поради факта, че са били евреи. Не съществуват никакви надеждни данни в подкрепа на това твърдение, но на 5 ноември 1945 г. Ото Олендорф - ръководител на Южната оперативна група D бива „убеден“ да подпише декларация, казвайки, че под негово командване са убити 90 000 евреи.

Процесът срещу Олендорф се провежда през 1948 г. - дълго след основния Нюрнбергски процес и там той настоява, че предишните му показания са изтръгнати чрез изтезания. В основната си реч пред съда през 1948 г. Олендорф хваща в лъжа евреина Филип Ауербахф – главен прокурор на баварския държавен отдел по компенсациите, който наскоро е казал, че ще търси компенсации за неговите „11 000 000 евреи“, преминали през концлагерите. Олендорф презрително заявява, че „само микроскопична част“ от хората, за които Ауербах иска компенсации са виждали концентрационен лагер. В крайна сметка през 1951 г. Олендорф е екзекутиран, но успява да види как Ауербах е осъден за присвояване и измама.

Олендорф обяснява на Трибунала, че неговите формирования често е трябвало да предприемат енергични действия за предотвратяване на погромите в Русия,

организиран от местни хора в немския тил. Той отрича Айнзацгрупите му някога да са използвани по време на войната на Източния фронт и едва ли са направили и една четвърт от това, в което ги обвинява прокуратурата. Той настоява, че незаконната партизанска война в Съветския съюз е взела живота на повече хора сред войниците и офицерите от редовната германска армия (руснаците се хвалят, че партизаните са убили 500 000 души). Малко преди екзекуцията му през 1951 г. Олендорф съставя тъжно обръщение, в които обвинява западните съюзници в лицемерие - искат от Германия отговорност според обичайните закони на войната, докато самите германци са воювали с неспазващия същите тези закони безпощаден съветски противник.

Впоследствие брилянтният английски юрист Р. Т. Паджет прави обстоен доклад - „Манщайн, кампаниите му и процесът над него“ (*R. T. Paget, Manstein, his Campaigns and his Trial (London, 1951)*) (Олендорф е под командването на Манщайн). В него Паджет заключава, че приемайки съветските цифри, прокуратурата е завишила броя на смъртните случаи от ръцете на Айнзацгрупите повече от 10 пъти и ситуацията, в основата, на които са извършвани такива действия са силно изкривени. Въпреки това остава общоприетата легенда, че физическото унищожение на евреите в Европа започва през 1941 г. с действията на Айнзацгрупите срещу съветския противник .

Поляков и Вулф цитират изявлението, направено от бившия сътрудник на Айхман - д-р Вилхелм Хьотл, че през декември 1944 г. Айхман му е казал, че в периода 1941-1942 г. Айнзацгрупите са убили най-малко два милиона евреи. Това твърдение не е взето насериозно дори от американския трибунал, съдил Олендорф и произнесъл смъртната му присъда. Заслужава да се отбележи, че съветската Източна Галиция е трябвало да бъде включена в пострадалата територия, но малко преди 1 юли 1943 г. 434 329 евреи от Източна Галиция са превозени от германците на запад (*Gutachten des Instituts fuer Zeitgeschichte, 1958, p. 231*). Това дава известна представа за „основателността“ на така наречената голяма касапница над съветски евреи в годините 1941-1942. В последния етап на войната Хьотл е вербуван от американското разузнаване и се подразбира, че е казал всичко, за което е помолен от следователите - без обичайните трета степен на изтезания и силен натиск. Цифрите на Хьотл превишават дори най-смелите оценки, дадени от Съветския прокурор Руденко.

През последните години нито един сериозен писател не е заявявал, че политиката на унищожаване на европейските евреи е била в сила преди войната с Русия, която започва на 22 юни 1941 г. (в по-ранните книги - като Джералд Ейбрахамс, (*Gerald Abrahams, Retribution, N.Y., 1941* и Дж. Бен Яков, (*J. Ben-Jacob, The Jewish Struggle, N.Y., 1942*), се правят такива твърдения) В книгата си „Жътва на омразата: Нацистката програма за унищожаването на евреите в Европа „ (*Leon Poliakov, Harvest of Hate: the Nazi Program for the Destruction of the Jews of Europe (N.Y., 1954, pp. 108u сл.)*) Леон Поляков признава, че до днес няма нито един документ, потвърждаващ политиката на унищожаване преди тази дата. Той се изразява по следния начин: „Трима от всеки четирима души, играещи водеща роля в изготвянето на този план за пълно унищожение са мъртви, а няма и оцелели документи. Възможно е такива никога да не са съществували.“ Изводът е ясен. Неясното позоваване на „трима или четирима души“ показва, че твърденията за такъв план всъщност са неясно предположение от страна на автора.

В отсъствие на доказателства Поляков прави предположението, че планът за унищожаването на евреите трябва да се е появил някъде в периода между юни 1940 г. и

юни 1941 г. Съвсем ненужно добавя, че унищожаването никога не е било част от първоначалния план на националсоциалистите за справяне с евреите. Той твърди, че решението за изстребление е взето, когато става ясно, че Германия е въввлечена в една дълга война със съмнителен край. Той предполага, че Хитлер е решен да си отмъсти за избиването на германския народ чрез касапница над евреите. Въпреки това същия автор твърди, че Хитлер се отказва от програмата за унищожаване през октомври 1944 г. поради страх от отмъщение, в случай че Германия загуби войната.

Поляков отбелязва, че Айхман е зает с Мадагаскарския проект за преселване на евреите зад граница през цялата 1941 година, но през февруари 1942 г. Министерството на външните работи на Германия е информирано, че ще трябва да се откажат от този план - поне временно. Поляков твърди, че докато отлагат плана за преместване на друг континент, германците, разбира се, са мислели за унищожаване на евреите. От това той заключава, (което той просто не може да не покаже), че германците не са разглеждали плана за преселване на евреи в Източна Европа вместо „задморския“ план.

Според Поляков има три степени на отделна политика за изстребление. Първата фаза започва през юни 1941 г. и е насочена единствено срещу съветските евреи. През март 1942 г. започва втората фаза, представляваща първите стъпки за събиране на едно място множество евреи от окупираната от германците Европа и преместването им в Полша или в концентрационни лагери. Третата фаза започва през октомври 1942 г. и представлява действия за концентрация на по-голямата част от евреите, включително полските в лагери. Заключителният етап на пълното интерниране трябва да е предполагал окончателното отхвърляне на заселването на евреи в Източна Европа и в Мадагаскар.

Поляков твърди, че изстреблението на евреите в концентрационни лагери се е извършвало през втората и третата фази. Той се съгласява с горепосочените изявления от колекцията документи на Дитер Вислицени, че през октомври 1944 г. Химлер изоставя плана за унищожаването на европейското еврейство. Поляков заявява, че Гьоринг е взел участие в програмата за унищожаване, въпреки че Чарлз Бюли в книгата си „Херман Гьоринг“ (*Charles Bewley, Hermann Göring (Göttingen, 1956)*) обръща внимание на факта, че в Нюрнберг не е намерено никакво доказателство в потвърждение на това обвинение.

13. Митичната конференция от 20 януари 1942 г.

Докато според твърденията съветските евреи са застрелвани, където е могло да се намерят (обвинението се окажа невярно) на 20 януари 1942 г. В Берлин се провежда както се твърди - важна конференция – Конференцията във Ванзее (*Am Grossen Wanssee Nr. 5658*). Тази конференция е председателствана от Райнхард Хайдрих, който уж е казал, че е упълномощен от Гьоринг за обсъждане плановете за изстребване на евреи в Европа (*Das Dritten Reich und die Juden, pp. 120u сл.*). Смята се, че информацията за тази конференция е дадена на прокуратурата от Ханс Франк, но той никога не споменава това в мемоарите си „В сянката на бесилото“ (*Im Angesicht des Galgens*“, *Munich, 1953*). Освен това е болезнен факт, че на Франк никога не е даден шанс да обясни или да потвърди което и да е твърдение, взето от личната му картотека от 42 тома, събрани по време на генерал-губернаторството му в Полша. Не е намерен никой, който може да потвърди информацията относно тази конференция, въпреки че

държавният секретар на Министерството на вътрешните работи Вилхелм Щукарт, на когото погрешно е приписано главното авторство на Нюрнбергските закони и помощник- държавния секретар на Министерството на външните работи на Германия Ханс Лутер са посочени като такива.

Хайдрих уж е заявил, че процесът на преселването на евреи от Европа не е донесъл резултати, тъй като от 1933 г. са емигрирали не повече от 537 000 души. Тази смешно ниска цифра е опровергана категорично от официалните германски статистически данни. Цифрата 537 000 едва ли ще надхвърли емиграцията на евреите от Полша през същия период. Твърди се, че според Хайндрих в Европа е имало 11 000 000 евреи, като 95% от тях са в окупираната от германците зона. Странно, но в същото изявление се посочва, че през 1941 г. повече от половината от европейските евреи са в Съветския съюз и повече от един милион евреи са изброени във Вишистка Франция и Англия. Абсурдността на тези цифри е очевидна. Въпреки твърденията за протокола се посочва, че решенията по време на конференцията са приети без възражение от ерудирани и добре осведомени господа. Следващата стъпка в предполагаемия план на Хайдрих за унищожаване на евреите е тяхната концентрация в ключови области и следователно, конференция от 12 януари 1942 г. във Ванзее се счита за въображаем сигнал към втория етап в процеса на изстребление. Малко след това германците започват да се преместват някои варшавски евреи в района на Люблин и до края на лятото на 1942 г. от тях са изпратени 310 322. Първите депортации на евреи от Германия Поляков отнася към октомври 1941 г., като в окупираните страни тези действия са прилагани по-широко.

Свен Хедин в книгата си „Без цел в Берлин“ (*Sven Hedin, Ohne Auftrag in Berlin (In Berlin without Assignment, Buenos Aires, 1949, pp. 141u сл.)*) Свен Хедин разглежда екстрадирането на 1200 евреи от Щетин от Хайнрих Химлер през март 1940 г. Хедин пристига в Германия от Швеция във връзка с лични усилия по обезпечаване на немското посредничество в Руско-финландската война от 1939-1940 г. Той е получил доклад от шведски журналист, който твърди, че при евреите от Щетин царят нечовешки условия, но Химлер отрича и казва, че по време на пътуването е починала само една възрастна жена. Това е явно изключение от предположението на Поляков, според което до октомври 1941 г. нито един еврейин не е изведен от Германия.

14. Ролята на Рудолф Хьос в администрацията на концентрационните лагери по време на войната. Естеството на мемоарите на Хьос

Концепцията за лагерите на смъртта като оръдие за унищожаване на евреи ни връща към Аушвиц. Книгата на Поляков „Реколта на омразата“ отдава голямо значение на полско-езичните мемоари на Рудолф Хьос. Впоследствие те са публикувани на английски под заглавие „Комендантът на Аушвиц“ (*Commandant of Auschwitz (Cleveland, 1960)*). Хес е бил комендант на това, което се предполага, че е най-големият лагер на смъртта в цялата световна история.

Фактът, че тези мемоари са публикувани под контрола на комунистите прави абсолютно невъзможно безрезервното признаване на тяхната автентичност. Освен това показанията на Хьос - както във Фленсбург, така и в Нюрнберг, британските офицери изтръгват съгласно разпити трета степен и изтезания. Това поражда силно съмнение, че думите - приписвани на Хьос след ареста му през 1946 г. са имали много общо с

реалността. Дори Джералд Райтлингер, който се хваща за всяка сламка за документиране на програмата за унищожение, отхвърля свидетелските показания на Хьос пред Нюрнберг като незаслужаващи ни най-малко доверие.

Целта при разглеждането на „спомените“ на Хьос е да се определи до каква степен предоставения от комунистите материал е правдоподобен (ако изобщо може да се говори за правдоподобност). Фотографиите на зверствата от английското издание „би трябвало“ да са направени от „неизвестен есесовец“, получил за това „специално разрешение“. Твърди се, че са намерени от една еврейка в Судетите и са продадени на Еврейския музей в Прага. Няма абсолютно никакво доказателство, че тези снимки са автентични. Те със сигурност напомнят на изобразените купчини трупове - представени като мирни жители и както се твърди - убити от германците по време на техните източни кампании по време на Първата световна война, но по-късно е доказано, че те - евреите (и не само), са убити в погромите, провеждани в царска Русия преди 1914 г.

Уводът към американското издание на мемоарите на Хьос е написан от ливърпулския лорд Едуард Ф. Ръсел, известен с антигерманските си изказвания. Ръсел е автор на книгата „Бичът на свастиката“ (*The Scourge of the Swastika* (N.Y., 1954), която съдържа кратък обзор на „доказателствата“ за зверствата, представени в Нюрнберг г. Този обзор завършва с остарелите твърдения, че Дахау е бил лагер на смъртта. Години преди това тези твърдения са опровергани и отхвърлени от мюнхенския кардинал Фаулхабер.

Споменавайки в предговора, че в началото на Втората световна война в Германия е имало много малко лагери и затворници, Ръсел продължава с твърдението, че по време на войната най-малко пет милиона евреи са загинали в германските концентрационни лагери. Той разглежда и други оценки и след като се уверява, че се намира между тези, които твърдят, че са шест милиона и тези, които обявяват четири заключава: „Истинският брой обаче, никога няма да се разбере.“ Към това може да само се добави това, че Ръсел не е имал право да обявява „най-малко пет милиона.“ Може да се очаква, че е минало много време и САЩ, Великобритания, СССР и страните от социалистическия лагер вече трябва да бъдат по-склонни да пресметнат еврейското население в техните страни и да предоставят съответните данни.

Мястото под Аушвиц е избрано за концентрационен лагер през 1940г - както се твърди заради това, че в допълнение към доброто транспортно обезпечение, това е ужасно място. Това е нагла лъжа. Справочникът „Neue Brockhaus“ от 1938 г. посочва, че населението в град Аушвиц е 12 000 души - включително 3000 евреи. Въпреки, че мястото не е популярен курорт, то се радва на добра репутация благодарение на здравословния и ободряващ климат на Горна Силезия.

Хьос започва историята на живота си по убедителен начин с щастливо детство в германската провинция Райнланд. Първото вълнуващо събитие за Хьос е нарушаването на правилата за изповед от един католически свещеник, който е информирал баща му за незначителна простъпка. През 1916г, още в ранна възраст Хьос успява да постъпи в германската армия. Изпратен е в Турция и служи по фронтовете в Ирак и Палестина. На 17-годишна възраст той вече е сержант с широк военен опит и Железен кръст. Първата му любовна афера е с немска медицинска сестра от Вилхелмската болница в Палестина. Края на войната заварва Хьос в Дамаск. Три месеца самостоятелно

пътешествие начело на група от колеги войници го довежда в къщи и по този начин той избягва интерниране.

Хьос не успява да се приспособи със следвоенния живот у дома със семейството си и постъпва на служба в доброволческия корпус Росбах за служба на Изток и на 28 юни 1923 г. е арестуван за участие в убийството на комунистически шпионин. На 15 март 1924 г. Хьос е осъден на десет години затвор, но на 14 юли 1928 г. е амнистиран. Въпреки че за кратък период е изпаднал в нервен срив, Хьос печелили репутацията на примерен затворник.

След освобождаването си и преди да се установи във ферма, Хьос прекарва десет вълнуващи дни в Берлин в компанията на приятели. Той вярва, че националсоциализма ще служи най-добре на интересите на Германия и през ноември 1922 г. в Мюнхен Хьос става член №3240 на партията. През 1928 г. той се присъединява към фермерското братство Артаманен, към което принадлежи и Химлер. През 1929 г. се жени и по настояване на Химлер се присъединява към SS. През 1934 г. се съгласява да служи в концентрационния лагер Дахау.

От самото начало Хьос е объркан от царящата в Дахау враждебна студенина по отношение на затворниците, внушавана от местния SS командир на охраната, по-късно заменен. Самият Хьос е бил затворник и има поглед върху нещата от гледната точка на затворника. Въпреки това той вярва, че концлагерите са необходима междинна стъпка към консолидирането на националсоциализма и е силно привлечен от черната SS униформа, явяваща се символ на качество и престиж. Няколко години по-късно той е прехвърлен в Заксенхаузен, където атмосферата е по-благоприятна.

Началото на войната през 1939 г. внася нов етап в на лагерната служба на SS. Враговете на Германия са се заклели да унищожат Националсоциалистическия Райх. Това е въпрос на съществуване, а не само за съдбата на няколко провинции. SS трябва да държи бастионите на реда, докато отново настъпи мир и се формулира нов набор от закони. Високопоставен SS офицер, чиято небрежност довежда до бягството на важен комунистически затворник е екзекутиран от колегите си по пряка заповед на Химлер. Това убеждава всички есесовци в Заксенхаузен в сериозността на ситуацията. През 1939 г. са амнистирани някои от затворниците, съгласили се да служат в германските въоръжени сили.

През 1939 г. има неприятен инцидент, когато няколко професори от Краковския университет са отведени в Заксенхаузен, но няколко седмици по-късно са освободени след намесата на Гьорин г. В Заксенхаузен Хьос има широки контакти с пастор Мартин Ниймьолер - широко уважаван противник на националсоциализма.

В началото на 1940 г. отива в Аушвиц с големи надежди. Още преди да стъпи в лагера се надява да организира един полезен лагер, който да има важен принос към германската военна индустрия. Той винаги е бил чувствителен идеалист по отношение на условията в затворите и се надява да установи за бъдещите обитатели такива условия на живот, които биха били възможно най-задоволителни за военно време. В началото на работата си по организацията на лагера Хьос се сблъсква с досадната бюрокрация и недостигът на доставки и остро критикува липсата на професионализъм у много от колегите си.

През първите две години най-голямата отделна група в лагера съставляват полските военнопленници, въпреки че много затворници са докарвани в Аушвиц и от Германия. В края на 1941 г. започват да пристигат руснаци, които след дългото пътуване са в окаяно състояние. От средата на 1942 г. основния дял в лагера започват да съставляват евреите. Хьос си спомня, че през първите дни на системата, малката група евреи от Дахау са много доволни от техните привилегии по отношение на прехраната. А на практика в Заксенхаузен няма почти никакви евреи.

И ето как от този момент разказа Хьос - все още правдоподобен, става крайно съмнителен. Начинът, по който е описано твърдяното умишлено унищожаване на евреите е много удивителен. Твърди се, че от еврейските затворници е образуван голям специален отряд и тези мъже и жени вземат в ръцете си контрола над затворниците - както новодошлите, така и над намиращите се на територията на лагера и подбрани за умъртвяване. Ролята на SS се ограничава до общ надзор и подаването чрез главите на душовете на гранули Циклон Б за освобождаване на газ в т.нар камери за унищожаване.

Събличането на евреите и тяхното отвеждане до камерата за унищожаване се извършва от тази специална група евреи. Впоследствие те изхвърлят и телата. Ако „обречения“ евреин окаже съпротива, то „привилегированите“ евреи го пребиват или го принуждават да се подчини с други методи. Твърди се, че последните са вършели своята работа толкова добре, че не е била необходима намесата на охраната от SS. Затова по-голямата част от лагерния персонал на SS е можело да бъде оставен в пълна неизвестност за процеса на унищожаване. Разбира се, никога не е бил намерен някой евреин да заяви, че е бил член на този скандален „специален отряд“. В края на 1943 г. Хьос е освободен от поста си в Аушвиц и е назначен за главен инспектор на цялата система от концентрационни лагери. Твърди се, че е скрил от колегите си в SS своята ранна дейност.

Заслужава да се отбележи, че нито един затворник, никога не е казал за Аушвиц, че лично е бил свидетел на работата на тези така наречени „газови камери“. Обяснението е, че тези, които са били жертви не са оцелели, а тези, които са били съучастници имат основателни причини да не си признават за това.

Комунистическите редактори на мемоарите на Хьос явно правят всичко по силите си, за да придадат на това съчинение правдоподобност. Много усилия са изразходвани, за да се покаже, че отделната личност в SS не означава, нищо че всички са се подчинявали на заповеди. Използвана е явната боязливост на Хьос в първите години при изразяването на критика за неприятелското и враждебно отношение на ръководството на SS към затворниците в Дахау, за да се предположи, че е готов да приеме всякакви ексцесии -включително клането в огромен мащаб, дори милион задържани евреи. Същото съчинение описва Хьос като изключително чувствителен и надарен човек, водещ нормален семеен живот със съпругата и децата си в продължение на целия си престой в Аушвиц. Хьос уж е казал, че Свидетелите на Йехова в Аушвиц поощрявали избиването на евреи, защото евреите са врагове на Христос. Това е основна грешка на издателите-комунисти. Добре е да напомни, че в наши дни комунистите провеждат ожесточена борба със Свидетелите на Йехова във всички социалистически страни и по-специално - в Съветската зона на Германия. Оттук и изводът, че клеветите срещу Свидетелите на Йехова са вмъкнати от комунистическите редактори.

Следователно е невъзможно да се избегне извода, че тези така наречени мемоари на Хьос са претърпели обширен редакционен контрол от комунистите - достатъчно, за да унищожи тяхната достоверност като исторически документ. Надеждността в тях е не повече от тази на т.нар. мемоари на Айхман. Твърдението, че съществува оригинален ръкопис на спомените едва ли може да се счита за уместно. Комунистите са изключително успешни в умението си да получават „признания“ - те притежават специални средства, които могат да накарат Хьос да препише всичко, което е поставено на масата пред него. Доказателството за ръкопис в този случай не е по-убедително от известния филм за газовите камери на Йозеф Зигман „Фабрика на смъртта“ („The Mill на Death“) - заснет след войната и използван на Нюрнбергския процес. Така наречените мемоари на Хьос завършват с напълно неуместно изявление, че нюрнбергските документи са убедили обвиняемия, че единствено Германия е виновна за Втората световна война.

Важно е да се отбележи, че Херман Гьоринг, който е подложен на главния удар на зверската нюрнбергска пропаганда така и не е убеден в това. Ханс Фрицше в книгата си „Мечът на везните“ (*Hans Fritzsche, The Sword in the Scales (London, 1953, p. 145)*) пише, че Гьоринг - дори и след като чува ранните показания на Олендорф за Айнзацгрупите и свидетелствата на Хьос за Аушвиц остава съвършено уверен, че масовите убийства на евреи в газови камери и чрез разстрел са чиста пропагандна измислица.

Фрицше размишлява над този въпрос и заключава, че не е сигурно дали е извършено щателно разследване на тези чудовищни обвинения. Фрицше - оправдан в този процес е изкусен пропагандатор. Той осъзнава, че твърдяното избиване на евреи е ключов момент в обвинителния акт срещу всички обвиняеми. Тъй като Химлер се самоубива, главен ответник на процеса от страна на SS става Ернст Калтенбрунер - ръководител на Главното управление на държавна сигурност. По същата причина Фрицше представлява Гьобелс. Калтенбрунер е убеден от обвинението в геноцид не повече от Гьоринг - той казва на Фрицше, че прокуратурата е достигнала видим успех чрез ефективната техника на принуда на свидетели и укриване на доказателства. Много по-лесно е да арестуват някого от германците и след нечовешки мъчения да го принудят да направи уличаващо самопризнание, отколкото да се разследват обстоятелствата по делото.

15. Истинския характер на SS и тяхната роля в илюзията за геноцида

Издадените от комунистите мемоари на Хьос повдигат фундаменталния въпрос за характера на SS и неговия персонал. Това е от решаващо значение заради водещата роля на SS в управлението на концентрационните лагери. Излезлите след 1945 г. книги, изобличаващи SS са многобройни, но двете най-изчерпателни нападки без съмнение са повествователния доклад на Джералд Райтлингер „SS: Алибито на нацията „, (*Gerald Reitlinger, The SS: Alibi of a Nation (London, 1956)*) и документалната колекция на Раймунд Шнабел „ Власт, лишена от морал. Документация на SS „, (*Reimund Schnabel, Macht ohne Moral: eine Dokumentation über die SS (Power without Morality: a Documentation of the SS, Frankfurt a.M., 1957)*). Както Шнабел, така и Райтлингер проследяват разрастването на организацията SS от самото и раждане в рамките на Националсоциалистическата партия през 1929 г. Когато Химлер е назначен за ръководител на SS, тя включва само 280 члена.

SS е планирана като най-вярната и праволинейна организация за безопасност, охраняваща движението на Хитлер. Шнабел цитира Химлер, който през 1935 г. в Гослар казва, че много малко хора в Германия харесват SS, както и че на някои им прилошава при вида на есесовските униформи. Райтлингер подчертава основните драматични събития – такива като въстанието във Варшавското гето през април 1943 г. и потушаването му през следващия месец от SS и полски спомагателни звена. И двамата автори се опитват да представят ръководството на SS като скучни и педантични хора без скрупули, а по-голямата част от редовите есесовци - като програмирани роботи с неограничена способност да извършват своите чудовищни деяния.

Разбира се, за да се получи пълна картина има и друга страна от историята на SS, която трябва да бъде взета предвид. Войските на SS са възмутени от обвиненията, в които те са променени до неузнаваемост и лишени от човечност. Особено много негодуват срещу обвиненията, повдигнати срещу тях след края на войната, според които те са били престъпни членове на престъпна организация. В непубликуваните документи на Нюрнбергския процес са запазени хиляди писмени свидетелства на бивши есесовци, свидетелстващи за морала и достойнството на тяхната организация.

Есесовците обръщат специално внимание на факта, че техния социален статус и образование са над средното ниво. Те напомнят, че в организацията не са допускани криминални елементи и хора с престъпно минало и са се смятали преди всичко за верни служители на държавата, мира и реда, а не фанатични идеолози.

До 1933 г. повече от 5/6 от членовете на SS не са свързани с Националсоциалистическата партия. Само 20% от есесовците, служили по време на войната са постъпили като доброволци преди нейното започване. По-голямата част от членовете на SS участват активно в двете църкви - католическа и протестантска.

Есесовците твърдят, че отношението им по еврейския въпрос е сложно и на високо ниво, но във всеки случай не е насочено да внушава омраза или желание да се унищожават евреи. Всъщност есесовците смятат за част от техните задължения защитата на евреите и тяхната собственост – точно каквото правят през ноември 1938 г., когато слагат край на антиеврейските демонстрации в германските градове. Около 99% от есесовците заявяват, че първите слухове за предполагаемите зверства срещу евреи са чули чак след края на войната и не са имали представа за така наречените планирани военни престъпления.

Обучавани са, че грубостта се смята недостойна за есесовеца. Всички са знаели за зверствата срещу германците в Русия и Югославия по време на войната, както и за невероятното малтретиране на пленени есесовци от американците в гигантския лагер Фюрстенфелдбрюк след май 1945 г. В SS има разбиране, че чуждестранните работници в Райха по време на войната имат равен статут с германските работници и върху отрядите, образувани от затворници от концентрационните лагери не трябва да се оказва прекомерен натиск за ръст на производителността. В тази сфера на дейност е общоизвестно, че през 1936 г. двама есесовци са позорно отстранени от служба, защото са влезли без разрешение в еврейски дом в Хановер. Също е известно, че през 1937 г. в Дюселдорф двама есесовци са изгонени от организацията за малтретиране на евреи.

Бившите есесовци възразяват срещу обвинението, според което всички, свързани с управлението на концентрационни лагери са садисти. Хората от лагери като Дахау, Бухенвалд, Заксенхаузен и Аушвиц настояват, че затворниците в тези лагери са имали нормална работа и са хранени добре. През по-голямата част от войната лагерите са предимно чисти и добре поддържани. Само през последните ужасни месеци е липсвала храна и са силно пренаселени. Тогава самите охранители на лагера са мобилизирани за работа. След 1945 г. се получават показания от хиляди бивши затворници от концентрационни лагери за това, че към тях са се отнасяли добре.

През 1943 и 1944 г. като главен следовател в отдела на криминалната полиция на Райха, съдията от SS д-р Конрад Морген посещава много лагери - включително Аушвиц. Поверително обсъжда със стотици затворници за наличие на проблеми. Работещите затворници получават дневна дажба, която дори през целите 1943 и 1944 г. е съставлявала не по-малко от 2 750 калории - която е два пъти и половина по-висока от средната дажба на цивилното население в цяла окупирана Германия през годините непосредствено след войната.

Редовните дажби описани по-горе често са допълвани от работа, както навън, така и на територията на лагерите. Морген вижда само няколко недохранени затворници в болницата, но там причината е заболяване. Темпото и изпълнението на работата при затворниците е далеч по-ниска, отколкото сред германските цивилни работници. За да се увеличи производителността е използвано допълнително стимулиране, вследствие на което затворниците често са имали повече тютюн от населението навън, а дори и от охраната. На разположение на затворниците са включени радио, библиотека, вестници, филми и всякакви видове спорт.

По време на войната в лагерите са провеждани съдебни процеси, за да се избегнат ексцесии. До 1945 г. са разследвани повече от 800 големи дела. На 13 юли 1946 г. в Нюрнберг Морген прави изявление, основано на докладите от началото на войната, че тайната кампания за унищожаване трябва да се е извършвала без неговото знание, но по-късно той оттегля заявлението си.

На процеса срещу Освалд Пол в Нюрнберг през 1948 г., администрацията на германските концлагери е основна тема за обсъждане. Преди 1934 г. Пол е главен касиер на Военноморските сили на Германия, а след това по настояване на Химлер е прехвърлен да служи в SS. В продължение на 11 години е главен административен ръководител на целия SS. След 1941 г., именно под неговото ръководство концентрационните лагери се превръщат в основен индустриален център. Въпреки това всички показания, допуснати на процеса срещу Пол са ограничени до седем страници от „процесът срещу военнопръстъпниците пред Нюрнбергските военни трибунали“ (*Trials of War Criminals before the Nuremberg Military Tribunals, 1946-1949, vol. 5, pp. 555и сл.*)

Върхов момент на ирония в съдебния процес стават думите, казани от Пол на представители на прокуратурата, че „ако Германия бе доволна от експулсирането на евреите от своята територия, отнетото им немско гражданство, тяхното изключване от публичните институции и други подобни вътрешни действия, то нито една държава не би чула да се оплакват“, Всъщност преди 1941 г. Германия просто е затрупвана от протести и икономически санкции (особено от САЩ) само заради подобно отношение към евреите. Прокуратурата се бори да докаже, че през лятото на 1944 г. Пол е видял

няколко газови камери в Аушвиц, но при всяка възможност Пол отрича това обвинение. Факт е, че преди това Пол е подписал някои изобличаващи заявления, след като е бил подложен на жестоки изтезания. Конрад Морген представя специално писмено свидетелство, че никога не се е опитвал да въвлече Пол в каквото и да е опит за унищожаване на евреи. Но това се оказа безполезно и Пол е осъден и обесен. В процеса този смачкан и съкрушен човек е лъжливо изобразен като същински дявол в човешка форма, каквато казват е бил през всичките години, докато е бил на власт.

Впечатлението, което Пол оставя у другите хора през живота си е съвсем различно. През декември 1942 г. Пол обяснява на Хенрих Хьопкер, че някои от средновековните концепции срещу личната собственост следвани от SS, произхождат от традицията на немските рицари. Марк Аугир в книгата „Здрачът на боговете“ (*Marc Augier, Goetterdaemmerung (Twilight of the Gods, Freising, 1957)*) обяснява, че SS няма ни най-малкото желание да разширява обхвата на тези принципи върху частното германското общество.

Хьопкер е антифашист, приятел на новата съпруга на Пол. През 1942 г. Пол – дотогава вдовец, се омъжва повторно. Хьопкер е водещ масон във Великата кралска йоркска ложа и до 1934 г. заема длъжността вицепрезидент на Пруския държавен отдел за статистика. През годините 1942-1945 той многократно влиза в контакт с Пол. Разговорът между Пол и Хьопкер, проведен през декември 1942 г. е първия опит на Пол да даде пълно описание на SS и неговите функции пред видния анти-хитлеристки активист. Хьопкер отбелязва, че отношението на Пол при тази среща се отличава със спокоен и непоколебим оптимизъм.

Във всички последващи случаи Хьопкер отбелязва, че между Пол и колегите му от SS царя приятна атмосфера. По време на посещение при Пол от пролетта на 1944 г., Хьопкер се сблъсква със затворници от концентрационните лагери, работещи по специален местен проект извън територията на лагера. Хьопкер отбелязва, че затворниците работят без престараване, в спокойна атмосфера и без никакъв натиск от охраната.

Хьопкер знае, че Пол не се вълнува особено от еврейския въпрос. Знае също, че инспекторът не възразява, когато еврейката Анемари Жак - близка приятелка на съпругата на Пол идва да ги посети. В началото на 1945 г. - след няколко месеца близки и чести контакти с Пол, Хьопкер е напълно убеден, че главният изпълнителен директор на немските концлагери е хуманен, съвестен и всеотдаен в своята работа служител. Хьопкер е невероятно изумен, когато по-късно през 1945 г. чува обвиненията на съюзниците срещу Пол и колегите му. Хьопкер заключава, че инспекторът е или пълен шизофреник, или не знае нищо за крайностите, в които го обвиняват.

Съпругата на Пол отбелязва, че въпреки бедствието в края на войната съпругът и е запазил невъзмутимо спокойствие чак до посещението си в концентрационния лагер Берген-Белзен през март 1945 г. Той заварва лагера, който винаги е бил модел за чистота и ред в състояние на хаос. В лагера върлува внезапно избухнала епидемия от тиф. Ситуацията е просто ужасна и Пол е бил в състояние да направи много малко в отчаяните условия, породени от войната. Посещението на Пол в Берген-Белзен съвпада по време, когато се смята, че е починала Ане Франк. В резултат на това Пол се връща при жена си като сломен човек. Предишното му хладнокръвие така и не се завръща.

Алфред Зайдл, който играе важна роля в Нюрнбергския процес и чийто талант като адвокат е високо ценен от съюзническите прокурори, защитава Пол и в процеса срещу него. Работата си по защитата на Пол Зайдл започва със страстта на Зола, опитващ се да оправдае Драйфус. Това е съвсем естествено като се има предвид факта, че Зайдл в продължение на много години се познава лично с Пол. Той е напълно убеден в невинността му по отношение на твърденията за планирано участие в каквито и да е акции на геноцид срещу еврейския народ. Присъдата на съюзниците, осъдили Пол не заставят Зайдл ни най-малко да промени своето убеждение. Той осъзнава, че съюзническите прокурори не са успели да предоставят нито едно твърдо доказателство за вина на Пол.

Ролята на мюнхенския кардинал Фаулхабер в сметите обвинения в извършване на геноцид срещу еврейския народ от ръководството на концентрационния лагер Дахау е добре известна. Комунистическото издание на мемоарите на Хьос правилно посочва, че през 1933 и 1934 г. условията в Дахау са били по-строги, отколкото в Заксенхаузен или Флоссенбург. В значителна степен това се дължи на местния персонал, който впоследствие в голяма степен е заменен. Стотици писмени свидетелства показват, че по време на война условията в Дахау са спокойни и като цяло - хуманни. Например полския нелегален лидер Ян Пиечовяк е в Дахау от 22 май 1940 до 29 април 1945 г. - почти цялата война. На 21 март 1946 г. той дава показания, според които по време на престоя му в Дахау с лишените от свобода да се отнасят добре и добавя, че есесовския персонал в лагера е бил „добре дисциплиниран“.

Берта Широчин, която по време на цялата война е работила в столовата на Дахау свидетелства, че работещите всяка сутрин в 10:00 са получавали втора закуска - и то до началото на 1945 г. и въпреки растящите лишения в Германия. Дори не можеш да си представиш, че германските военнопленници в лагерите на съюзниците се радват на такива привилегии - както по време, така и след края на войната.

Въпреки невероятно ниската интензивност на труда им, персоналът на различните германски лагери изненадващо остава изключително безучастен и толерантен към затворниците. Типично описание на ситуацията е дадено на 13 август 1947 от Рихард Гьобел - служител в циментова фабрика. Гьобел е имал контакт със затворници от Аушвиц и е гледал как работят през цялата 1943 и 1944 г. Той дава пример с работата в една каменоломна, в която работят 300 германските работници и 900 затворници от Аушвиц. Цялата тежка работа извършват волнонаемните германци. Затворниците никога не са принуждавани да работят повече от обичайните осем часа на ден. Гьобел посочва, че преди това е ръководил подобно предприятие с 350 волнонаемни работници, но с новата смесена група, състояща се от 1200 души не успява да получи по-висока производителност. С други думи - работата на 900 затворници е еквивалентна на работата на 50 волнонаемни германски работници. Гьобел никога не е виждал затворниците от Аушвиц да са били малтретирани. В допълнение - работилите добре затворници получават щедри бонуси под формата на допълнителна храна и тютюн.

Ниското равнище на производителност при затворниците се потвърждава от стотици писмени показания от Аушвиц и други концентрационни лагери, но изобщо не е довеждало автоматично до жестоко отношение или репресии. Управляващия персонал на лагера се примирява с това обстоятелство, като го приема за даденост. Ниския и бавен темп на работа са особено характерни за Дахау. На 18 април 1947 г.

стария комунистически лидер Ернст Руф дава писмени показания, в които казва, че отношението към затворниците в лагера, както и условията на труд са останали хуманни.

Печалното изумление на есесовците, което изразяват при обвиненията, насочени срещу организацията им се отразява в клетвената декларация на генерал-майорът от SS Хайнц Фанслау. През последните години на войната Фанслау е посетил повечето от германските концентрационни лагери. В допълнение към военните си задължения на фронта, той обръща особено внимание на условията на задържане в концентрационните лагери и съюзниците го избират за главна мишена в голословните твърдения за заговор да се унищожи еврейския народ. Твърди се, че Фанслау с многобройните си контакти трябва да е бил напълно информиран. Когато започват да се разпространяват първите слухове, че Фанслау ще бъде съден и осъден, са събрани стотици писмени показания от евреи и свидетели на Йехова - бивши затворници от лагерите, които е посещавал. На 6 май 1947 г., прочитайки всички материали на обвинението срещу персонала на концентрационните лагери в допълнителния Нюрнбергски процес №4 Фанслау извиква в отчаяние: „Това не може да бъде, защото аз най-малкото щях да знам за него.“

Бившият началник на Бухенвалд Херман Пистер е измъчван, за да бъде принуден да подпише декларация, че отказващите да работят затворници от концентрационните лагери са били застрелвани. Но прокурорите на съюзниците са изправени пред упоритостта и издръжливостта Герхард Маурер, който контролира цялата работа в лагера Бухенвалд. Маурер никога не се пречупва и на 11 юли 1947 г. в обширна клетвена декларация пред Нюрнбергския процес, той щателно опровергава възникналата ситуация. Той доказва, че измислената заповед да се разстрелват отказващите да работят затворници е в противоречие с това, което действително се е практикувало и че такава заповед просто никога не е издавана.

Подполковникът от SS Курт Шмидт-Клевинов, който е бил юрист в отдела за икономика и управление на системата от концлагери, на 8 август 1947 г. много убедително твърди, че Пол винаги е бил съвестен и отговорен служител. Не е изненадващо, че нито показанията му, нито писмените свидетелства - дадени по-горе така и не са напечатани, тъй като дават много по-различна картина от тази, която прокуратурата в Нюрнберг иска да натрапи на световната общественост. Човек може само да се надява, че един ден ще бъдат публикувани документите от Нюрнберг - внимателно и съвестно избрани от обективните свидетели. Същия ден всичките напечатани издания на Нюрнбергските документи ще станат смешни с тяхната едностранчивост.

Шмидт-Клевинов посочва, че след успешно проведеното дело Зауберсвайг през 1940 г., Пол е предоставил пълната си подкрепа на съдия Конрад Морген в съдебното разследване за нарушения в различни концентрационни лагери. В сложното дело Лакебуш, Пол действа с по-голямо усърдие дори от самия Морген. В известния процес на Морген срещу коменданта на Бухенвалд Кох, срещу който е изправена и германската общественост, Пол и Шмидт са за осъждане и екзекуция на Кох, докато Морген е готов да се съгласи на отлагане на съдебния процес за неопределено време и оставка на Кох.

През 1947 г. Шмидт обяснява, че Пол е допринесъл за такава организация в концлагерите, при която важните правораздавателни функции заедно със SS споделят и

началниците на местната полиция. Пол многократно поема инициативата и настоява за строга дисциплина сред персонала на лагера. Това е благодарение на личните му усилия в делото Рамдор - гестаповец, които пребил жена в Равенсбрюк - обвинен и осъден.

Типично „доказателство“, представено от обвинението и оспорено от защитата в процеса за концентрационните лагери е свидетелството на Алоис Хьолригел, който през 1946 г. играе важна роля в осъждането и екзекуцията на командира на SS Ернст Калтенбрунер. Той твърди, че в австрийския лагер Маутхаузен е имало масово изстребление с газ и че той - като член на персонала на лагера е станал свидетел как Калтенбрунер участва в тези операции.

По време на процеса срещу Пол през 1947 г. заявлението, подписано от Хьолригел след изтезания вече е загубило своята тежест. Защитата доказва, че всички смъртни случаи в Маутхаузен систематично са проверявани от редовната местна полиция. В допълнение са събрани стотици писмени показания от бивши еврейски затворници в Маутхаузен, които свидетелстват, че в лагера е имало хуманни и спокойни условия и че отношението към затворниците е било добро.

Ефективната работа на адвокатите на защитата не получава признание в официалните документи на Нюрнберг, което е потвърдено от много видни американски деятели, изследвали този въпрос. Типичен пример са коментарите на Стивън Ф. Пинтър, който в продължение на шест години след края на войната е адвокат на Военния отдел на окупационните сили, разположени в Германия и Австрия. В броя си от 14 юни 1959 г. в най-четеното американско католическо списание „*Our Sunday Visitor*“, прави следното изявление:

„Бях в Дахау в продължение на 17 месеца след края на войната като юрист в Министерството на войната и мога да кажа, че в Дахау не е имало никакви газови камери. Това, което показват на посетителите и екскурзианте и погрешно наричат газова камера е крематориум. В другите концентрационни лагери в Германия също така не е имало газови камери. Казаха ни, че в Аушвиц има газови камери, но тъй като той е в Съветската окупационна зона и руснаците не ни пускаха там - не можахме да го проверим. От това, което научих в продължение на шест години след войната в Германия и Австрия, случаи на убийство на евреи е имало, но броят на мъртвите, разбира се, е по-малко от милион. Разпитал съм хиляди евреи - бивши затворници от концентрационните лагери в Германия и Австрия и считам себе си напълно компетентен по въпроса”.

Въз основа на тези твърдения, не е изненадващо, че Светия престол твърдо и непоколебимо отказва да се присъедини към тези, които обвиняват Германия за провеждане на целенасочена политика за унищожаване на еврейския народ в Европа. В края на краищата американците получават правото да посетят Аушвиц (вече, след като Пинтър е напуснал Германия), но от тогава са минали много години и комунистите в Полша са имали достатъчно възможности да подготвят сцената за такива посещения.

16. Полските евреи и легендата за изстреблението им

В книгата си „Замразената революция: Полша, изследване на комунистическото десетилетие“ (*Frank Gibney, in his The Frozen Revolution: Poland, a Study in Communist*

Decay (N.Y., 1959) Франк Гибни дава графично описание на новото комунистическо светилище в Аушвиц. Той описва „езерото на Аушвиц“, което се намира на около 15 мили югоизточно от бившия германски индустриален град Катовиц. Гибни правилно отбелязва, че езерото съдържа тонове кости и пепел, но след това той приема безкритично предположението, че всичко това е изхвърлено между 1940 г. и 1945 г. В книгата си той описва полско-еврейските отношения, започвайки от 1930 г. и посвещава много страници на антиеврейските бунтове в Брест-Литовск през 1938 г., в които за разлика от антиеврейските мерки в Германия през ноември 1938г има убити евреи. Но книгата му не съдържа нито дума за руснаците като истинските виновници за масовото избиване на полски офицери и интелектуалци през 1940 г. в Катинската гора. Някои от костите от басейна на Аушвиц могат да принадлежат към други 10 хиляди поляци, убити от руснаците, които все още не отговарят за нищо.

Въз основа на съмнителни доказателства Гибни заявява, че през октомври 1956 г. Хрущов се е оплакал от важната роля на евреите в следвоенна комунистическа Полша. Както се твърди Хрущов е казал „в полската ви партия има твърде много Абрамовичи „ (пак там, стр. 194). В този случай Гибни ясно споделя фантастичното предположение - подкрепяно от Америка по това време и представящо СССР като антиеврейска страна. Силната позиция на евреите в Съветския съюз и отсъствието на всякакъв вид антиеврейски мерки правят подобни усилия просто смешни.

Джон К. Гълбрайт в „Пътуване до Полша и Югославия“ (*John K. Galbraith, Journey to Poland and Yugoslavia* (Harvard University Press, 1958) в много отношения прилича на Гибни, освен че по-възторжено реагира на режима на Гемулка в Полша. Гълбрайт обсъжда влиянието на германските концентрационни лагери в Полша (пак там, стр. 62 и сл), но избягва прибързани изявления за съдбата на полското еврейство. Много по-задълбочена информация за водещата роля на евреите в съвременна Полша се съдържа в книгата на Клифърд Р. Барнет „Полша: нейните хора, общество, култура“ (*Clifford R. Barnett, Poland: its People, its Society, its Culture* (New Haven, 1958). Заради скритите от комунистите статистически данни за еврейското население относно предполагаемия брой евреи в съвременна Полша, Барнет говори неясно и предпазливо. Той се фокусира върху видимата и вездесъща роля на еврейската култура в Полша, провеждана посредством еврейските държавни театри, еврейските книги и радиопрограми, както и твърде многочислените еврейски културни асоциации.

В книгата си „Полската следвоенна икономика“ (*Thad Paul Alton, Polish Postwar Economy* (N.Y., 1955, p. 106) Тед Пол Елтън е по-малко предпазлив с числеността на полските евреи и се съгласява с броя им от работата на Юджийн Кулишер „Промени в населението зад Желязната завеса“ (*Eugene Kulischer, „Population Changes behind the Iron Curtain“*), публикувана в анализите на Американската академия по политически и социални науки (септември 1950г). В своя труд Кулишер прави абсурдното твърдение, че през 1949 г. в Полша има само 80 хиляди евреи. Чиста проба догадки и предположения - типични за своеволните обобщения на Кулишер за числеността на европейските народи, които са признати от сериозните учени като изключително ненадеждни.

Скандално известни са машинациите на комунистическата цензура с цифрите в случая с полските евреи. Еврейския съвместен комитет по разпределение, на когото германците разрешават да имат представителства от Полша до Пърл Харбър, в края на 1945 г. подготвя доклад в цифри за военния трибунал в Нюрнберг. В него се твърди, че

общият брой на останалите в Полша евреи е намалял до 80 000 души. Но дори комунистическите господари на Полша не успяват да предотвратят сериозния антиеврейски погром в Киелце от 4 юли 1946 г. и в кратък срок повече от 120 000 полски евреи бягат от централните части на Полша в Западна Германия. Впоследствие приблизителната оценка на броя на евреите, останали в Полша към края на 1945 г. претърпява значителни промени. Дори Американския еврейски годишник от 1948-1949 г. посочва цифрата 390 000, вместо по-ранните 80 000.

Пълната липса на достоверни данни не е попречила на такива писатели като Якоб Лесчински в „Днешната позиция на еврейския народ „ (*Jacob Lestschinsky, The Position of the Jewish People Today (N.Y., 1952, стр. 4 и сл.)*) и Жак Вернан в „Бежанците в следвоенния свят“ (*Jacques Vernant, The Refugee in the Post-War World (London, 1953, pp. 448 и сл.)*), доста своеволно да боравят с фактите и оценяват броя на евреите в страни като Полша, Румъния и СССР. В книгата и си „Полеет и преселване (*H.V.M. Murphy, et al., Flight and Resettlement (UNESCO, Lucerne, 1955, pp. 159 и сл.)*) Х.Б. М. Мърфи с голямо учудване констатира, че евреите в лагерите за бежанци са далеч по-малко разстроени психически и емоционално нестабилни, отколкото другите категории бежанци. Авторите го намират за удивително, защото евреите се смятат пословично за главните жертви във Втората световна война. Но, размисляйки можем да видим, че много евреи от лагерите за бежанци по време на войната са много по-малко травмирани от другите категории бежанци. И за разлика от другите бежански групи, които са доведени до отчаяние, евреите излизат от войната като господстващо и победоносно малцинство.

По време на войната, позицията на полското еврейство е подчертано през април 1943 г. със сензационното въстание във Варшавското гето срещу германските власти, които планират да евакуират от района всички евреи и да ги изпратят в Люблин. В интерес на истината - независимо от значителните възражения и още преди да започне отчаяната съпротива, там вече са преместени повечето евреи. През 1939 г. във Варшава пристигат търсеци убежище евреи от много полски градове. В един момент в гетото има над 400 000 души. Варшава става сцена на гигантски черен пазар и оживена търговия с валута и контрабандни стоки - включително стотици германски военни униформи, продавани на полските нелегални. Евакуацията на евреите към Изток започва на 22 юли 1942 г., а към януари 1943 г. са преместени най-малко 316 822 души.

Графически доклад за бойните действия в гетото, продължили от 20 април до 16 май 1943 г. може да се намери в меморандума на Струп - „Процесът срещу главните военнопръстълници“ (*Trial of the Major War Criminals, 1945-1946, vol. 26, pp. 628 и сл.*) Заедно с полски привърженици германците излизат да се борят докрай в опит да завършат евакуацията на гетото със сила. Упоритата съпротива струва живота на много хора в горящите сгради. Немските и полски настъпателни сили губят 101 души убити и ранени, а в същото време общите загуби на евреите се оценяват на най-малко 16 000. Около 55 000 евреи са заловени и изпратени в района на Люблин. Подробности за тези събития до транспортирането в Люблин са представени в художествена форма в книгата на Джон Хърси „Стената“ (*John Hersey, The Wall (N.Y., 1951)*).

Не толкова отдавна - през 1958 г. от издателска къща Макгро-Хил в Ню Йорк са публикувани „Записки от Варшавското гето: Дневник на Емануел Рингелблум“ (*Notes from the Warsaw Ghetto: the Journal of Emanuel Ringelblum*). Рингелблум е активен лидер в организирането на саботажи срещу германците в Полша – включително по време на

Варшавското въстание през 1943 г. През 1944 г. е арестуван и екзекутиран. Редакторите на американското издание на дневникът на Рингелблум признават, че им е забранен достъпа до нецензурирания оригинал във Варшава, както и до копието, изпратено в Израел. Вместо това те вярно следват изданието, преминало през цензура и публикувано от комунистите през 1952 г. във Варшава. Това е точно същата ситуация, която възниква в случая с американското издание на така наречените мемоари на Хьос.

Все пак дневникът на Рингелблум съдържа много по-горчиви истини от книгата на Хърси по отношение обвиненията на варшавските лидери на еврейския съвет и еврейската полиция, които извършват голяма част от работата в организацията и транспортирането на населението от Варшавското гето в Люблин. Основният акцент в книгата е за необходимостта от еврейско единство и отстраняване на разногласията, преобладаващи сред полските евреи. Това остава доминираща тема на ционистките лидери и е ясно изразена в прословутата реч на израелския премиер Давид Бен-Гурион от 28 декември 1960 г., в която той отправя нападки върху уж настъпилата слабост и липса на истинска ционистка ревност в широките кръгове на американското еврейство. Израелският ционизъм все още продължава да настоява за пълно подчинение на Израел от страна на всички евреи от некомунистическия свят.

Така, както и поестта на Хърси, дневникът на Рингелблум в общи линии и единствено въз основа на слухове споменава за твърдения план за унищожаване на полските евреи. Широко се твърди, че по време на Втората световна война полският еврейство е било унищожено. Въпреки това (не говорим за онези евреи, които са избягали в Русия или са емигрирали в Израел и на Запад), както полските преподаватели, които днес посещават САЩ, така и американските поляци, които идват в Полша на посещение се съгласяват с Барнет, че евреите имат основна роля в съвременна Полша. Неофициалните изчисления, взети от самите поляци показват, че днешна Полша е дом на най-малко половин милион евреи и че тази цифра е вероятно занижена. Към тази цифра трябва да се отчете и масовото преселение на евреи от Полша след 1945 г. По-рано пресметнахме еврейското население през 1939 г. в германската окупационна зона (което е много близо до днешната източна граница на Полша) на не повече от 1 100 000. С достатъчна сигурност и безпристрастно може да се разгледа твърдяното унищожаване на полските евреи като мит - частично изграден около драматичните обстоятелства на въстанието във Варшавското гето през април и май 1943 г.

17. Преувеличенията на Курт Герщайн, дискредитиращи мита за унищожаване

Един от най-любопитните инциденти, свързани с предполагаемото унищожаване представлява меморандумът на Курт Герщайн. Той е работил в SS като експерт по дезинфекция от 1942 г. до залавянето му през април 1945 г. Герщайн се присъединява към националсоциалистическата партия през 1933 г. През 1936 г. е изключен за ексцентрично поведение, което се заключава в разпространението на 8 500 брошури, критикуващи националсоциализма. По време на обучението си в школата на SS в Холандия през 1941 г. той работи заедно с холандската съпротива. Герщайн казва, че е доставял газ за унищожаване, както и че много пъти е бил свидетел на грандиозни масови обгазвания.

След като си задава въпроси и сам си отговаря, Герщайн достига до заключението, че с газ са били умъртвени най-малко 40 000 000 лагеристи. В първия си меморандум по темата - подписан на 26 април 1945 г. той намалява цифрата до 25 000 000. Добавя, че само четири или пет човека са видели това, което е видял той и тези хора са били нацисти. Това е твърде много дори и за тези, които го разпитват и той е подтикнат да състави втори меморандум, който подписва на 4 май 1945 г. в Ротвайл и който е в пълно съответствие с легендата за предполагаемото изстребване на шест милиона невинни евреи.

Интересно е да се отбележи, че Ханс Ротвелс в статията си „Показания на очевидец за масови обгазвания“ („*Augenzeugenbericht zu den Massenvergasungen (Eye-Witness Report of Mass Gassings)*“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, April, 1953*) се фокусира върху твърдението, че берлинския евангелистки епископ Епископ Вилхелм Дибелиус обявява меморандума на Герщайн като „не заслужаващ доверие.“ Две години по-късно - през 1955 г., Федералният център за местни услуги в Бон пускат за разпространение във всички германски училища второто издание на меморандума на Герщайн („*Dokumentation zur Massen-Vergasung, Bonn, 1955*). В предговора издателите твърдят, че „извън всякакво съмнение“ меморандумът на Герщайн е надежден, добавяйки, че Дибелиус е изразил „особено доверие“ в Герщайн.

Вторият меморандум на Герщайн с голяма изразителност описва посещението на Хитлер в един концентрационен лагер в Полша от 6 юни 1942 г., въпреки че в действителност такава визита никога не е имало. За съжаление, правителството на Западна Германия под ръководството на Конрад Аденауер с всички сили възпрепятства изобличаването на тази клевета за военновременна Германия. Тя намира пряк интерес заради увековечаването на военновременните фалшификации. В този смисъл то е марионетно, а не истинско германско правителство. Правителството на Ваймарската република например, е взело водещата роля в разкриването на преувеличенията и лъжите, които са „свидетелствали“ за германските жестокости през Първата световна война - като тези, съдържащи се в известния доклад на Брайс и записките на Арнолд Тойнби.

След като Герщайн прави своите „признания“ е изпратен в Парижкия затвор „Cherche Midi“. Твърди се, че е починал на 25 юли 1945 г. Обстоятелствата около смъртта му и мястото на погребение не са известни. Смъртта му е не по-малко загадъчна, отколкото и предполагаемото самоубийство на Хайнрих Химлер по време на британски плен. Ако Химлер беше допуснат да даде показания, на прокуратурата в Нюрнберг щеше да и бъде много по-трудно да работи. Възможно е Герщайн (който е бил в добро здраве, когато е изпратен в Париж) да не е бил вече необходим и е изхвърлен като безполезен товар, дори още преди да започнат Нюрнбергските процеси.

18. Митът и истината за Аушвиц и другите „лагери на смъртта“

По различни поводи Хьос „признава“, че само в Аушвиц са били обгазени между 2 500 000 и 3 000 000 милиона души. Той постоянно заявява, че повечето от жертвите са евреи и следователно те съставляват примерно около половината от общата цифра от предполагаемите 6 000 000 избити евреи в периода 1941-1945 г. Важно е да се отбележи, че твърденията за край на така наречената „програмата за изстребление“ от октомври 1944 г. не прекъсва хрониката за жертви сред евреите. През последните

трескави месеци на войната, последните срещат гладна смърт, бомбени атентати, болести в лагерите и по време на тяхната евакуация. Така изглежда, че около две трети от общия брой смъртни случаи от програмата за умишлено унищожаване са се случили в този лагер.

Унищожаването или прикриването на германските статистически данни за Аушвиц от привържениците на легендата за изстребление, както и руския отказ да се предостави каквато и да е точна информация за броя на евреите в Русия преди 1941 и след 1945 г. прави невъзможно да се посочи с точност колко евреи са били интернирани в Аушвиц. Въпреки това е известно, че броя на евреите, пристигнали в Аушвиц по време на войната съставлява само малка част от броя на унищожените според легендата. Еврейския статистик Райтлингер - който борави с цифрите много повнимателно, отколкото повечето от евреите пишещи по темата, в книгата си „SS Алибито на нацията“ (*The SS: the Alibi of a Nation, pp. 268 и сл.*) посочва, че от февруари 1940 до януари 1945 г. в Аушвиц е имало само 363 000 затворници и далеч не всички от тях са били евреи. Освен това по време на войната много затворници от Аушвиц са освободени или прехвърлени на друго място, като през януари 1945 г. най-малко 80 000 са евакуирани на запад. Дивия, непостоянен и безотговорен характер на изявленията относно броя на евреите - убити в Аушвиц може да се види от факта, че предлаганите цифри от привържениците на легендата изстребление варират от около 200 000 до над 6 000 000.

Бенедикт Кауцки в книгата „Дяволът и прокълнатите“ (*Benedikt Kautsky, Teufel und Verdammte (Devil and Damned, Zürich, 1946, p. 275)*) твърди, че „в Аушвиц са били обгазени най-малко 3 500 000 души.“ Това е едно забележително изказване от човек, който според собственото му признание никога не е виждал никакви газови камери (пак там, стр. 272-273).

Кауцки пояснява, че като еврейски политически затворник през октомври 1942 г. е прехвърлен от Бухенвалд в Аушвиц, на работа във фабриката Буна. Жертвите - както се твърди, са убивани с газ на около два километра от там - в Аушвиц-Биркенау. За това Кауцки чувал слухове.

Кауцки все пак е свидетел на няколко екзекуции в Аушвиц. Той цитира случай, когато двама полски затворници са били екзекутирани за убийството на двама еврейски затворници. Тази книга той посвещава на майка си, която е починала на 8 декември 1944 на възраст 80 години. Както всеки други евреи - без значение на колко години са, стига да са починали през периода и на територия - окупираната от германците, тя се счита за жертва на нацистите. Когато през януари 1945 г. германците изоставят Аушвиц, Кауцки се завръща в Бухенвалд. Той описва как последните няколко месеца на срыв на Германия, са довели до най-тежките условия на глад и болести, които някога е виждал Бухенвалд - лагер, който много рядко се посочва като лагер на смъртта. Кауцки подчертава, че използването на затворници в индустрията по време на война е една от главните характеристики на германската политика на концентрационни лагери до самия край. Той така и не успява да съгласува този факт с предполагаемия опит да се унищожат всички евреи.

В книгата си „Лъжите на Одисей“ (*Paul Rassinier, Le Mensonge d'Ulysso, Paris, 1955, pp. 209 и сл.*) Пол Расиние доказва убедително, че в Бухенвалд не е имало газови камери. Расиние е френски професор, прекарал по-голямата част от войната затворен в

Бухенвалд. Той е написал кратка работа за екстравагантните твърдения за газови камери в Бухенвалд, съдържащи се в книгата на Дейвид Русе „Другото кралство“ (*David Rousset, The Other Kingdom (N.Y., 1947; French ed., L'Univers Concentrationnaire, Paris, 1946)*). Също така прави проучване на книгата на Денис Дюфурни „Равенсбрюк: Женския Лагер на смъртта“ (*Denise Dufournier, Ravensbrueck: the Women's Camp of Death (London, 1948)*) и установява, че авторът не разполага с никакви доказателства за съществуването на газови камери освен неясните слухове, описани от Маргарете Бубер. Расиние провежда подобни проучвания на книги като „Това беше Освиенцим (Аушвиц): Историята на лагера на смъртта“ на Филип Фридман (*Filip Friedman, This Was Oswiecim (Auschwitz): the Story of a Murder Camp (N.Y., 1946)*) и „Теория и практика на ада на „ (*Eugen Kogon, The Theory and Practice of Hell (N.Y., 1950)*) на Юджийн Когон. Расиние споменава твърдението на Когон, че починалата бивша затворничка Янда Вайс му е казала, че е била свидетел на газови камери в действие в Аушвиц. Расиние посочва, че слухове за съществуването на газови камери е имало и в Дахау, но за щастие те са само слухове. В действителност слуховете могат да бъдат проследени още от началото си с излизането на сензационната книга на немският комунист Ханс Баймлер „Четири седмици в дяволските ръце на Хитлер: нацистките убийства в лагера Дахау“ (*Hans Beimler, Four Weeks in the Hands of Hitler's Hell-Hounds: the Nazi Murder Camp of Dachau (N.Y., 1933)*).

Расиние озаглавява книгата си „Лъжите на Одисей“, припомняйки добре известния факт, че по пътя към дома пътешествениците започват да разказват невероятни измислици. Расиние запитва пастор Жан-Пол Ренар, който също е бил в Бухенвалд и може да свидетелства за съществуването на работещи газови камери. Ренар отговаря, че за тяхното съществуване е чул от другите, а след това той решава да се представи за очевидец на неща, които никога не е виждал.

В продължение на години Расиние пътува из Европа като Диоген в търсене на честен човек – по-конкретно на някой, който е бил действително очевидец как по време на Втората световна война германците умишлено унищожават в газовата камера поне един човек (евреин или неевреин). Въпреки всичко той не намира такъв човек. Открива, че нито един от авторите на множеството книги, обвиняващи германците в унищожаването на милиони евреи по време на войната, никога не е виждал газова камера изградена за тази цел - да не говорим за газова камера в действие. Така, че нито един от тези автори не е бил в състояние да осигури жив, автентичен очевидец, който да е виждал тези камери.

През пролетта на 1960 г., по време на обширна обиколка с лекции в големите градове на Западна Германия, професор Расиние силно подчертава пред германската си публика, че е крайно време за нов дух на разследване и възраждане на истината. Той внушава на германците, че сега е времето да се започне такава работа по отношение на легендата за изстребление, която продължава да бъде голямо петно върху Германия в очите на света – петно свършено безпочвено и ненужно.

Ернст Калтенбрунер без съмнение е имал предвид проблема за истината, когато се е оплакал от успехите на нюрнбергската прокуратура, която заставя германските свидетели да правят нелепи твърдения, потвърждаващи мита за шестте милиона. Много ключови свидетели са екзекутирани, но не всички. В книгата си „Химлер - злият гений на Третия райх“ (*Willi Frischauer, Himmler: the Evil Genius of the Third Reich (London, 1953, pp. 148u сл.)*) Вили Фришауер отдава голямо значение на уличаващите показания

пред Нюрнбергския процес на СС генерал Ерих фон ден Бах-Зелевски против Химлер. Химлер уж е казал на Бах-Зелевски в помпозен стил за грандиозните усилия за унищожаването на хора в Източна Европа. Но в съдебната зала на Нюрнберг Гьоринг публично упреква Бах-Зелевски за това показание.

През април 1959 г. пред германски съд Беах-Зелевси публично се отрича от показанията си в Нюрнберг и със завидна смелост признава, че по-ранните му показания всъщност са неосновани и са направени от съображения за целесъобразност и оцеляване. Това е единият от двата вида фалшиви немски показания в Нюрнберг г. Другият вид – това са показанията на немци, които са противници на националсоциалистическия режим и използват фактите доста произволно. В книгата си „Херман Гьоринг“ Чарлз Бюли (*Charles Bewley, Herman Göring (Göttingen, 1956, pp. 296и сл.)*) е свършил чудесна работа, приваждайки пример от подобен род в случая с Ханс Бернхард Гисевийус - служител на SS и в същото време член на германската съпротива. В тази категория попадат и показанията на Курт Герщайн.

19. Лидерите на националсоциалистите и политиката за изстребление на евреите

Тежки и продължителни спорове избухват около някои ключови фигури в германското ръководство, предимно подкрепящи твърдението за масовото изстребване на евреи в Европа. Преди всичко трябва да се разгледа Адолф Хитлер и анализира гледната точка, според която Хитлер е бил активен участник в кампанията за унищожаване на европейското еврейство.

Йоахим фон Рибентроп в книгата си „Между Лондон и Москва“ (*Joachim von Ribbentrop, Zwischen London und Moskau, Leoni, 1953, pp. 274 и сл..*) посочва убеждението на Хитлер, че Втората световна война не би започнала, ако не е съществувало еврейското влияние. Хитлер разглежда борбата на Германия с Великобритания и Съединените щати като катастрофа за западната цивилизация и триумф на комунизма. Той знае, че Рузвелт използва всички налични средства, за да провокира война в Европа още преди 3 септември 1939 г., когато Великобритания обявява война на Германия. Хитлер не вярва, че Чембърлейн би приел войната, ако не е имало натиск от страна на Рузвелт. Освен това Хитлер смята, че Рузвелт не би провокирал войната, ако не е имал подкрепата и одобрението на влиятелната американска еврейска общност.

Погледът на Рибентроп върху това положение е по-проницателен, реалистичен и точен. Той вярва, че Рузвелт не би бил в състояние да убеди Великобритания да влезе във война с Германия, ако лорд Халифакс не е следвал традиционната британска империалистическа политика на база съотношението на силите. Рибентроп напомня на Хитлер, че по време на дългата борба срещу Наполеон, който е приел традиционната антиеврейска позиция на Волтер, еврейското влияние в Англия все още е било незначително. Приятелското отношение на Кайзер Вилхелм II към евреите не е имало ефект в предотвратяването на нападението на Англия над Германия през 1914 г.

По време на войната Рибентроп често влиза в дискусии с Хитлер по еврейския въпрос и дори по време на последната им среща на 22 април 1945 г. е убеден, че Хитлер никога дори не е бил близо до мисълта за унищожаване на европейското еврейство.

Най-изчерпателният опит да се документира тезата, че Хитлер лично е насочвал усилията за унищожаване на европейското еврейство е направен от английския евреин Джералд Райтлингер. Разширената немскоезична версия на неговата работа се появява под заглавие „Окончателното решение : Усилията на Хитлер да унищожи европейското еврейство (*Gerald Reitlinger, Hitlers Versuch der Austrottung der Juden Europas, 1939-1945, Berlin, 1956*)). Това име е дадено поради предположението, че Райтлингер е успял в усилията си. В пълното наименование на по-ранната версия на неговата работа на английски език от 1953 г. не се споменава Хитлер.

Райтлингер признава, че терминът „окончателно решение“ на еврейския въпрос - във формата, в която германските лидери го използват от началото на войната с Полша преди войната със Съветския съюз няма нищо общо с унищожаването на евреите. По-нататък той разглежда заповедта на Хитлер от юли 1941 г., предвиждаща унищожаването на заловените политически комисари и стига до заключението, че тя е била придружена и от устна заповед за специалните Айнзацгрупи за унищожаване на всички съветски евреи (пак там, стр. 91). Това предположение се основава на чиста проба дедукция и е опровергано по-горе. Рейтлингер лично привежда изявлението на един от лидерите на SS и началник на личния щаб на Химлер - Карл Волф, че Хитлер не е знаел нищо за някаква програма за унищожаване на евреите. (пак там, стр. 126)

Рейтлингер открива косвено „доказателство“ в предупреждението на Хитлер, което той прави в реч пред Райхстага на 30 януари 1939 г., че една нова европейска война би означавала край на еврейската раса в Европа. Той не успява да цитира изявлението на Хитлер в контекста, че катастрофата от нова война ще насърчи и други европейски страни да последват вече приетата от Германия и Италия антиеврейска програма. В този смисъл края на еврейската раса в Европа означава нещо съвсем различно от физическото унищожаване на евреите. Това означава само премахване на тяхното непропорционално, в сравнение с относителната им численост влияние. Рейтлингер също е виновен и за друго неправилно тълкуване от този род, когато казва, че вестникът на SS „Шварце корпс“ („Schwarze Korps“) в броя си от 24 ноември 1938 г. проповядва унищожаване на евреите, а не отстраняване на тяхното влияние (пак там, стр. 9).

В крайна сметка Райтлингер заявява, че е намерил убедително доказателство за хитлеровата политика за унищожение в протокола от разговор между Хитлер и унгарския регент Хорти, проведен на 17 април 1943 г. Хитлер се оплаква от черния пазар и подривната дейност на унгарските евреи, а след това прави следния коментар: „Те напълно сложиха край на тези условия в Полша. Ако евреите не желаят да работят, ще бъдат застреляни. Ако не могат да работят най-малкото няма да процъфтяват „(пак там, стр. 472).

Никога не е намерено и най-малкото доказателство, че тези коментари на раздразнения Хитлер са придружени от действителна заповед да се разстрелват евреите, които не искат да работят. Рейтлингер признава, че след това Хитлер е опитал да убеди Хорти да освободи 100 000 евреи, за да работят в „програмата за изтребители“ на немските военновъздушни сили по времето, когато въздушните бомбардировки над Германия се разрастват интензивно. (пак там, стр. 478). Това най-малкото показва, че според Хитлер идеята за принудителен труд на евреите надделява над плана за емиграция. Целта на спора на Хитлер с Хорти очевидно е увеличаване на работната сила, а не унищожаване на евреите.

Работата на Райтлингер има силно въздействие и се радва на голям престиж в еврейските кръгове. „Еврейски годишник“ (*The Jewish Year Book, London 1956, pp. 304 и сл.*) отбелязва, че обикновено се твърди, че „Хитлер е убил“ 6 000 000 евреи, но Райтлингер привежда по-ниската цифра от 4 194 200 „липсващи евреи“, от които една трета са починали по естествени причини. Това намалява броя на умишлено убитите евреи до 2 796 000.

Предполагаемите приблизително 2,5 млн. жертви в занижената цифра на Райтлингер се предполага, че са дошли от Полша и Румъния, но заявява, че всички данни от тези страни са доста хипотетични. Нещо повече – поражението на германците при Сталинград не им позволява широко да се намесят в съдбата на румънските евреи. Всъщност може да се добави, че всички статистически данни, използвани от Райтлингер и въпреки факта, че са по-разумни и реалистични от всички други еврейски статистики, занимаващи се с изстреблението в голям мащаб, са „в голяма степен предположение“ и при опита си да докаже, че Хитлер лично е режисирал опита да унищожи европейското еврейство, претърпява пълен провал.

Впечатлението от книгата на Хайнрих Хофман „Хитлер беше мой приятел“ (*Heinrich Hoffmann, Hitler was my Friend (London, 1955, pp. 191 и сл.)*) е следното - по време на Втората световна война Хитлер е почти напълно зает с военните дела и интересът му по еврейския въпрос много ясно се подчинява на германските военни усилия. Ситуацията се променя през април 1945 г., когато Хитлер е изправен пред кошмара на бъдещото съветско господство над Европа. В тези последни дни той отново обръща цялото си внимание върху дейността на евреите (пак там, стр. 227).

Хофман е близък приятел на Хитлер и се е ползвал с неговото изключително доверие. През август 1939 г. Хитлер казва, че и той и Англия блъфират с войната. Войната започва и Хофман вижда как Хитлер прави всичко по силите си, за да избегне натиск за инвазия върху Англия през 1940 г. След избухването на войната със Съветския съюз на 22 юни 1941 г. Хофман разбираемо унива, но Хитлер търпеливо и внимателно му обяснява защо смята за необходима относно безопасността на Германия превантивната война на Изток. Основната причина за това е, разбира се, че Хитлер не успява да постигне компромисен мир на Запад (пак там, стр. 115 и сл).

В книгата си „Без цел в Берлин“ (*Sven Hedin, Ohne Auftrag in Berlin (In Berlin without Assignment, Buenos Aires, 1949)*) Свен Хедин пише, че в периода 1933-1942г, е имал чести контакти с Хитлер. Хитлер е знаел, че видния шведски учен-изследовател (който е отчасти еврейин) е срещу преследването на евреите под всякаква форма. Книгата на Хедин „Германия и световния ред“ (*Germany and World Peace, London, 1937*) е забранена в Германия, въпреки че заради приятелството си с Хитлер и Гьоринг, авторът се надява от продажбата на книгата му извън Германия в бъдеще да получи основен доход за научни цели. Хедин признава, че до 1933 г. германците имат законен повод за оплакване относно тяхното еврейско малцинство. Въпреки че евреите представляват едва 0,8% от населението, представляват 23,07 % от всички адвокати в Германия и получават голям дял от приходите от германската търговия и индустрия. Независимо от това той вярва, че Германия „би стояла встрани“ от еврейския въпрос, ако не беше поражението през 1918 г. и последвалите нещастия за Германия. Лесно е да се види защо приемането на теорията на Хедин за „изкупителна жертва“ като

обяснение на националсоциалистическата антиеврейска политика не се харесва на националсоциалистите.

В „Без цел в Берлин“ Хедин изразява опасения, че хората и събитията от епохата на Хитлер ще бъдат представяни изключително в перспективата и интересите на по-късен период в продължение на много години. Фактите потвърждават това предсказание. По отношение на националсоциализма, отношението на Запада остава същото както и отношението на СССР. Независимо от Студената война и острите разногласия по различни въпроси, по отношение на събитията в Германия до 1945 г., има пълно единодушие. Точно както и враждебността към националсоциализма.

Според Хедин Хитлер не иска да води война със Запада. Войната, наложена на Хитлер от Запад приключи с грандиозна победа на комунизма и опустошително политическо и морално поражение за всички останали. Поради това след 1945 г. Запада започва да провежда чудовищна пропаганда да убеждава обществото, че германския националсоциализъм е безкрайно по-лош от руския комунизъм - дори и след като руснаците печелят войната.

Има основателни опасения, че политика провеждана от Запад до 1945 г., ще изглежда абсурдна без такава теза. Затова се прави опит да се организира съпротива срещу комунизма като „по-малкото зло“. Но ролята на СССР в разгрома на националсоциализма е решаващ и хората на Запад се чудят как тази силна съпротива срещу „комунизма - по-малката от двете злини“ може да бъде законосъобразна и оправдана. Западът може да представи много по-значима и убедителна морална съпротива срещу комунизма - признавайки грешките си от миналото, свързани с войната и предшествващата я дипломация.

Книгата на Хедин споделя впечатленията на близкия австрийски приятел на Хитлер Август Кубичек. В книгата си „Младият Хитлер, когото познавах“ („*August Kubizek, The Young Hitler I Knew (Boston, 1955, pp. 291 и сл.)*“) той пише, че в 1940 г., Хитлер е уморен от войната и иска или да излезе в оставка или да се съсредоточи върху завършване на някакви вътрешни проекти за възстановяване. Както на Хедин, така и на Кубичек Хитлер очевидно не създава впечатление на дявол в човешка форма, предполагаща започване на наистина голяма програма за ликвидиране на световното еврейство. Хедин описва Хитлер като „силна и хармонична личност.“

Хедин отбелязва, че през 1940 г. Хитлер е твърде оптимистично настроен по отношение на Сталин и напразно се надява, че Съветският диктатор ще остави амбициозните си планове за световна революция и ще се ангажира в националните работи на Русия. Впоследствие в писмо до Хедин от 30 октомври 1942 г. Хитлер се опитва да се измъкне от отчаяната ситуация и да намери нова цел - унищожаването на комунизма. Той му напомня, че през 1939 г. се е надявал на компромисно споразумение с Полша. Приемайки тезата на Хедин от книгата му „Америка в борбата на континентите“ (*Amerika in Kampf der Kontinente, Leipzig, 1942*), че Рузвелт е основната движеща сила за войната през 1939 г., Хитлер добавя, че може би президента на САЩ в края на краищата е направил услуга на света, като принуждава Германия да се разправи с комунистическата заплаха още преди да е станало твърде късно (стр. 281 и сл.).

В своите мемоари Валтер Шеленберг (*Walter Schellenberg, The Schellenberg Memoirs, London, 1956, pp. 394 и сл.*) разкрива факта, че през 1943 г. Хитлер почти

веднага разбира, че Рузвелт и Чърчил са договорили в Техеран - в случай на победа на Съюзниците, да дадат голямата част от Източна Германия на контролираната от комунистите Полша. Тайният агент Мойциш получава пълния запис на конференцията в Техеран от британските дипломатически източници в Турция. Хитлер става по-убеден от всякога, че ако Германия бъде победена, комунизмът в крайна сметка ще завладее света. Шеленберг показва, че бъдещето на германския народ е основна болка на Хитлер до самия край окончателното разочарование на Хитлер е огромно.

В книгата си „Неизречената заповед“ Ахим Бесген (*Achim Besgen, Der Stille Befehl, Munich, 1960, pp. 229и сл.*) без всякакво доказателство твърди, че през април 1945 г. Хитлер е отчаян и в последната минута издава придружена от драконовски мерки заповед, евреите да бъдат унищожени, като се опитва да я наложи на германския народ. Това е най-късната дата, предлагана от който и да е автор за преднамерен опит да се елиминират германските евреи.

При Бесген и Шеленберг съвпада положителната оценка за Феликс Керстен - брилянтният немски лекар от балтийските държави, посещавал Химлер. Шеленберг признава и оценява сдържашото влияние на Керстен върху Химлер. Бесген нарича Керстен велик хуманист, убедил Химлер да не настоява за изпращането на финландски евреи на принудителен труд в Германия. Наистина, Химлер също изоставя предишните си опити да убеди и България да изпрати в Германия работници – евреи. Няколко датски евреи са били насилствено изпратени в Германия, но по-голямата част от тях се преместват в Швеция, за да избегнат германските мерки.

Натискът върху страните - съюзници и партньори на Германия, винаги е имал едно и също основание: След като войната навлиза в критичен етап Германския Райх обявява, че еврейското население в цялата окупирана от германците Европа е враждебна сила. Но и в САЩ и Канада са започнали да интернират в лагери, както японските чужденци, така и гражданите от японски произход - дори преди това да стане политика в Германия по отношение на много немски и други европейски евреи. Няма ни най-малко доказателство в нелоялност на хората от японски произход - да не говорим за саботажи и шпионаж.

Германците имат повече или по-малко убедителни основания за интерниране на евреите. Визира се обявяването на война срещу Германия от Хайм Вайцман от името на световното еврейство (Вайцман е главният ционистки лидер). Текстът на тази декларация, публикуван първо в Лондонския „Таймс“ на 5 септември 1939 г. се появява и в Лондонския „Еврейска хроника“ на 8 септември 1939 г.:

„Искам по най-категоричен начин да потвърдя декларацията, която аз и моите колеги подготвихме през последните няколко месеца и особено през последната седмица, а именно - че евреите подкрепят Великобритания и ще се борят на страната на демокрацията. Искаме възможно най-скоро да приложим на практика тази декларация. Искаме да направим това по начин, напълно съответстващ на действията на Обединеното кралство и поради това сме склонни да съдействаме – както по главни, така и по второстепенни въпроси под координиращото ръководство на правителството на Кралството. Еврейската агенция е готова да предприеме незабавни действия за използването на еврейските човешки ресурси, технически възможности, съоръжения и т.н.“

В действителност Вайцман обявява всички евреи от германската сфера на влияние за поданици на вражески сили, готови да бъдат агенти във войната с Германия. Той нагледно показва, че желанието му да унищожи Хитлер и германския Райх надделява над загрижеността му за евреите под властта на Хитлер.

В своите мемоари Феликс Керстен (*Felix Kersten, Memoirs, 1940-1945, London, 1956, pp. 119и сл.*) се присъединява към тези, които въз основа на немската политика за интерниране повдигат обвинение за съществуването на програма за умишлено унищожаване на евреите в Германия. Но той не се опитва да се въвлече в това и Хитлер. Също така категорично заявява, че Хайнрих Химлер не е застъпник на изстреблението на евреите, а застава зад позицията да емигрират на друг континент. И все пак трябва да има автор на въображаемата политика на унищожение. И фантастичния опит на Керстен да даде отговор на този въпрос, разрушава правдоподобността в неговото повествование.

Керстен е роден през 1898 г. в Естония. Във войната срещу болшевиките през 1918 г. воюва на страната на Финландия. Керстен е балтийски немец, типичен космополит. През 1920 г. става финландски гражданин. Впоследствие изучава медицина в Берлин и живее в различни части на Европа. Неговите постижения като лекар са високо ценени поради факта, че той е талантлив хиропрактик. През март 1939 г. е нает при холандското кралско семейство, когато частен немски бизнесмен му предлага да прегледа Химлер, който се оплаква от стомах и мускулни заболявания. Керстен не е много ентузиазизиран да се посвети изцяло на Химлер, тъй като има практика в Холандия, но след като през май 1940 г. Германия окупира Холандия - в крайна сметка се съгласява. Още преди края на 1942 г. той е убеден, че Германия отива към поражение във Втората световна война. Той информира Химлер, че смята да се установи за постоянно пребиваване в Швеция, като присъствието му в Германия ще бъде ограничено до периодични посещения.

Не е чудно, че като известен опортюнист и вземайки под внимание световното обществено мнение, след 1945 г. Керстен започва да загатва за съществуването на кампания за изстребване на евреите. Всяко „доказателство“, което е в състояние да предложи, се ограничава до лични записки на разговорите му с Химлер. Керстен създава впечатление, че може да говори за Химлер и Германската политика всичко, което си поиска. Химлер заявява многократно, че в Керстен вижда враг на националсоциализма и искащ поражение на Германия във войната. Очевидно, това не пречи на професионалните им отношения.

Немският еврейин и историк Джордж Халгартен публикува спомените си от младия Химлер в списание „Германия юдаика“ (*Germania Judaica, Cologne, April 1960*). Халгартен и Химлер са близки приятели от времето на следването им в Мюнхен. Халгартен смята Химлер за толерантен човек с широк мироглед, „относително свободен от антисемитизъм.“ Това може да обясни защо Керстен може да говори с Химлер за евреите, за Германия, за войната и за всичко, което искат. Химлер очевидно е склонен да търпи Керстен, защото вярва (и с право), че германският лекар от Балтика не е достатъчно решителен да използва позициите си, за да помогне на враговете на германския Райх във войната с Германия.

Част от информацията, представена от Керстен предизвиква бегъл интерес. Например се потвърждава факта, че концентрационния лагер Белзен получава

фалшивата репутация като „лагер на смъртта“ единствено заради разрушителната епидемия от тиф, която избухва през март 1945 г. - в края на безсмислено продължилата война. Именно, тази епидемия и последствията от нея са довеждат Освалд Пол до такова силно униение.

Ключовият момент в цялата книга Керстен е твърдението, че на 10 ноември 1942 г. Химлер му е казал, че Йозеф Гьобелс е движещата сила зад предполагаемата кампания за унищожаване на евреите. Но Роджър Манвел и Хенрих Френкел в „Д-р Гьобелс, неговите живот и смърт“ (*Roger Manvell and Heinrich Fraenkel, Dr. Goebbels, His Life and Death (N.Y., 1960, pp. 187 и сл.)*) успешно защитават тезата, че след началото на Втората световна война Гьобелс е имал много малко общо с всяка конкретна фаза на германската политика. Не е трудно да защитят гледната си точка. Гьобелс е ентузиазизиран поддръжник на движението „Свободна Русия“ още от лятото на 1941 г., но неговите препоръки са безцеремонно отхвърлени. Преди да вземе военно решение, германското правителство е склонно да води политика на изчакване. Плановите на Алфред Розенберг за самоопределение на народите на Съветския съюз също са отхвърлени.

Преди войната с Русия Гьобелс прави всичко по силите си да запази нормалното състояние в културната сфера на немския живот. Манвел и Френкел отбелязват, че в периода 1940-1941 г. в Германия има 355 действащи и 175 независими държавни театри, както и 142 независими театъра на открито - „изключително голям брой - дори и за страна, която има най-много театри в Европа“ (пак там, стр. 182). Гьобелс от самото начало е против Втората световна война и не одобрява нейното продължаване. Въпреки това когато започва войната с Русия, той препоръчва по-мощни военни приготовления, но съветите му в определена сфера на обществения ред, както обикновено се отхвърлят. Гьобелс се надява в края на войната да се пенсионира, за да напишете монументална многотомна биография на Хитлер и историята на Германия след 1900 г.

Авторите цитират меморандум, написан от Гьобелс на 7 март 1942 г. в подкрепа на плана Мадагаскар като „окончателно решение“ на еврейския въпрос (пак там, стр. 195). В същото време той одобрява „концентрацията на евреите на Изток“ като мярка за сигурност на Германия по време на война. Той заключава, че „в Европа не може да има мир, докато всеки еврейин не бъде отстранен от континента.“ В по-късните меморандуми на Гьобелс се правят коментари за изпращане на евреите на Изток с цел да се подчертае значението на принудителния труд в тези области. Като се вземат предвид тези меморандуми авторите категорично отказват да признаят (дори дистанционно), че Гьобелс е представлявал фактор за инициране на военновременни мерки срещу евреите. Неговата по-ранна инициатива за вземане на мерки в мирно време - като демонстрациите през ноември 1938 г. е предназначена за увеличаване на процента емиграция на евреите, принадлежащи на една отминала епоха.

Трябва да се признае, че този уж окончателен труд за Гьобелс съдържа невероятен брой груби грешки. Авторите твърдят, че „не може да има никакво съмнение“, че Гьоринг и Гьобелс стоят зад пожара в Райхстага през 1933 г. - и това е въпреки факта, че Фриц Тобиас в статията си „Ван дер Лубе, стани!“, (*Fritz Tobias, „Stehen Sie auf, Van der Lubbe!“, Der Spiegel, Oct. 23, 1959 и сл.*) доказва категорично, че никой от националсоциалистите няма никаква връзка с опожаряването на Райхстага. Също толкова погрешно е твърдението, че евреинът Хершел Грюншпан - убиецът на Ернст

фон Рат е екзекутиран по нареждане на Гьобелс по време на Втората световна война. Гюншпан все още живее в Париж (пак там, стр. 115, 149).

С две думи - няма доказателства, че Хитлер е знаел нещо за плана за унищожаване на евреите. Химлер стои зад емиграцията на евреите, а не зад програма за унищожаването им. Гьобелс също е за емиграцията и във всеки случай по време на войната не е в състояние да оказва убедително въздействие върху обществената политика. Мартин Борман – който сменя Рудолф Хес на поста личен представител на Хитлер и началник на генералния щаб на НСДАП е пословично зависим от Хитлер във всички инициативи по много въпроси. Важно потвърждение на това положение на нещата дава самия Мартин Борман в книгата си „Писмата на Борман: Личната кореспонденция между Мартин Борман и съпругата му от януари 1943 до април 1945 г.“ (*The Bormann Letters: Private Correspondence between Martin Bormann and his Wife from January 1943 to April 1945 (London, 1954, pp. 26u сл..)*).

Алан Бълок в книгата си „Хитлер - изучаване на тиранията“ (*Alan Bullock, Hitler, a Study in Tyranny (N.Y., 1952, pp. 558 и сл.)*) е в състояние да предостави всякаква важна информация за политиката на Хитлер относно евреите по време на войната. Той просто не може да прескочи моралните и интелектуалните обвинения в позицията на Нюрнбергския процес. Хю Тревър-Роупър в „Бойното въоръжение Хитлер“, (*Trevor-Roper, „Hitlers Kriegsziele“, in Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, 1960/2*) показва, че работата на Бълок страда от подценяване на интелекта на Хитлер и неразбиране на идеите му.

20. Ханс Грим и неговия фундаментален анализ на националсоциализма на Хитлер и еврейския въпрос

Ханс Грим - популярен и наистина независим немски писател (починал 1959) е написал без съмнение най-добрата за своето време книга, посветена на идеите и програмата на Хитлер „Защо? От какво? С каква цел?“ (*Hans Grimm, Warum -- Woher -- Aber Wohin?, Lippoldsberg, 1954*). В това дълго изследване на чудовищните обвинения срещу Германия е справедливо и уместно да се разгледа мнението на Грим по отношение Германия, евреите и Хитлер. Грим отлага работата си в продължение на много години след смъртта на Хитлер, толкова дълго, колкото като резултат от дълъг размисъл и широк поглед върху нещата не идва до заключението, че може безпристрастно да съди за покойния лидер на Германия. На първо място той вижда в Хитлер човекът, създал като по чудо наистина немска национална общност. Класовите конфликти - като тези, които бяха останки от феодалната епоха, както и по-съвременни и експлоатирани от Карл Маркс до голяма степен са преодоленни.

За първи път Грим се среща с Хитлер през 1928 г. Той вижда, че Хитлер има твърда вяра в решаващото значение на трайно англо-германско споразумение. В онези дни Хитлер все още се търси човек - способен да доведе Германия от платформата, движението на което той е пророк.

През цялото време Грим запазва независимо отношение към Хитлер и неговата работа. В изборите през 1934 г., той гласува против съединението на длъжностите президент и канцлер на основание, че Хитлер не заслужава да държи в ръцете си толкова много власт. По времето, когато Хитлер вече е решил, че в часа на най-

голямата криза, именно, той трябва да води Германия, защото е по-способен и компетентен човек - какъвто той е чакал, но такъв така и не се появил. Недоверието на Грим към Хитлер не намалява до края на Втората световна война. Въпреки това, той се чувства отвратен от грозните подробности около опита за убийство на Хитлер от 20 юли 1944 г., когато германският офицер Щауфенберг залага бомба с намерение да убие и други хора, като част от усилията си да спаси собствения си живот.

Грим се противопоставя на антиеврейската политика на Хитлер но признава, че лично се е сблъсквал с прословутата нелоялност към Германия от т.нар германски евреи (пак там, стр. 53-54). През 1929 г. Хитлер казва на Грим, че постоянен разпад на Германия би бил катастрофа за западната цивилизация и е убеден, че спасението на Европа и Америка зависи от спасението на Германия. Основната проамериканска нагласа на Хитлер е потвърдена и от Ханс Ханфщенгел в книгата му „Нечутия свидетел“ (*Ernst Hanfstaengl - Unheard Witness, Philadelphia, 1957, pp. 183 и сл.*) Въз основа на фактите Ханфщенгел отбелязва, че на Хитлер не е много трудно да припише на евреите обвинение в безмилостната експлоатация на Ваймарска Германия. Наистина - икономическото положение на евреите в Германия е много по-впечатляващо и обширно, отколкото в Англия или САЩ (пак там, стр. 35 и сл).

Грим отбелязва, че Хитлер и Гьобелс - когото също е виждал често след 1931 г., застават зад създаването на отделна еврейска държава. Това показва, че техните становища по еврейския въпрос не се ограничават само с негативния фактор за избавяне на Германия от нейните евреи, а напротив - следват позитивен подход в рамките на съвременния ционизъм.

Хитлер вижда в еврейството съзнателна пречка по пътя за създаването на германска национална общност. Грим отбелязва, че Хитлер се стреми към истински демократично германско общество без традиционната парламентарна основа, която в миналото е служила толкова лошо на Германия. Потресаващия ентузиазъм, който Хитлер вдъхва на германския народ през 1933 г. продължава по време на цялата война - до момента, когато става ясно, че враговете на Германия ще бъдат в състояние да отрекат и изтрият надеждите и мечтите на целия германски народ. Дори Грим осъзнава трагедията на тази ситуация напълно ясно чак след смъртта на Хитлер. Грим казва, че през 1945 г. той е срещал много бивши затворници от германските концентрационни лагери, които са в добро здраве – същите тези лагери, които впоследствие необузданата пропаганда за германските злодеяния описва като адска бърлога на смъртта.

Грим осъжда антиеврейските демонстрации, организирани от Гьобелс на 10 ноември 1938г, но правилно отбелязва, че те не са били по-лоши, отколкото отношението към немците в други страни по време на Първата световна война - включително в Съединените щати. Фактът, че тази забележка относно отношението на САЩ към германците по време на Първата световна война в действителност е недооценена е доказано напълно от Х.Петерсън и Дж. Файт в „Противниците във войната 1917 -1918г“ (*H. C. Peterson and G. C., Opponents of War, 1917-1918 (Madison, Wisconsin, 1957).*) Тази книга разглежда в подробности какво се случва в Съединените щати през тези години. При подобни обстоятелства и имайки предвид „постиженията“ на американците в жестокостите към германците през 1917-1918г, изречените по време на пресконференцията от 14 ноември 1938 г.думи на Рузвелт, че му е трудно да повярва, че такива неща като демонстрациите в Германия от ноември в 1938 г. може да се случват в една цивилизована страна - звучат повече от ирония. По времето, когато

американският ционистки лидер Самуел Унтермайер вече повече от пет години устройва бойкоти и води „свещена война“ срещу германците.

Самият Хитлер е шокиран от организирания от Гьобелс събития от ноември 1938 г. и дори заявява, че такива събития могат трайно да унищожат националсоциалистическа Германия. Британският дипломат Огилви-Форбс съобщава от Берлин в Лондон за неговата увереност в това, че подобно нещо няма да се случи отново.

След Втората световна война Грим стига до заключението, че древните евреи, които не са имали земя последните 2 000 години ще използват объркването и нерешителността на по-младите съвременни народи в опит да доминират над света. Създаването на ционистка еврейска държава не е достатъчно, за да се предотврати тази опасност - освен ако не се извършва в голям мащаб и не покрива по-голямата част от евреите в света.

През ноември 1938 г. Осуалд Пироу - министър на отбраната на Южна Африка се обръща към Хитлер с план за създаване на фонд за решаване на проблема с емиграцията на евреи от Европа. Проектът е трябвало да бъде осъществен в международен план. За неговата реализация от германските евреи и други еврейски източници са предвидени 2,5 млрд. долара. Предложението е одобрено от Хитлер, но е блокирано от Лондон. Същата съдба сполетява и предложението на Пироу за споразумение между Германия и Запада, което би развързало ръцете на Германия в Източна Европа.

През май 1939 г., английският евреин Джордж Ръсел Щраус организира и финансира сложен заговор за убийството на Хитлер - и това в момент, когато Великобритания и Германия са в мир. Различни наемни убийци се опитват неуспешно да получат наградата, обещана от Щраус, а опитите да се убие Хитлер продължават дълго след като Великобритания и Германия влизат в състояние на война. Грим подчертава, че тези опити не са имали ефект върху политиката на Хитлер към евреите въпреки факта, че Хитлер знае, че тези конспирации срещу него са организирани от чужбина.

Грим правилно обръща внимание на факта, че прокуратурата на Нюрнбергските процеси прави всичко възможно, за да попречи на разглеждането на материали - основани на факти, които биха могли да разобличат гигантската измама на цялата теория, че по време на войната националсоциалистическото правителство е унищожило шест милиона евреи. На адвокатите не се разрешава да подлагат на съмнение изявленията, направени с помощта на кръстосан разпит, но въпреки тези драконовски ограничения, те все пак предприемат няколко ярки опита чрез обходни атаки.

Нито един от многото еврейски приятели на Грим в Германия не е бил убит. Напротив – всички до един преживяват войната. Въпреки това окупационните власти в Германия след 1945 г. оказват икономически и политически натиск, за да се попречи на свободното разследване на обвиненията в жестокост към тези уважавани учени. Тази политика е продължена от правителството на Аденауер в Бон.

В Германия Хитлер е искал да създаде ефективна преграда срещу набези от Изток в съответствие с традициите в европейската история. Той пази надеждата за създаване на

приятелска международна лига на националистическите правителства на европейските народи. В опит да се подкопаят всички тези идеи, еврейските оратори като Унтермайер и Вайцман заемат същата категорична позиция като съветските марксисти. Англо-германският договор за дружба от 30 септември 1938 г. вдъхва голяма надежда, че Европа е в очакване на по-добро бъдеще, но само за няколко дни след натиск от страна на „анти-умиротворителите“ в редиците на партията на торите, инициативата за приятелство с Германия е измъкната от ръцете на Чембърлейн.

Грим предполага, че Хитлер напълно и адекватно е осъзнавал опасността от тази ситуация от изказването, което прави на 9 октомври 1938 г. в Саарбрюкен, където разкритикува британската анти-мюнхенска група.

През 1939 г. британците успяват да разбунят поляците и в продължение на много месеци преди септември 1939 г. полските германци денонощно изпитват върху себе си това, което немските евреи са изпитали само веднъж на 10 ноември 1938 г. В международната преса има малко съчувствие към тези полски немци. Разбира се – нали не са евреи.

Грим признава заинтересоваността на Хитлер от адекватен икономически достъп до суровините в Източна Европа и е убеден, че при нормални условия Хитлер би удовлетворил нуждите на Германия, спазвайки германско-съветския пакт за ненападение от 23 август 1939 г. Когато през 1936 г. на конгреса на партията в Нюрнберг Хитлер заявява, че ако имаше ресурсите на Урал Германия би се къпала в разкош, той изобщо не казва, че Урал трябва да принадлежи на Германия. Всичко, което германския лидер има предвид е фактът, че германците биха използвали природните ресурси по-добре, отколкото го правят съветските стопани на Русия от онова време. Грим вярва, че периода от ноември 1938 до септември 1939 г. е било най-трудното време за Хитлер (с изключение на 1944 г. и 1945 г.) Желанието му за разумна реорганизация на Европа е в опасност заради интригите, които плетат британските фанатици, ръководейки се от съображения за традиционния баланс на силите.

След това започва Втората световна война, а с нея - разпространението на комунизма и страдание за цяла Европа. След 1945 г. Грим обсъжда съдбата на евреите по време на Втората световна война с експерти по статистика за населението на цяла Германия, както и с много германци, които лично са се сблъскали със системата на германските концентрационни лагери. На базата на оценки на Червения кръст Грим отбелязва общото единодушие, според което броя на евреите и другите малцинства, станали жертви на германската политика в периода на Втората световна война не могат да бъдат повече от 350 000 - още повече, че много от тези хора са убити от бомбардировките на съюзниците, както и по други естествени причини (пак там, стр. 290). Това оставя много тесен процеп за твърденията за масови убийства в газовите камери.

Грим горчиво оплаква малтретирането на евреи където и да било, но той и за миг не вярва, че еврейските нещастия надминават страданията на германския народ по време на войната, завършила с безпрецедентно бедствие за Германия и несравним триумф за евреите. Въпреки това Грим заключава, че както еврейския, така и немския въпрос ще продължат да съществуват, докато по-голямата част от евреите не създадат своя собствена родина (пак там, стр. 561).

Книгата на Грим е смел и добросъвестен опит да защити страната си от незаслужени клевети и злословия.

21. Доклад на Международния комитет на Червения кръст за условията в германските концентрационни лагери по време на войната

Ключова роля в отношението към еврейския въпрос в Европа по време на Втората световна война играе Международния комитет на Червения кръст (МКЧК), който се състои главно от относително неутрални швейцарски граждани. Наистина, след поражението на германската армия при Сталинград и последвалото поражение, както можеше да се очаква Червения кръст става по-критичен по отношение на Германия. На 17-та Международна конференция на Червения кръст, която се провежда през 1947 г. в Стокхолм са направени последните приготовления за окончателния доклад, който е представен през следващата година под заглавие „Доклад на Международния комитет на Червения кръст за дейността му по време на Втората световна война“ (*Report of the International Committee of the Red Cross on its Activities during the Second World War (3 vols., Geneva, 1948)*).

Той съдържа задълбочени изследвания и допълва данните от предходните две основни работи („Документи за дейността на Международния комитет на Червения кръст по отношение гражданските лица, затворени в германските концентрационни лагери, 1939-1945“ (*Documents sur L'activité du CICR en faveur des civils détenus dans les camps de concentration en Allemagne, 1939-1945 (Geneva, 1946)*) и “Интер Арма Каритас: Работата на МКЧК по време на Втората световна война (*Inter Arma Caritas: the Work of the ICRC during the Second World War (Geneva, 1947)*).

В увода към първия том група автори под ръководството на Фредерик Сиорде обяснява, че тяхното мото е пълен политически неутралитет в услуга на всички до един. МКЧК се явява противоположност на националните общества на Червения кръст, чиято основна цел е да помогнат на своите собствени граждани. Неутралността на МКЧК е ясно изразявана от своите двама основни лидери по време на войната – Макс Хубер и Карл Буркхард. За обобщаване на свидетелствата по темата за геноцида в нашата работа сме избрали неутрални източници.

МКЧК смята, че по време на войната неговото най-голямо достижение се състои в успешното прилагане на Женевската военна конвенция от 1929 г. за получаване достъп до цивилните затворници в различни части на Централна и Западна Европа. Но МКЧК не е в състояние да получи достъп до лагерите на Съветския съюз, който е отказал да ратифицира Конвенцията. Милиони цивилни и военнопленници от Съветския съюз са откъснати от всякакъв контакт и международен надзор. Това е особено жалко, тъй като е достатъчно известно, че най-лошите условия за затворниците и от двата типа съществуват, именно, в Съветския съюз.

Контактите на МКЧК с германските лагери започват на 23 септември 1939 г. с посещение на най-големия лагер за полски военнопленници в Германия. След месец март 1942 г. и първите доклади за германската политика за масово интерниране - насочена към евреите, МКЧК започва да се страхува, че старите добри условия в германските лагери за интернирани граждански лица може да се влошат. МКЧК се обръща към германския Червен кръст и изисква да се предприемат действия, но 29-ти

април 1942 г. представители на МКЧК публично съобщават, че германското правителство не оказва нужното сътрудничество в предоставяне на необходимата информация. Германското правителство застава на позицията, че политиката на интерниране „засяга сигурността на държавата“ (*Report, vol. 1, p. 613*). МКЧК не приема тази позиция като основа за недопускане на контролните органи и в крайна сметка през втората половина на 1942 г. успяват да получат значителни отстъпки от страна на Германия.

Германското правителство разрешава на МКЧК да упражнява контрол върху доставките на храни в лагерите при всички случаи, които не включват германски граждани. Скоро МКЧК установява контакт с комендантите и персонала на лагерите и започва своя собствена програма за продоволствени помощи, която действа до последните хаотични дни на войната през 1945 г. Скоро от страна на еврейските интернирани заваяват благодарствени писма за пратките с храна. Също така става възможно да се извършват неограничени анонимни хранителни доставки за лагерите.

Още през октомври 1944 г. МКЧК предупреждава германското Министерство на външните работи за предстоящото разпадане на германската транспортна система в резултат на съюзническите бомбардировки. МКЧК предполага, че над хората по цяла Германия неминуемо ще надвисне глад. И накрая на 1 февруари 1945 г. германското правителство се съгласява да позволи на канадските военнопленници с помощта на специални бели камиони да доставят храна на различни концентрационни лагери. МКЧК създава специален център за дистрибуция в еврейската болница в Берлин и друг - в Базел. Въпреки това, тази импровизирана система за снабдяване с храни не работи добре и повечето бели камиони с храни са унищожени от съюзническите въздушни атаки. В последния етап на войната ролята на МКЧК става толкова важна, че, именно, нейни представители са тези, които в последните дни на войната повдигат бялото знаме за капитулация в Дахау и Маутхаузен.

МКЧК изразява особена благодарност за либералните условия, царящи в Терезиенщад плътно до последните посещения през април 1945 г. Тамошната голяма еврейска общност, съсредоточена под немско покровителство се радва на пълна автономия в обществения живот и има еврейска администрация. Еврейският Съвет на старейшините многократно информира представителите на МКЧК, че се ползват с изненадващо благоприятни условия, като се има предвид факта, че Германия върви към поражение във войната, в която световното еврейство призова първо за нейното унищожаване.

МКЧК дава особено висока оценка на лагера Вител, намиращ се в окупираната от германците Франция. В лагера има хиляди полски евреи и единствената причина за специалното им третиране е, че са получили визи от представителите на американското консулство. Германските власти ги третират като пълноправни американски граждани.

МКЧК прави някои предпазливи забележки за положението на унгарските евреи, много, от които са депортирани в Полша след германската окупация на Унгария 1944 г.. МКЧК предполага, че „ревностните“ демонстрации на унгарските евреи срещу германската окупация са неразумни.

МКЧК изразява специална благодарност за мекия режим на Йон Антонеску по отношение на евреите в Румъния, където по времето на съветската окупация успяват да

окажат специална хуманитарна помощ на 183 000 румънски евреи. Това позволява на румънските евреи да се ползват от много по-добри условия от тези, които има средния румънец в последните месеци на войната. Помощта спира едновременно със съветската окупация и МКЧК се оплаква, че не успяват да „изпратят в Русия нищо и никъде“ (*Report, vol. 2, p. 62*).

Заслужава да се отбележи, че до съветската окупация МКЧК получава голямо количество поща от Аушвиц. По това време много от интернираните са евакуирани от германците на Запад. Опитите на МКЧК да разшири помощите за затворниците, останали в Аушвиц под съветска окупация са напразни. Въпреки това, представители на МКЧК успяват поне до известна степен да следват евакуацията на Аушвиц през Бохемия и Моравия. Също така продължава да е възможно да се изпращат хранителни пратки на бивши затворници от Аушвиц в места като Бухенвалд и Ораниенбург.

МКЧК изразява дълбокото недоволство от факта, че жестоката съюзническа блокада пречи на мащабните операции по организацията за подпомагане на еврейските цивилни, интернирани в лагери. Повечето от продоволствията за хуманитарна помощ се закупуват от Румъния, Унгария и Словакия. В интерес на интернираните евреи е фактът, че на 15 март 1944 г. МКЧК протестира срещу „варварските методи за провеждане на въздушна война от съюзниците“. (*Inter Arma Caritas, p. 78*) В сравнение с това, периода 1899-1907 г. – когато е приета Хагската конвенция, може да се счита за истинска златна ера.

В края на тези подробни и изчерпателни доклади на МКЧК трябва да се отбележи, че нито един от представителите на Международния червен кръст и никъде не открива в лагерите или на някое друго място в окупираната от Оста Европа потвърждение, че в Германия съществува преднамерена политика за унищожаване на евреите. МКЧК подчертава, че в последните месеци на войната в Германия има общ хаос и повечето от еврейските лекари от лагерите са използвани в борбата с тифа на Източния фронт. Тези лекари са далеч от лагерите, когато през 1945 г. в тях избухват ужасяващи епидемии от тиф. (*Report, vol. 1, pp. 204u сл.*)

По време на войната Червения кръст работи в тясно сътрудничество с представители на Ватикана и подобно на тях след войната отказва да вземе участие в безотговорните обвинения в геноцид, които са се превърнали в основна тема на деня.

В допълнение към работата на Международния червен кръст, свързана с концентрационните лагери, представените от тях статистически данни за жертвите сред цивилното население по време на Втората световна война имат голяма стойност и значимост:

- жертви сред цивилното немско население в резултат на бомбардировки и принудително репатриране – 2 050 000;
- жертви сред германските граждани в други страни по време на тяхното изгнание – 1 000 000;
- жертви на преследване по политически, расови или религиозни причини, починали в затвори и концентрационни лагери между 1939 г. и 1945 г. (без СССР) - 300 000;

- загуби сред цивилното население в страните на Източна Европа, с изключение на Съветския съюз – 8 100 000;

- цивилни жертви на Съветския съюз – 6 700 000.

Тези цифри представят ужасяващата оценка от 17 850 000 милиона души, починали по причини различни от преследване, докато само 300 000 от всички преследвани категории - много от които са били евреи са починали по всякакви причини по време на войната. Тази цифра от 300 000 души е в рязък контраст с цифрата от 5 012 000 души, определена от Еврейския съвместен комитет по разпределение и представеното число на броя на евреите, загинали по време на войната - основно в резултат на унищожението, извършено от националсоциалистите.

Дипломатическият съветник Еберхард фон Таден е един от онези германци, които след войната са докарани до силно объркване. По време на войната е инструктиран от германското външно министерство да има двойно задължение по еврейския въпрос - работи и с МКЧК и с Адолф Айхман. През април 1943 г. обсъжда с Айхман слуховете от чужбина, че германските власти безцеремонно убиват евреи. Айхман настоява, че самата идея за унищожаване е абсурдна. На Германия е необходима всякаква налична работна сила в борбата за нейното съществуване.

Таден поставя под въпрос целесъобразността на политиката за интерниране. Айхман се съгласява, че наличните транспортни средства са необходими за доставки по фронтовете на войната и из самата страна, но твърди, че просто е било необходимо да се концентрират евреи от окупираните Източни територии в германските лагери, за да се гарантира, както ефективността на еврейската работна сила, така и за предотвратяване на безредици и подривна дейност в завоюваните страни. Всяка окупирана страна може в относително кратък период от време да стане фронтова зона.

Айхман настоява, че еврейските семейни лагери, разположен на Изток по подобие на Терезиенщат са много по-приемливи за евреите, отколкото разделното пребиваване, налагащо разделяне на семействата. Айхман признава пред Таден, че през 1944 г. в Словакия има случай, когато по време на транспортиране от Унгария към Полша е бил убит един еврейин, но настоява, че този инцидент е рядко изключение и отново напомня на Таден, че евреите са в лагерите само за това - Германия да може да използва възможностите им за работа и да се предотврати шпионската дейност. Той отбелязва, че в първите години на войната Германия не отива до такива крайности и предприема тези мерки чак когато става ясно, че самото и съществуване е застрашено. Айхман също така напомня на Таден, че чуждестранните евреи, които са оставени да напуснат Европа директно от лагерите не обвиняват Германия в жестокостите, за които зад граница се разпространяват безотговорни слухове. С една дума Таден - който лично е посещавал много пъти различни концентрационни лагери е твърдо убеден, че Айхман е бил прав и че задграничните слухове за провеждане на геноцид са лъжливи.

На 11 юни 1946г, изслушвайки от затворническата си килия пълния с пропаганда материал на Нюрнбергския процес, Еберхард фон Таден прави единствения коментар, че ако Айхман е излъгал, той без съмнение е „изключително изкусен“ лъжец.

Световната общественост все още не е обсъдила достатъчно въпроса за това кой е излъгал и защо независимо установения факт, че срещу всяко невярно писмено заявление или декларация за лагери на смъртта или газови камери има най-малко двадесет свидетелства, отричащи съществуването им. Въпреки това, в подкрепа на мита

за геноцида, публичност са дадени само на тези свидетелства, които представят едностранната картина.

22. Заключение

Неизбежното заключение за обръщението на германците към европейското еврейство по време на войната е, че сме изправени пред умишлена клевета и фалшификация в заговор от безпрецедентен мащаб. Интернирането на европейските евреи, както и интернирането на японците в Съединените щати и Канада е проведено от съображения за сигурност. По-рано беше заявено, че интернирането на евреи от германците не е толкова всеобхватно, както се е случило с японците в Америка. По време на войната германците са интернирали в концентрационни лагери не повече от 2 милиона евреи и е малко вероятно този брой да е надвишил 1,5 млн. Авторът няма намерение да обсъжда дали това интерниране е необходимо или желателно във всеки от тези случаи. Нашето изследване в тази книга е фокусирано изключително върху крайно чудовищните и необосновани обвинения, че интернирането е било използвано от германците като параван, зад който те успешно унищожават най-малко шест милиона европейски евреи. Никога не е приведено никакво убедително доказателство, че от страна на Германия е извършена такава кампания на безразборно клане, а в същото време всички достоверни доказателства с все по-нарастващ обем и влияние продължават да навеждат на мисълта, че цялата легенда за геноцид е добре обмислена и нагла фалшификация.

Приложения към „Митът за шест милиона“

- Лео Хейнман - Евреите, които ги няма
- Тереза Хендри - Фалшив ли е дневникът на Ане Франк?
- Остин Апп - Тези неуловими шест милиона
- Хърбърт Розман- Пол Расиние, историческият ревизионист
- Хари Елмер Барнс - Ционистката измама

Приложение 1

Евреите, които ги няма

Лео Хейнман, *Copley News Service*, Тел Авив.

Натан М. Полък е недоволен от израелското правителство. Неговите сложни планове за отбелязване на Хилядолетието на еврейско- хазарския съюз през септември тази година бяха отхвърлени без много шум. Кротко изглеждащ възрастен мъж, емигрирал в Израел от Русия преди 43 години, Полък изкарва прехраната си като превежда научни текстове и работи като коректор в издателство. Но най-голямата му страст, хоби и призвание са историческите изследвания. От своите 64 години, 40 е посветил в опити да докаже, че 6 от 10 израелци и 9 от 10 евреи, живеещи в Западното полукълбо не са реално с еврейски произход, а са потомци на свирепите хазарски племена, бродели из степите на Южна Русия преди много векове.

По очевидни причини израелските власти не са особено нетърпеливи да дадат официално одобрение на теорията на Полък. „Доколкото знаем, той може да бъде 100% прав - казва един високопоставен държавен служител. В действителност той не е първия, който се опитва да разкрие връзката между евреи и хазари. Много изтъкнати учени – и евреи, и неевреи в историческите си изследователски работи разглеждат тези отношения.

Но кой днес може да се каже какъв процент хазарска кръв тече в нашите вени и дали изобщо тече? И кой може да каже с някаква степен на научна прецизност кой от евреите е евреин и кой – потомък на татаро-монголското племе?

„В интерес на истината нашия предполагаем произход от хазарите е централна тема на арабската пропаганда - добавя той. Арабите казват, че по-голямата част от европейските евреи нямат право да живеят в Израел, защото те са произлезли не от библейските евреи, а от татаро-номадските племена - включително хазарите, масово обърнали се към юдаизма преди хиляди години”.

Становищата са разделени

По въпроса научното становище в Израел е разделено. Никой не поставя под съмнение основната предпоставка: група от 12 хиляди евреи, бягащи от преследване и войните в Светите земи в резултат на византийските и мюсюлмански завоевания, извършва дълъг сухопътен преход до Персия, пресича територията на днешен Казахстан в Централна Азия и намира убежище в Хазарското княжество - заело голяма територия между Каспийско море, река Волга, Урал, Черно море и полските граници.

За първи път от 500 години, през 965 г. хазарите са победени от киевския княз Святослав. Хазарският княз Булан III заключава, че княз Святослав е победил, защото неговите войници и наемници са християни, докато неговите номади са езичници. През 965 г. князът и неговите благородници приемат юдаизма и в 966 г. е издаден кралски указ, налагащ юдаизма като единствената законна религия в Хазарското княжество. Под смъртна заплаха съплеменниците на княза са принудени да се обрежат, да научат еврейските молитви и да признаят еврейските равини като техни духовни водачи. Когато другите евреи - подложени на преследване в Близкия изток, в средновековна Европа и в Испания чуват за новото еврейско-хазарско княжество, започват да разпространяват слухове, че най-накрая се е появил месиия. Следват няколко вълни на миграция през Персия, Гърция и Полша.

Полак предполага, че традиционният руски антисемитизъм вероятно произхожда от епохата, когато говорещите иврит хазари атакуват руските села, убиват мъже, насила отвличат жени, заставят ги да приемат юдаизма и ги вземат за жени с еврейски религиозни обреди. Това би могло да обясни при много израилтяни от европейски произход наличието на толкова много руси и синеоки европейски евреи, такива с леко наклонени монголоидни очи и такива с пълна липса на семитски черти.

Монголите разрушават империята

Процъфтяващото еврейско-хазарско княжество е разрушено през 1239 г. при монголското нашествие на Бату хан. След монголското нашествие и завладяване, оцелелите членове на еврейско-хазарските племена се преместват на запад и се заселват в Полша, Унгария, Чехия, Австрия, Румъния и Украйна.

Как мога да се установи - „хазарски“ или юдейски „евреин“?

Според Полак, ако родителите ти са дошли от Полша и вашето име е - Халперин, Алперт, Халперн, Галперн и т.н., вие сте сто процента от хазарите. На хазарски диалект „Алпер“ означава „смел рицар“; принцът е давал това име на най-изтъкнатите войници. Според учения имена като Каплан, Каплон, Копел и други подобни са пряко доказателство за хазарски произход. „Каплан“ на хазарски означава „свируп сокол.“ Коган, Канган, Каганович показват аристократичен произход от Каган-Хаган, първосвещеникът на княз Булан.

* * *

Този материал се появява като статия в списание „American Mercury“ през есента на 1967, том СШ, номер 486, страница 39.

Приложение 2

Фалшив ли е дневникът на Ане Франк?

Тереза Хендри

Може ли да бъде оправдана пропаганда, включваща преувеличаване и изкривяване на факти независимо от целта, за която се използва? Дали фантастика, белязана с марката за автентичност е невъзможна?

Без съмнение Хариет Бичър Стоу пише „Чичо Томовата колиба“ с най-добри намерения. В същото време тя разказва за една случка, която става през 1863 г., когато авторката за първи път се среща с Ейбрахам Линкълн. Президентът казва: „Значи Вие вие сте тази дребна жена, която написа книгата, довела до тази голяма война!“

Малцина могат да отрекат, че в този случай печатното слово разпалва пламъците на страстта, довела до един от най-кръвавите и страшни войни в историята - с брат стрелящ по брат си, с баща, стрелящ по сина си. Ако е имало по-малко призови към емоции е много вероятно проблемът да е могъл да бъде решен от самосебе си - чрез мирни средства. Въпреки факта, че тази малка книжка в момента е прочетена от почти всички, по-късно малко хора признават нейната сила, както и несправедливостите, извършвани от Юга. Това е вследствие широкото приемане на тази книга като истинска картина на робството в Юга.

Пропагандата като оръжие за водене на психологическа война в наши дни се използва още по-широко. В тази област комунистите са същински експерти. Често използват директен подход, както и техники за отвличане на вниманието с цел да се съсредоточат очите и ушите на обществото в посока, различна от тази, в която е налице действителния конфликт. В продължение на много години - изключително чрез пропаганда, смъртоносната заплаха в лицето на Хитлер и нацизма се поддържа пред обществеността постоянно и с различни гениални начини, за да се отклони вниманието от живата заплаха в лицето на Сталин, Хрушчов и комунизма.

Такъв е ефектът (ако не и съзнателно намерение на много от тези, които са допринесли за разпространението му) на книгата с енергичен апел - „Дневникът на Ане Франк“ Книгата е представена на обществеността като автентичен дневник на едно младо еврейско момиче, което умира в нацистки концентрационен лагер след две години насилие и ужас.

Повечето американци са чели книгата или гледали филмовата и версия и са дълбоко засегнати от истинската жизнена драма, която тя претендира да показва. Но дали не сме измамани да вярваме, че точно Ане Франк е написала дневника? Дали някой има право да създава измислен труд и да го показва на обществеността като автентичен, особено труд с такъв невероятен емоционален апел?

Митовете умират трудно

Преди повече от пет години шведското списание „Фрия орд“ публикува две статии с коментари относно „Дневникът на Ане Франк“. На 15 април 1959 г. в списание *Economic Council Letter* излиза компилация от тези статии. Там се посочва:

„Историята ни дава много примери на митове, които имат дълъг и плодотворен живот въпреки истината и могат да станат по-ефективни от нея.

В продължение на няколко години Западния свят знае за едно еврейско момиче благодарение на фалшификат, претендиращ за написания лично от нея разказ „Дневникът на Ане Франк“. Всякакъв литературен анализ на тази книга ще покаже, че е невъзможно да е написана от тийнейджър.

Това мнение се подкрепя от заслужаващото внимание решение на Върховния съд на Ню Йорк, а именно, че бащата на Ане Франк трябва да плати на добре известния американски еврейски писател Майер Левин 50 000 долара като хонорар за диалог, написан за „Дневникът на Ане Франк“.

В Швейцария, г-н Франк обещава да плати на Майер Левин най-малко 50 000 долара за използването на диалога и включването му в дневника като интелектуален труд на неговата дъщеря. „

Адвокатските уловки

По искане на окръжния секретар на окръг Ню Йорк за подробности по случая - описан в шведската преса, на 23 април 1962 г. последва отговор, посочващ името на една адвокатска кантора в Ню Йорк като „адвокат на ответника.“ Направена е препратка към „Дневникът на Ане Франк“.

На 4 май 1962 г. в отговор на писмо фирмата пояснява: „независимо от факта, че представляваме г-н Левин по други въпроси, ние нямаме нищо общо с делото Ане Франк.“

На 7 май 1962 г. от член на адвокатската кантора в Ню Йорк, към когото е адресирано първоначалното допитване се получава следния отговор:

„Нашата компания е адвокат на Майер Левин в иска на последния, насочен срещу Ото Франк и други. Вярно е, че съда присъди на г-н Левин 50,000 долара във вид на компенсация, както е посочено в писмото Ви. Впоследствие решението е отменено в процес воден от уважаемия съдия Самюел Колман на основание, че щетата не е доказана както се изисква от закона. В резултат на това делото е изчерпано, а решението на съдия Колман остава висящо.

Страхувам се, че в този случай за делото не е било официално съобщено, тъй като се отнася до процеса и решението на съдията Колман. Някои процедурни подробности са изложени в *141 New York Supplement, Second Series 170, and in 5 Second Series 181*. Точния номер на делото в офиса на областния секретар на Ню Йорк е 2241-1956 и вероятно досието е голямо и пълно - съдържащо решението на съдията Колман. За съжаление нашия файл се намира на съхранение и не мога да намеря копие от решението така, както се появи в *New York Law Journal* в началото на 1960 г.

„Дневникът на Ане Франк“ за първи път е публикуван през 1952 г. и веднага става бестселър. Той претърпява 40 издания на хартия. А броят на хората, потресени и шокирани от филма със същото име е просто невъзможно да си представим.

Защо за делото, свързано с бащата на Ане Франк и имащо пряко значение за истинността на книгата не е „ съобщено официално“? Ото Франк е получил впечатляващи печалби под формата на хонорари - свързани с продажбите на тази книга, която претендира, че показва трагичния живот на дъщеря му. Това е истина ли е или е измислица? Истина ли е или пропаганда? Или всичко заедно? И до каква степен неправомерно апелира към чувствата зад лъжливото представяне на произхода и?

Наскоро, в-к *Idaho Daily Statesman* публикува следната статия:

„Помни Ане Франк!

Миналата седмица в Амстердам се състоя скромна церемония в памет на еврейското момиче, чиито дневник развълнува милиони хора по целия свят, и от ареста, на която изминаха точно 20 години.

Историята на Ане Франк все още кара свободомислещите хора да се замислят за това - докъде може да стигне света, управляван от хора с безумна жажда за власт. Помниш ли? 12-годишната Ане живее с родителите си, сестра и още четири лица от еврейски произход в тайна стая на къща в Амстердам, след което умира в нацистки концентрационен лагер на 14 години.

В лагера умират всички без бащата на Ане. След освобождаването му, той се връща в къщата в Амстердам и там намира известния дневник на дъщеря си. Това момиче винаги е имало големи надежди за бъдещето, но е лишено от правото на живот. Тя е била еврейка.

Расовата омраза е най-лошата от болестите, поразили човечеството. Тя разяжда съвестта на човека, подиграва се на неговата религия. Разгаря пламъците на омразата и оставя белези върху младите души, често водещи до трагедия -независимо от възрастта.

Американците правят щастливо изключение по отношение на насилието. Това е народната демокрация. Тук е трудно да се разбере как свободолюбивите на вид хора могат да позволят тази ужасна болест да се разпространи сред разумните младежи, сред невинните деца. В обществената библиотека, „Бойс“ има една книга, която най-добре може да разкаже историята. Препоръчваме Ви „Дневникът на Ане Франк“. Прочетете тази книга и помислете над нея, преди от Вас да се излее потока на расовата омраза. „

От време на време се появяват такива коментари. Учебниците с години препоръчват тази книга да се чете от младежта, представяйки я като работа на Ане Франк. Рекламите, предшествали излизането на филма подчертават „автентичния“ характер на представената драма. Нима авторите на тези статии и реклами не „разгарят огъня на омразата“, който те твърдят, че основателно осъждат?

Много американски евреи са шокирани от методите на провеждане на процеса срещу Айхман, изкривяванията, съдържащи се в книгата „Изход“ и неговата филмова версия, но техните протести практически не излизат извън пределите на собствения им печатен орган, разпространяван от Американския съвет по юдаизма. Други, които са

изразили същите убеждения са обвинени в антисемитизъм. Въпреки това следва да се отбележи, че както Ото Франк, така и обвинителя му Майер Левин са евреи, така че такова обвинение не е подходящо, ако искаме да направим правилен и справедлив за всички извод от този въпрос.

Дело номер 2241-1956, съхраняващо се в офиса на областния секретар на Ню Йорк трябва да бъде отворено и н съдържанието му да бъде дадена публичност. Изопачаванията, преувеличенията и фалшификациите твърде често влияят на мнението на гражданите, спазващи закона. Ако Ото Франк е използвал, за да представи изцяло или частично работата на Майер Левин, в която бяхме принудени да вярваме, че е литературно произведение на дъщеря му, то тогава следва да бъде казана истината.

Придаването статус на истина на измислицата никога не може да бъде оправдано, нито следва да бъде толерирано.

* * *

Този материал за първи път се появява като статия в списание „American Mercury“, Summer 1967, том СШ, номер 485, страница 26.

Приложение 3

Тези неуловими шест милиона

Остин Ап

В тази статия известния автор, виден учен и писател застава зад свободата на обсъждане. Дори и в най-големите ни (макар и не винаги свободни) общества върху някои теми е наложена забрана и тя никога няма да се вдигне. Либералите и прокомунистите замесиха всички антикомунисти и консерватори в мита за шестте милиона, защото така предотвратяват всяко сериозно обсъждане на каквато и да е гореща тема, стояща пред лицето на западната цивилизация.

Епохата, която се гордее с научна точност не се занимава с подмяна на факти и фантазии в случая с шестте милиона. Саботирането на всяко честно разследване се извършва в интереса на три клики. Първата от тях са комунистите, които искат да задържат на повърхността цифрата от шест милиона, за да се отклони вниманието от собствените им масови изнасилвания и убийства - като например в Катин, както и от смущаващото обстоятелство, че при червената власт сред евреите е имало повече жертви, отколкото при нацистите. Втората клика са ционистките лидери, които искат да използват цифрата шест милиона като отмъщение, като вечна тояга за изстискване на обезщетения от Западна Германия и приемане на финансови вноски от американските евреи. И накрая, някои вашингтонски елементи изглежда приветстват раздутата цифра, за да се предотврати всякакво разследване за това, къде са изчезнали няколко милиона евреи, ако те не са били унищожени. [1]

Изгодното мълчание

Ясно е, че Бон е принуден или той намерил за целесъобразно да не публикува факти около шестте милиона. Едва през 1959 г. комунистите и ционистите правят фурор, когато германски съд проявява некомпетентност и осъжда германски гражданин на лишаване от свобода, защото е нарекъл цифрата шест милиона унищожени евреи „огромна лъжа“ (*Newsweek*, „A Vicious Few,“ Feb. 2, 1959). А през март 1966 г. периодичното издание на Анти-клеветническата лига „ADL Bulletin“ злобно напада германски вестник за това, че призовава за „проучване на броя на мъртвите евреи“ за да се отхвърли отдавна опроверганата цифра от шест милиона.

Явно наговорилия се с „ADL Bulletin“ червен пропагандистки вестник за съветската зона, „Доклад за Демократична Германия“ на 18 март 1966г, назовава същия германски вестник „неонацистки“ заради публикуваните в него заглавия „Лъжата за 6 милиона загинали евреи - Как сме изнудвани „ и „ Догмата на шестте милиона.“ Интересното е, че дори това червено вестниче признава, че цифрата шест милиона е преувеличена. Там пише:

„... Уважаемите историци от много страни не можаха да постигнат споразумение за това колко милиона евреи са избити от нацистите. Айхман посочва цифрата шест милиона, но по-новите изследвания показват, че тази цифра е по-близо до пет милиона“.

Фантастичното обвинение

Никога не е било предоставено никакво надеждно от научна гледна точка доказателство за фантастичното обвинение в шест милиона, повтаряно и преповтаряно до втръсване. [2] Първият удар по тази раздута цифра е нанесен от различни независими преброявания на населението. През 1947 г. „The World Almanac“ посочва броя на евреите през 1938 г. на 15 688 259. Година по-късно, Хенсън Болдуин в „New York Times“ от 22 февруари, 1948 г. определя броя на евреите по света между 15,6 и 18,7 милиона. Съгласно тези данни нацистите могат да унищожат не повече от една малка част от шест милиона. По същия начин през 1949 г. „Information Please“ посочва броя на евреите към 1943 г. на 15 152 098 – при това в момент, когато нацистката окупация вече година е на своя връх. Това е последвано от бележка под линия, явно със задна дата (което прилича на умишлена заблуда) в която се добавя следната информация:

„Общия брой на евреите по целия свят в началото на 1948 г. е оценен на около 12 млн. В действителност всички загуби са възникнали в Европа (около 3 милиона само в Полша). Около един милион евреи успяват да избягат от окупираната от нацистите Европа.“

На първо място в най-добрия случай не е повече от едно предложение, което явно не е насочено към намаляване на загубите. На второ място - дори и да е вярно, то и след това оценка на броя на евреите през 1948 г. от 12 млн. би трябвало да се намали с 6 милиона – около половината!

И това е минималното намаляване, което изискват съществуващите факти. Много е вероятно, че в крайна сметка – точно както и броя на смъртните случаи в Дахау -

посочени през 1946 г. като 238 000, а сега са ревизирани и намалени само до 20 600 души – цифрата шест милиона успешно би била намалена на около 10% от тази цифра. Но дори и наличните в момента факти изискват намаляване на броя на смъртните случаи минимум с 50%.

Според „Chambers Encyclopedia“ от 1939 г. общия брой на евреите на територията, впоследствие заета от нацистите е 6,5 милиона. Много от тези евреи са избягали преди идването на нацистите. В брой на „Colliers“ от 9 юни 1945 г. Фрейлинг Фостър, посочва броя на евреите в Съветска Русия на 5,8 милиона, пояснявайки, че „след 1939 г. в Съветския съюз емигрират 2,2 милиона избягали от нацистите евреи. „ Тази разумна и реалистична цифра намалява броя на евреите, които Хитлер теоретично би могъл да унищожи до 4 300 000.

Но и от това число без съмнение няколко милиона са избягали. В книгата „Надзиратели на братята си“ (*Philip Friedman, Their Brothers' Keepers (Crown, N.Y., 1957)*), за която се твърди, че е достоверна и чиято цел е да се запази спомена за нацистките престъпления, Филип Фридман признава:

„... Повече от 2 милиона останаха живи. Тези, които оцеляха се спасиха с бягство, благодарение на емиграцията или бяха евакуирани преди пристигането на германците ... Но най-малко един милион евреи оцеляха в самия пъкъл на нацисткия ад в окупираните територии“ (стр. 13).

Този текст може да се разбира по два начина - 2 000 000 избягали и още един милион при нацистите или и двете категории правят два милиона. Но във всеки случай това показва, че са оцелели няколко милиона и че нацистите не са могли да планират общо изстребление на евреите, защото, ако го бяха направили, нямаше да пощадят повече от милион от тях. Според „Надзиратели на братята си“, 75% от 285 000 френски евреи не са докоснати, 90% от 45 000 български евреи също не са докоснати, още по-голям процент евреи са пощадени във Финландия, Италия и Дания (44 стр.); „Холандски, белгийски и френски евреи са транспортирани с хиляди за Швейцария или Испания“ (стр. 47).

Говорейки по-накратко: на местата, където Западът е допуснат, дори такива анти-германски репортери като Филип Фридман са принудени да признаят, че нацистите са пощадени голям брой евреи. Следователно единственото убежище за легендата за шестте милиона остават областите, където руснаците са забранили разследването и където те могат да лъжат, когато и колкото пожелаят - какъвто беше случаят в Нюрнбергския процес, когато обвиниха германците в убийството на полските офицери в Катин! Но дори и така - предположението на Фридман намалява броя от шест милиона като минимум, на 2-3 000 000.

Унищожителното доказателство

Но още по-унищожително доказателство, че цифрата шест милиона е нагла измислица е все по-нарастващия брой оцелели евреи, изискващи обезщетение от Западна Германия. До 31 март 1956 г. Германия е удовлетворила 400 000 от тези искания и още 852 812 молби чакат за разглеждане (*Jewish Aufbau, July 13, 1956*). А към 30 юни 1965 г. броя на оцелелите евреи, които изискват обезщетение почти се е утроил. До тази дата като пострадали, но оцелели при нацистите в Западна Германия са

регистрирани 3 375 020 души, които искат обезщетение за тяхното - както твърдят, физическо и психическо страдание между 1939 г. и 1945 г.

Това означава, че от всички евреи, намирали се под нацистка власт, минимум 3,3 милиона евреи са живи и очевидно ще се радват на по-голям просперитет, за разлика от повечето хора по света – тъй като хората живеещи в Германия дават субсидии на Десет-милиардния фонд на съвестта – име, дадено от американското списание „News и World Report“ (броят от 10-ти август 1964).

Вярно е, че екзекуцията на един невинен човек, хиляда невинни, милион или шест милиона души е отвратително престъпление. Но злонамереното преувеличаване на престъпленията по политически причини с цел изнудване е погрешно. Необходимо е да се съблюдават честността и точността. Наличните в момента факти са достатъчни, за да бъде доказано, че цифрата шест милиона е нелепо преувеличена с най-малко три милиона. Освен това всичко сочи към вероятността, че когато руснаците отворят Източна Европа за научни изследвания, които в момента са възможни само в Западна Европа - легендата за шестте милиона ще отслабне с около 90% въпреки че от оставащия брой жертви някои са загинали във Варшавското въстание, някои са разстреляни за партизански действия, част от евреите са убити от местното население заради тяхното сътрудничество с болшевиките и уви - някои са неоправдано екзекутирани от нацистите в разгара на войната. И заради такива хора Германия се разкайва и изплаща обезщетения.

Бележки

[1] Например – на 16 август 1963 г. Бен Гурион заявява, че независимо от факта, че според полуофициални данни еврейското население в Съединените щати се изчислява на 5,6 милиона, „общият брой на евреите в Съединените щати трябва да се оцени на около 9 милиона“ (*Deutsche Wochenzeitung, Nov. 23, 1963*). Броят на евреите в останалата част на Северна Америка той оценява на 2 милиона.

В своя „Берлински дневник“ (*Berlin Diary (Knopf, 1941, p. 292)*), Уилям Ширър ни казва, че през 1940 г. в американското консулство в Германия е имало „248 000 заявки“ за емиграция в Америка въпреки факта, че годишната квота е едва 27 000. „Деветдесет и осем процента от тях са евреи, което съставлява около половината от еврейското население на Германия.“ Фактът, че повечето от тях, а може би и подобен брой евреи и от други засегнати страни са емигрирали свръх установените квоти се появява в статията на Алберт Майзел „Нашите нови американци“ („*Our Newest Americans*“ (*Reader's Digest, January, 1957*):

„Когато Хитлер даде воля на преследванията, Америка спаси около 300 000 евреи от почти сигурна смърт - без излишен шум спешно им даде визи. Скоро след Втората световна война с президентска директива, 90% от всички квоти за визи за Централна и Източна Европа са предоставени на тези, които не искат да се завърнат по домовете си, намиращи се вече зад Желязната завеса. „

Ако по-голямата част от шестте милиона в действителност не е унищожена, това дава представа къде са могли да изчезнат!

[2] Единственото основание за тази фантастична цифра е клетвена декларация с дата 26 ноември 1945 г., получена от нацисткия лидер Вилхелм Хьотл. Той лично не знае за тази цифра, но през август 1944 г., „оберщурмбанфюрер от SS Айхман“, му казал, че „около 4 милиона евреи са били убити в различни лагери на смъртта, а други 2 милиона са починали по други причини.“

Въпреки че самият Айхман по време на процеса срещу него - дори и пред лицето на смъртта не потвърждава това твърдение и въпреки факта, че то отива отвъд всички граници на възможното, радостно го разтръбват по целия свят като някаква Евангелска истина и всеки, който се осмели да се съмнява в това твърдение, веднага бива назван неонацист и антисемит!

* * *

Този материал се появява за първи път като статия в списание „American Mercury“, юни 1966, бр.481, страница 9.

Приложение 4

Пол Расиние, историческият ревизионист

Хърбърт Розман

Неотдавнашната кончина на Пол Расиние - френски историк и географ остави празнина, която малко хора могат да запълнят. Пожизнения пацифист и учен Пол Расиние се заема с област, с която малцина биха посмели - изучаването на жестокостите на Втората световна война.

Основната работа на Пол Расиние е преподаването на история и география в общообразователния колеж в Белфорт в периода 1933-1943 г. По време на Втората световна война Расиние се занимава с пацифистка дейност, когато на 30 октомври 1943г е арестуван от Гестапо. Расиние е член на френската Съпротива от момента на немската окупация, което е причина за неговия арест и затваряне в германските концентрационни лагери Бухенвалд и Дора, където пребивава от 1943 до 1945 г. Това толкова силно уврежда здравето му, че той не може да възобнови преподавателската си дейност. В края на войната Расиние е награден с медал на Съпротивата. Избран е за член на Камарата на депутатите, но през ноемврийските избори през 1946 е победен - до голяма степен поради машинациите на комунистите.

След това Расиние започва работа по забележителна и малко известна поредица от книги, показващи живота в германските концентрационни лагери и съдържащи систематичен и статистически анализ на германските военни престъпления. Записките на Расиние - както лични, така и идеологически говорят за това, че е малко вероятно да се намери човек, който ще е по-малко склонен емоционално или интелектуално да защитава Хитлер и националсоциализма. Освен това той винаги се е противопоставял енергично на антисемитизма във Франция и в други страни - особено в Германия след 1933 г. В своите работи Расиние не се опитва да реабилитира германците. Като историк -ревизионист, в традицията на Хари Елмер Барнс, Чарлз Бърд, Херман Хесе и Фредерик Баусман, неговата цел е просто да „води честен запис на събитията.“

Най-важните работи на Расиние са: „Лъжата на Одисей“ - за личния му опит на пребиваващ в лагерите, „Одисей предава своите“ - за преувеличенията на френските пропагандатори и измамници относно германските концентрационни лагери. Последните публикувани работи на Расиние, завършват с монументалните „Истинският процес над Айхман“ и „Драмата на европейските евреи“, където Расиние опитва да опровергае мита за германската сатанинска жестокост, а също така и „Le Vicaire“ - разрушителна критика на книгата на Ролф Хохут „Заместникът“.

Основният принос в трудовете на Расиние е рухването на мита за немската „злоба“. Расиние признава, че семената на войната идват от нашата силно несправедлива икономическа система, както кратко и стегнато обяснява в предговора към своята колекция от непубликувани произведения.

Интригите на големите организации

Расиние основателно разобличава интригите на расистки и ционистки финансови олигарси, пропагандатори, политици, расисти, ционисти и различни големи организации, заети в разпалване на омраза и война. В тази светлина унищожаването на голяма част от европейското еврейство става двойно трагично поради факта, че в търсенето на историческата истина и точност ще срещнете почти непробиваема стена и упоритият изследовател ще се изгуби в мъглата на пристрастната пропаганда.

Системата, противопоставяща германец срещу евреин, евреин срещу германец, негър срещу бял и бял срещу негър ще доведе до насилие от един или друг вид - независимо от това дали се случва по време на война, или в „мирно“ време. Системата, позволяваща да се натрупва властта в ръцете на централните банки за удовлетворяване на техните кръвопийски стремежи и която поставя собствените си интереси над човешкия живот, ще послужи като основа за Хирошима, Бухенвалд и Дрезден. „Жестокостта на човек към човека ще продължи.“

Книгите на Пол Расиние не са по вкуса на гнусливите либерали и догматичните консерватори. Не са леко и приятно четиво. Бъдещия читател трябва да бъде предупреден, че Расиние не е професионален историк и от него не трябва да се изисква стопроцентова статистическа точност. От друга страна - ако работите на Пол Расиние бъдат публикувани на английски, те ще станат най-важното изследване от подобен род най-малко за последното десетилетие и ще бъдат най-спорните.

Приложение 5

Ционистката измама

Хари Елмер Барнс

Рецензия на книгата на Пол Расиние „Драмата на европейските евреи“ (*THE DRAMA OF THE EUROPEAN JEWS, Les SeptCouleurs, Paris, 1964.*)

Тази значима книга е написана от френски учен, преподавател и писател, който е арестуван от германците и е прекарал мрачни месеци в концлагерите на Третия райх.

Той посвещава работата си на преживяното, привличайки вниманието на света - „Лъжата на Одисей“. Расиние е един наистина уникален историк. Той се интересува само от внимателно проверени факти, цифри и документи. Но като автор той не живее в кула от слонова кост. Внимателно следи всичко, което се случва на променящата се международна сцена. Какви са неговите основни наблюдения за ситуацията в Европа, започвайки от 1950 г. Именно - политическата програма, която все повече набира обороти: Западна Германия трябва да бъде присъединена към Западна Европа и напълно възстановена в съюз с демократичните нации.

Възраждането на Германия тревожи Русия и Израел

Тази ситуация дълбоко тревожи и двете държави - Израел и Съветския съюз. Руснаците се страхуват от силна и обединена Западна Европа. Те са претърпели серия от неуспехи: съюзническият въздушен транспорт проби блокадата на Берлин, подривната дейност на гръцките комунисти не успя, създаден е НАТО, който стана внушителна гаранция за военната сигурност за Запада. Израелците също имат сериозни опасения. Най-важното е следното - ще бъде ли Бонската република „пречистена“ и освободена от натиска на враговете на бившия Трети райх и ще продължат ли да плащат огромните обезщетения на държавата на Бен Гурион.

Контранастъплението на Русия и Израел няма да закъснее, предполага Расиние. Ударите се нанасят от две посоки и така поразително съвпадат по време, че се създава впечатлението за съвместна разработка и дублирайки се една с друга. Тези операции имат за цел производството и фалшифицирането на документи. Една организация получава специално определение - „Комисия за разследване на военни престъпления и престъпници“ „*Committee for the Investigation of War Crimes and Criminals*“ и е създадена под егидата на Съветския съюз от другата страна на Желязната завеса - във Варшава. Другата се нарича „Световен център за съвременно еврейска документация“ (*World Center of Contemporary Jewish Documentation*) със седалище в Париж и Тел Авив.

Анализирайки пропагандната кампания, започната от двете организации Пол Расиние вижда като тяхна мишена Германия, а като тяхна обща тема се явяват ужасите и жестокостите, извършени от нацистите по време на Втората световна война, които както се предполага са вродено качество на германците. Акцентът е върху факта, че правителството в Бон наема на работа бивши водещи националисти и милитаристи от Третия райх. Всичко това означава, че германците са хора, които трябва да бъдат държани под строг контрол и да се изолират от останалите.

Лавината от книги

Веднага върху международната общественост се изсипва мощен поток от книги. Началото е положено от „Доктор в Аушвиц“, (*Doctor at Auschwitz*) на Миклош Нисли (очевидно един митичен и измислен персонаж) (1), а след това - „Молитвеник на омразата“ (*Breviary of Hatred*) на Леон Поляков, публикувани през 1951 г. След това потокът от подобни книги не спира. Расиние посочва, че веднага, след като между Германия и другите европейски страни се забележи и най-малкия признак на възстановяване на приятелските отношения (Европейска общност за въглища и стомана, Общия пазар, френско-германския договор, и т. н.), веднага се появяват цели библиотеки от книги, препълнени с омраза към Германия - с щампата на „Варшавския

комитет“, на някой от клоновете на „Световния център за съвременна еврейска документация“ или „Института за съвременна история“ (*Institute of Contemporary History*) в Лондон - филиал на последния. Сред ранните примери за такова „творчество“, най ужасяващо и умело правещо от Бон плашило за целия свят може да се цитират „Третия райх и евреите“ (*The Third Reich and the Jews* (1953) на Леон Поляков (1953) или „Мемоарите на Рудолф Хес „ („*The Memoirs of Rudolf Hess* (1958)

Преди да се обърнем към впечатляващата документация на Пол Расиние, нека посочим неговите изводи относно гигантската международна пропагандистка схема на СССР и Израел. Когато международното ционистко движение заявява, че нацистите са унищожили шест милиона евреи в газовите камери, предоставя на Хрущов основния му аргумент. Хрущов използва този „факт“ навсякъде, където може и го свързва с хипотетично възраждане на нацизма и пруския милитаризъм в Западна Германия, за да се покаже, че германците са нация от варвари и е изключително опасно да бъдат интегрирани в Европа. По този начин той иска да убие в зародиш обединена Европа, което е немислимо без Германия.

От друга страна, представяйки сметката за репарации въз основа на цифрата шест милиона унищожени евреи – по 5000 марки за всеки, международното ционистко движение се грижи основно за намаляване на постоянния дефицит и висящия товар над bankerите от диаспората. Освен това - да се освободят от последния и да го превърнат в значителна печалба.

Изложих тезата на Расиние толкова обективно, колкото можах. Но предвиждам, че някои привърженици на „универсалния морал“ няма да губят време да изкривяват позицията и смисъла на книгите му. В тази рецензия специално подчертавам следното: авторът на тази книга нито за момент не се опитва да оправдае или прикрие безбройните зверства, извършени от различни садисти в концлагерите на Третия райх, много, от които са били комунисти, проникнали в охраната. Напротив - Расиние не крие нищо. Самото заглавие на книгата му говори достатъчно. Но основният упрек за многобройните изопачавания, смелият автор отправя към тези, които трябва да се нарекат крадци от крематориуми - израелските политици, извличащи милиарди марки за несъществуващи, митични и въображаеми трупове, броя, на които се оценява по крайно извратен и мошенически способ.

Действително ли са унищожени шест милиона?

Използвайки стотици страници статистически данни и извършвайки повторна проверка на автентичността на документите и с помощта на труден, но кратък и задълбочен анализ, Расиние ни предлага две заключения, като се въздържа от необходимостта да даде предпочитание на някой от тях.

Първото е, че според наличните данни - предоставени от Световния център за съвременна еврейска документация, която се коригират неизбежните повторения и преувеличения, през 1962 г. в света живеят 17 583 057 евреи. Твърди се, че 1 485 292 са починали по време на войната по различни причини. Вторият извод - изготвен от други проверени източници е представен от Раул Хилберг в книгата му „Унищожаване на

европейските евреи“ е, че са оцелели 18 265 601 евреи, като по време на войната са загинали 896 892.¹

Който и от тези изводи да приемем и въпреки, че сме шокирани от милион или повече жертви, следва да обърнем специално внимание на факта, че сме далеч от цифрата шест милиона, които са приели различните безсрамни пропагандатори, съмнителни свидетели и други неосведомени лица.

Поучително е, че въпреки тези цифри - основаващи се на коригираните данни от тези два еврейски източника, продължава да се приема легендата, според която по време на Втората световна война германците са унищожили шест милиона евреи.

Нашето заключение

Фактът, че в периода 1940-1945 г. са загинали 1 – 1,5 милиона евреи е ужасен сам по себе си и не е необходимо към това да се добави още и гигантска въображаема касапница. И когато държавата Израел - чрез използване на фалшиви документи, крайно ненадеждни свидетелства и извънредно раздути статистически данни изисква обезщетение за шест милиона мъртви евреи, само пречи на случая. Тази крайно погрешна цифра е само оръжие в ръцете на комунизма и други политически движения в Европа, както и явните финансови цели на Тел Авив.

Това е границата на всяко търпение и доверчивост. Прочетете „Драмата на европейските евреи“, на Пол Расиние и вие ще разберете много, както по своето време научих аз.

(преведе от руски: bo_alexandrov@yahoo.com)

¹ Редакционна бележка: Расиние подлага на преразглеждане на статистическите си данни и през 1966 г. заключава, че данните предоставени от Световния център за съвременна еврейска документация показват, че в периода 1939-1945 г. по различни причини за починали общо 1 593 292 евреи. Ревизирания анализ на данните, дадени от Хилберг показват, че през този период по различни причини са починали общо 1 003 392 евреи.